C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_14-V podzemí Sarkalu.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_14-V podze
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.9.2002
Modification Date: 13.9.2002
Last Backup Date: 13.9.2002
Modification Number: 321

Jean-Pierre Garen

Mark STONE

V PODZEMÍ SARKALU

1

Kapitán Mark Stone vstoupil do výškové budovy z oceli a plastexu, která byla hlavním sídlem Služby pro dohled nad primitivními planetami. Mark byl svalnatý, dobře stavěný šestatřicátník a jeho chůze připomínala pružnost s jakou se pohybují velké nebezpečné šelmy. Výrazné rysy jeho obličeje, osmahlého paprsky desítek sluncí, rámovala kštice hustých hnědých vlasů.
Navyklým pohybem zasunul svou identifikační kartu do příslušné štěrbiny kontrolního robota. Byl to asi metr a půl vysoký ovoid, který okamžitě vyrazil v ústrety příchozímu. Z reproduktoru umístěného uprostřed oválu asi ve výši břicha se ozval kovový, nepříjemný hlas.
"Všechno je v pořádku, kapitáne Stone. Kancelář admirála Khova se nachází v nejvyšším poschodí. Výtahy jsou na konci této haly."
"Díky," reagoval ironicky Mark. "Jsem pracovníkem Služby už osm let. Už jsem si to stačil zapamatovat."
Dveře výtahu se otevřely s téměř neslyšným zasyčením. Mark spatřil Peggy, trůnící za baterií

počítačových obrazovek. Generálova osobní sekretářka byla asi padesátiletá žena, hubená a kostnatá, s viditelným předkusem spodní čelisti. Na dlouhém špičatém nose jí seděly staromódní brýle, za jejichž tlustými skly pomrkávala směšná malá očka. Tato, jinak velice nepříjemná, stará panna měla pro Marka Stonea slabost, přestože si ji dobíral stejně jako ostatní agenti S.D.P.P. Sama nevěděla, jestli je to tím, že kdysi zachránil generála před jistou smrtí na jedné vzdálené planetě, nebo pro zvláštní pohled jeho šedých očí.
Mark sebou překvapeně trhl, když zjistil, že v místnosti je přítomen Oliver Standman. Byl to mladý, podsaditý aspirant s tmavě kaštanovými vlasy. Na jeho ještě téměř chlapecké tváři se objevil široký úsměv.
"Marku! Ve snu by mě nenapadlo, že tě tu dneska potkám."
Mark se lišácky pousmál:
"Právě jsem tě přistihl in flagranti, jak svádíš Peggy. Máš to ale marné, všechny volné večery už slíbila mně."
"Že vám pusa neupadne, kapitáne!" reagovala stará panna naoko rozzlobeně. "Aspirant Standman je náhodou velice slušný a vychovaný mladý muž. Jenom jsme si trochu povídali, abychom si ukrátili čekání. Krom toho máte už dvě minuty zpoždění."
"To je tou nemožnou dopravní situací v New Yorku. Takže konec povídání a ohlaste mě šéfovi."
Obrátil se na Olivera a dodal:
"A co ty tady vlastně děláš, mimo toho, že flirtuješ s naší přítelkyní?"
"Pozval si mě generál. Možná víš, že jsem minulý měsíc dokončil stáž na S.D.P.P. Myslel jsem si proto, že mě možná svěří nějakou samostatnou misi. Vzhledem k tomu, že jsi tu taky, bude všechno asi trochu jinak."
Sekretářka mezitím hovořila do interfonu:
"Kapitán Stone a aspirant Standman se dostavili na váš rozkaz, generále."
"Ať jdou dál!"
Síla hlasu rozdrnčela reproduktor zabudovaný v aparátě. Připomínalo to spíš řev lva, který už několik týdnů nežral.
"Momentálně nemá právě nejlepší náladu," zahučela Peggy polohlasně, "ale tu nemá skoro nikdy. A konec konců zatím ještě nikoho nesnědl."
"Díky za povzbuzení, hned je mi líp. Tak hochu, vzhůru do jámy lvové."
Khov se tyčil za svým psacím stolem. Byl to téměř dvoumetrový obr vážící hodně přes metrák. Pár šikmých očí zasazených v kulatém obličeji prozrazoval vzdálené mongolské předky. Úplně holá lebka svítila ve slunečních paprscích pronikajících do kanceláře širokou prosklenou stěnou, za kterou se až k obzoru rozprostírala nekonečná newyorská aglomerace.
Generál svíral v prstech tlustý doutník, což Marka mírně znepokojilo. Khov kouřil zcela výjimečně a téměř výlučně jen když byl rozčílený. Proti němu byl usazen admirál Neuman, vysoký, štíhlý muž s přísnými rysy obličeje a šedivými vlasy. Sám velký šéf Vesmírné policie. Mark s touto organizací spolupracoval již několikrát a vždycky se jednalo o velice riskantní akce. Po boku generála seděla hezká brunetka, asi pětadvacetiletá, pěkné souměrné postavy.
"Posaďte se," zamručel Khov a pokynul jim na volná místa. "Představuji vám Karol Churchovou, poručíka Vesmírné policie."
Mark a Oliver vyloudili téměř okouzlující úsměvy, ale jejich snaha zůstala bez odezvy. Jemná tvář proti nim se ani nepohnula, mladá žena pouze lehce pokývla hlavou.
Admirál se svým suchým hlasem, zvyklým přikazovat, ujal úvodního slova:
"To, co teď uslyšíte, je přísně tajné a nesmí se pod nejpřísnějšími sankcemi v žádném případě dostat na veřejnost. Generál vám vysvětlí podstatu celé záležitosti a její vývoj."
Khov odložil doutník na okraj popelníku přetékajícího nedopalky a začal otázkou:
"Znáte planetu Sarkal?"
Ještě než Mark stačil přiznat svou nevědomost, začal Oliver recitovat tónem snaživého žáka:
"Teramorfní planeta objevená o málo více než před sto lety, osídlená humanoidy morfologicky velice příbuznými pozemšťanům. Zatím se na ni uskutečnily tři výzkumné výpravy. Poslední tuším před dvěma

lety. Civilizace středověkého typu. Velmi pomalý vývoj."
Khovovy rty se stáhly do ironického úsměšku.
"Je příjemné konstatovat, že mladí pilně studují učební materiály. Horší už je, že ostřílení agenti se nenamáhají si přečíst alespoň svodná hlášení Služby..."
Admirál, zjevně v časové tísni, ho přerušil:
"První průzkumy ukázaly, že na Sarkalu jsou nesmírná ložiska naria. Předpokládám, že víte, o jaký kov se jedná?"
Tentokrát Mark s odpovědí nezaváhal:
"Je to radioaktivní transuran, nezbytný pro výrobu subprostorových vysílačů. Bez něho by radiové vlny potřebovaly desítky let, než by dorazily na místo určení ve vzdálených místech vesmíru. Díky subprostorovým zařízením dochází ke spojení téměř okamžitě."
Se špatně potlačovanou ironií Stone dodal:
"Dokonce si teď vzpomínám, že já a generál jsme se připletli do sporu s jednou společností, která vybudovala tajné těžební zařízení na planetě Wilk."
V očích Khova se na okamžik zablesklo při vzpomínce na dobrodružství, které ho málem stálo život, ale na které přesto neměl jen samé nepříjemné vzpomínky. Podlehl tehdy šarmu jedné domorodé krasavice...
Aby odvrátil směr konverzace, jež by ve svém důsledku mohla ohrozit klid jeho manželského soužití, zahučel nervózně:
"Nejsme teď na sjezdu válečných veteránů. Raději poslouchejte."
Neuman se znovu ujal slova:
"Určitě víte, že vztahy Pozemské unie s Denebským císařstvím jsou dosti konfliktní. Planety, které je tvoří, jsou na narium velice chudé. Náš prezident zakázal veškerý export tohoto kovu na Deneb, čímž způsobil našim protivníkům značné potíže. Při zásobování jsou odkázáni pouze pro pašeráky, kteří se nebojí riskovat porušení tohoto zákazu. Těch ale není mnoho. Prezident doufá, že tímto opatřením přinutí císařství, aby se vzdalo svých dobyvačných choutek."
Admirál sepjal své dlouhé, štíhlé prsty až to v nich zachrupalo a po chvilce váhání pokračoval:
"Jeden z mých spolehlivých informátorů mě minulý měsíc poslal zprávu, že zásoby naria na Denebu zjevně vzrostly. Továrny na výrobu subprostorových vysílačů jedou na plné obrátky a dosáhly již kapacity, jakou měly před zavedením embarga."
"Vy se tedy domníváte, že hornina jde na Deneb ze Sarkalu," řekl Mark.
"Je to zatím jenom hypotéza, kterou je třeba potvrdit nebo vyvrátit. Nemůžeme čekat se založenýma rukama. U prezidenta se konala porada, která rozhodla o uskutečnění této mise. Bude jí velet poručík Churchová, která je odbornicí na zpracování naria. Navíc zná velice dobře Denebany a jejich zvyklosti."
Jako v dobře sehraném divadelním dialogu Khov okamžitě navázal:
"Vaším úkolem bude dopravit ji na místo určení a prozkoumat celou oblast, kde se nacházejí ložiska tohoto kovu."
"Proč právě já?" zeptal se Mark, jehož představa, že mu bude velet nějaká mladá žena, právě dvakrát nenadchla. "Bylo by mnohem logičtější pověřit tímto úkolem agenta, který uskutečnil poslední misi na Sarkalu."
"Nerad bych, abyste si myslel, že vašeho nadřízeného postihla předčasná senilní demence," pokusil se o žert generál. "Bohužel kapitán Henri Strenton je mrtev. Byl to schopný a zkušený agent. Byl na jedné ze svých posledních akcí, protože už mu moc nechybělo do padesátky. Když skončil svou práci na Sarkalu, odeslal hlášení i záznamy svého androida. K nehodě došlo při přechodu do subprostoru. Nikdy už se nevynořil. Podle techniků se musel dostat do magnetické bouře, nebo, ještě hůř, do oka časoprostorového víru, který rozmetal jeho loď, nebo ho vyvrhl někde na druhém konci galaxie. Ať tak či onak, na Zemi se nevrátil."
"To je mi líto, generále, o té nehodě jsem nevěděl. Za těchto okolností nemohu misi odmítnout. Proč jste ale pozval také aspiranta Standmana?"
Neuman odpověděl za Khova.
"Pokud Denebané, jak se domníváme, vybudovali na Sarkalu svou základnu, bude tato akce velice

nebezpečná. Osobně bych tam nejraději vyslal celé přepadové komando, ale prezident, kvůli zákonu o nevměšování, můj návrh zamítl. Dosáhl jsem pouze toho, že generálova mise může být početnější, než je obvyklé. V případě vážnějšího střetu bude Standman pověřen zasláním příslušného hlášení. Je nezbytné, abychom měli co nejpřesnější informace. Bude mít rozkaz být stále v záloze a v žádném případě se nemíchat přímo do probíhající akce."
Oliver se snažil zakrýt své zklamání, ale na krátký okamžik bylo možno v jeho pohledu postřehnout, že to se striktním dodržováním rozkazu nemíní brát doslova.
"Pod jakou legendou budeme na planetě vystupovat?" zeptal se Mark.
Neuman bez váhání odpověděl:
"Poručík Churchová si pečlivě prostudovala poslední hlášení Strentona. Po smrti rodičů zůstávají ženy vlastníky veškerého rodinného majetku. Karol bude tedy hraběnkou ze vzdálených jižních krajů, která se chce uchýlit pod královu ochranu... případně si najít ženicha. Existuje mnoho podobných případů. Oblast, ze které přijede, byla pečlivě vybrána. Během uplynulých padesáti let se nikdo z těchto končin u královského dvora neobjevil. Vy budete rytíř, který ji doprovází, Standman převezme úlohu panoše a Ray vašeho zbrojnoše."
"Ledaže byste si chtěl vzít místo Raye některý z těch posledních technických zázraků mezi androidy," vmísil se do hovoru Khov s nevinným pohledem.
Velmi dobře věděl o zvláštních vztazích, které se v průběhu společných akcí vytvořily mezi Markem a jeho androidem Rayem. Když byl jeho lidský přítel v nebezpečí, robot rázem "zapomněl" na veškeré programování vyjma nespoutané a divoké účinnosti. Mark naopak několikrát riskoval svůj život, aby zachránil Raye před jistým zničením.
Admirál, který nepostřehl ironický podtext Khovova návrhu, nedopřál Markovi čas na odpověď:
"Osobně bych dal přednost Rayovi. Vím o jeho nesporných kvalitách a vaší vzájemné sehranosti. Takže nám zbývá vyřešit poslední detail: váš dopravní prostředek. S.D.P.P. má momentálně k dispozici jenom malý strážní člun s lehkou výzbrojí, což by vás v případě ozbrojeného střetu stavělo do značné nevýhody. Pokud jde o stroje Vesmírné policie, jejich použití by mohlo být se strany Denebu považováno za provokaci. Jako ideální proto vidím, kdyby kapitán Stone mohl poskytnout svůj soukromý astronef Merkur. Je mi známo, že je perfektně vyzbrojen. A jestli se nemýlím, podařilo se vám s ním vyřídit nejednoho zkušeného piráta."
Mark vrhl na Khova ztrápený pohled a teatrálně vzdychl:
"No prosím, zase jedna mise, která mě bude stát víc než činí žold od S.D.P.P."
Generál se pousmál a opáčil:
"Tentokrát na tom neproděláte. Vesmírná policie se zavázala hradit veškeré výdaje a admirál vám myslím už dokázal, že jeho organizace je velkorysejší než naše."
Khov si nedokázal odpustit malé rýpnutí. Neuman se totiž už několikrát marně pokoušel přemluvit Stonea, aby přešel k Vesmírné policii.
"Ano, spolehněte se, že náklady spojené s touto misí vám uhradíme... pokud se budou pohybovat v rozumných mezích," ujistil ho opatrně admirál. "Kdy můžete vyrazit?"
Mark na okamžik přivřel oči, jakoby o něčem přemýšlel.
"Ray mě právě ujistil, že údržbářské práce jsou ukončeny a zásoby doplněny. Nejdéle do dvou hodin bude Merkur připraven ke startu."
Na přísné Neumanově tváři zahrál pobavený úsměv.
"Stále si nemohu zvyknout, že se svým androidem komunikujete mentálně."
"Patří mezi několik málo modelů vybavených psychickým zesilovačem. Výroba této série byla po krátkém čase zastavena."
"Protože lidí schopných využívat této vlastnosti je velmi málo. Nicméně uznávám, že je to velice praktické."
"A absolutně diskrétní, zvláště na primitivních planetách."
"To rád věřím! Start bude zítra ráno v osm hodin. Vyzvedněte si u generála veškerou dokumentaci, vztahující se k Sarkalu."
"Moje loď ale má jenom jeden psychický induktor."

"Nevadí, to úplně stačí. Poručík Churchová je již podrobně seznámena jak s místním jazykem, tak se zvyky domorodců."
Admirál se zvedl následován mladou ženou. Oliver vyloudil podle svého mínění okouzlující úsměv.
"Vzhledem k tomu, že odlétáme až zítra, co byste řekla společné večeři? Alespoň bychom se trochu lépe poznali."
Karol zabodla své černé oči do zraků mladého aspiranta.
"Na to budeme mít dost času během cesty. Sraz zítra v sedm nula nula. Buďte přesní, nesnáším, když někdo chodí pozdě."
Její hlas byl neosobní a panovačný. Vyšla v patách za admirálem. Jakmile za nimi zapadly dveře, dal se Khov; do hlasitého smíchu.
"S touhle hezkou mladou puritánkou nebude lehké vyjít. Vůbec vám nezávidím."
Po chvilce váhání, se zraky upřenými na Olivera sáhl nakonec do zásuvky, psacího stolu, odkud vylovil láhev whisky a tři sklenky.
"Na vaše zdraví, Stone. Mám takové tušení, že tahle mise nebude vůbec příjemná a snadná. Spoléhám proto na vás. Pamatujte, že prezident čeká na první zprávy co nejdříve... a že Neuman má ve vyšších kruzích mnohem větší vliv než já. Mějte se proto na pozoru a nenavádějte Standmana, aby porušoval předpisy."

2

"Vypadá to, že náš fanatik na dochvilnost už má čtvrt hodiny zpoždění," prohodil jízlivě Oliver dívaje se na hodinky.
Stál spolu s Markem na palubních schůdkách Merkura.
"Při troše štěstí by si mohla zlomit nehet na malíčku a my bychom odlétli sami."
"Mám pocit, že tahle lákavá perspektiva se asi neuskuteční. Podívej, támhle se hrne."
Karol, vlekoucí objemný cestovní vak, přicházela rychlým krokem. Vystoupila po schůdcích a s netrpělivým gestem podala své zavazadlo Oliverovi:
"Dopravní služba mě vysadila na opačném konci startovací plochy, tam, kde parkují malé výletní jachty. Když admirál mluvil o vašem soukromém astronefu, nenapadlo mě, že by se mohlo jednat o tak velkou loď."
"Pro dlouhé cesty je to pohodlnější," zašklebil se Mark.
Mladá žena jen pokrčila rameny. Do jejího hlasu se vloudil pohrdlivý tón.
"Raději se ani neptám, jak jste si mohl dopřát takový stroj, který musí stát celé jmění."
"Ve skutečnosti je ještě dražší, než si vůbec dovedete představit. Dostal jsem ho darem od jedné přítelkyně za jisté delikátní služby."
"Byla alespoň hezká?" vyrazila ze sebe ironicky Karol.
"Úžasně krásná! Mohla na sebe brát nejrůznější podoby a její organismus měl více energie než celá termojaderná elektrárna."
Mladá žena sebou rozzlobeně trhla.
"Co říkáte je směšné! Žádné podobné stvoření nemůže existovat."
"Co vy víte," usmál se Mark. "Nejspíš si ale budete muset počkat nějakých padesát let, až budou odtajňovány prezidentské archívy. Ledaže byste se mezitím sama stala prezidentkou Pozemské unie."
"To už by mohlo stačit! Doprovoďte mě do mé kajuty!"
Mark pohlédl na hodinky.
"Startujeme přesně v osm. Musím se proto přesunout do pilotní kabiny. Vaše kajuta je druhá vlevo, vchod z hlavní chodby. Oliver vám tam již odnesl vaše zavazadla."
Potom se otočil na podpatku a rychle se vzdálil, aniž by jí ponechal čas k protestům. Ray už seděl u řídícího panelu. Měl podobně stavěnou kostru jako Mark, byl jenom ještě vyšší a rozložitější. Podobnost androidů S.D.P.P. s lidmi byla takřka neuvěřitelná. Všechno bylo domyšleno do nejmenšího detailu. Konstruktéři šli dokonce tak daleko, že svým výtvorům zajistili růst vousů a vlasů. Nepatrné póry zase vylučovaly tekutinu imitující pot. Jenom pečlivý pozorovatel dokázal postřehnout nepatrné odchylky, jako

například nižší frekvenci mrkání očních víček či jistou strnulost lícních svalů.
Pohonné jednotky již tiše vrněly. Poručík Churchová vstoupila do pilotní kabiny právě v okamžiku, kdy se rozzářila obrazovka videoradia a objevil se na ní poněkud znechucený obličej letového operátora z kontrolní věže.
"Astronef Merkur, odlet povolen za tři minuty. Jaký je cíl vaší cesty?"
Protože Karol nezareagovala, Mark po kratičkém zaváhání odpověděl!
"Venusie!"
Na tváři operátora se objevil spiklenecký úsměv. Venusie měla ideální klima. Vzhledem k naprostému nedostatku nerostných zdrojů bylo upuštěno od její kolonizace. Nakonec ji pro sebe získalo jedno finanční konsorcium a vybudovalo tam odpočinkové a rekreační centrum pro mimořádné zákazníky. Po pravdě řečeno, v průběhu let se z Venusie stalo jedno gigantické hráčské doupě a přepychový veřejný dům v jednom.
"Můžete zahájit startovní přípravu. Šťastnou cestu!"
Poslední věta byla řečena tónem, ze kterého nebylo těžké uhodnout, že operátor jim přeje, aby prohráli co nejvíce peněz a chytili pokud možno všechny v galaxii známé pohlavní choroby.
Zvuk propulsoru přešel do vyšší tóniny. Na sekundu přesně se Merkur odlepil od země. Nepříjemné průvodní jevy zrychlení byly zmírněny velmi účinným antigravitačním zařízením lodi.
"Proč jste operátorovi nahlásil právě Venusii?" zeptala se Karol podrážděným tónem.
"Nejspíš vám ušlo, že na rozdíl od strojů Vesmírné policii musí civilní lodě nahlásit cíl své cesty. Vzhledem k úžasně pestrým možnostem rozptýlení na Venusii a druhu klientely, která ji navštěvuje, dbají úřady na jistou diskrétnost. Takže je prakticky nemožné ověřit si, jestli tam opravdu jsme či nikoliv.
"Zdá se, že to tam dobře znáte," pronesla ledovým tónem mladá žena.
Mark jenom odevzdaně vzdychl.
"Je pravda, že jsem na Venusii strávil jistý čas. Dokonce jsem tam málem přišel o život. Až budete mít někdy volnou chvilku, zeptejte se na to Neumana. To on s Khovem mě tehdy do té šlamastyky dostali."
Jejich konverzaci přerušil Rayův hlas:
"Ponoření do subprostoru za tři minuty. Lehněte si a připoutejte se magnetickými popruhy."
"Už?" podivila se Karol. "Zdá se, že váš stroj je ještě rychlejší než naše lodě."
"Generál nemá rád, když se jeho agenti cestou loudají."
"Pozor," hlásil Ray. "Deset sekund ... pět..."
Když pominula obvyklá nevolnost, Mark se zvedl a vykročil k občerstvovacímu automatu. Překvapeně zkonstatoval, že Karol se probrala téměř ve stejnou chvíli jako on.
"Mám za sebou slušnou přípravu," prohodila, když si všimla jeho udiveného výrazu. "Naše astronefy nejsou tak komfortní jako civilní jachty."
Oliver, který se už rovněž probral, se právě chystal natočit si sklenku džusu.
"Dopij to, kamaráde a přesuň se k psychickému induktoru. Vyslechneš si lekci jako první. Alespoň mi řekneš, jestli jsou ženy na Sarkalu hezčí než na Zemi. A hlavně příjemnější," dodal s pohledem nevinně upřeným na Karol.
***
Byli na cestě už třetí den. Mark vystřídal Olivera na psychickém induktoru. Když skončil s vyučováním, odebral se do rozměrné kajuty, která sloužila jako lodní salón. Zastihl tam Churchovou sedící pohodlně v křesle a listující nějakou složkou. Udiveně k němu vzhlédla.
"Psychický induktor se porouchal?"
"Už jsem hotov. Domorodý jazyk na Sarkalu je dosti jednoduchý. Ještě tam neobjevili všechna kouzla gramatiky."
"Přesto mě jeho učení zabralo více než dva dny," opáčila žena nevěřícně.
"Mám svou metodu," reagoval Mark neurčitě.
Neměl náladu vyprávět jí o psychických lekcích, které mu kdysi udělilo jedno myslící rostlinné společenství na vzdálené planetě. Díky této "výuce" stoupla jeho mentální kapacita desetinásobně. Bylo to výhodné nejen při používání indukční techniky učení, ale mohl zároveň psychicky komunikovat na neobyčejně velké vzdálenosti s podobně založenými bytostmi.

"Když už jste tady, uděláme si kontrolu materiálu, který měl připravit váš android. Zavolejte ho! A Standmana také!"
Ve skladištním prostoru jim Ray předvedl nejprve ošacení určené pro hraběnku. Dlouhou dvorskou róbu z napodobeniny rudého sametu s odvážným výstřihem a pár cestovních kostýmů. Pro mužskou část posádky měl nachystané kratší kalhoty, kabátce, vysoké boty a jedno lehké brnění.
"Každý z vás bude mít navíc ochranný opasek," končil svou přehlídku Ray.
Byl to malý technický zázrak určený výlučně pro agenty v akci. Energetický generátor zamaskovaný v přezce opasku. Vytvářel kolem těla ochranné silové pole. K jeho překonání bylo třeba vyvinout energii vyšší než byla energetická úroveň miniaturního atomového generátoru. V praxi to znamenalo, že majitel opasku byl v bezpečí před klasickými projektily a dokonce i laserovými paprsky. Nicméně, aby zbytečně nevzbuzovali svou nezranitelností pozornost domorodců, měli agenti S.D.P.P. většinou ochranné pole nastavené na menší hodnoty. Vzhledem k tomu, že takovéto silové pole se chovalo jako pružný obal, mechanické údery byly velice nepříjemně cítit a na těle po nich zůstávaly bolestivé stopy. Paradoxně tak nejnebezpečnějšími zbraněmi pro agenty byly primitivní kyje a sekery.
Karol si zvědavě prohlížela meče a potěžkávala je v ruce.
"Jako velitel této mise bych si teď ráda otestovala schopnosti členů svého týmu. Stone, chopte se zbraně!"
Mark se pobaveně zasmál.
"Měli bychom si obléknout ochranné opasky. Bylo by trapné, kdyby naše výprava začala politováníhodnou nehodou."
Když byli připraveni, mladá žena zavelela:
"Do střehu!"
Mark učinil dosti mdlý náznak útoku, který byl okamžitě odražen.
"Trochu víc elánu, kapitáne," vyrazila posměšně Karol.
Mark poněkud vyvedený z míry, udělal prudký výpad. Čepel jeho meče byla briskně odražena a protiútok na svou hlavu odrazil v poslední chvíli ne příliš elegantní kvintou.
Teď už si začal dávat větší pozor. Dvě minuty se pak střídaly výpady a odvety v pravidelném rytmu. V jedné chvíli byli oba šermíři jen několik centimetrů od sebe a jejich meče se zkřížily téměř až u jílců. Mark s úsměvem zvýšil tlak, využívaje své fyzické převahy. Karol náhle povolila odpor, uskočila a její levá pěst zasáhla přesně špičku Markovy brady. Úder byl i přes ochranný štít natolik silný, že Stone zavrávoral a stěží se udržel na nohou.
Poručík Churchová odložila svůj meč na stolek, zatímco Mark si třel bradu.
"Pěkná finta," mručel uznale, zjevně vyveden z míry.
"Nejspíš jste v poslední době poněkud zanedbal trénink," řekla žena ironicky a obrátila se k Oliverovi. "Spolu teď v praxi probereme zápas holýma rukama."
Aspirant udělal opatrně krok vpřed s pohledem upřeným do tváře svého protivníka. Karol naznačila úder levičkou a potom vyrazila pravou rukou. Oliver sice uhnul, ale na protiútok mu nezbyl čas. Musel čelit dalšímu výpadu, tentokrát ve formě kopu s otočkou ve stylu karate, směřujícímu na jeho obličej. Vyhnul se mu jenom pádem na zem. Přitom se mu podařilo sevřít kotník soupeřky. Prudce trhl. Karol ztratila rovnováhu, ale stačila obratně ztlumit pád. Oliverova výhoda měla jepičí trvání. V boji na zemi neměl proti vynikající technice mladé ženy žádnou šanci. Dvakrát se mu sice podařilo uniknout z chvatu, ale potřetí už definitivně uvízl v bolestivé pasti.
Obličeje obou soupeřů zkřivené vynakládaným úsilím se ocitly těsně proti sobě. Náhle Oliver pohnul hlavou kupředu a jeho rty se přitiskly na ústa Karol. Mladá žena na okamžik údivem strnula. Oliverovi to však stačilo, aby se vyprostil z bolestivého sevření. Odkulil se bleskově stranou a švihem byl opět na nohou.
Poručík Churchová už také stála. Její oči sršely zlostí, potom se ale nečekaně rozesmála.
"Bil jste se statečně, ale vaše způsoby obrany jsou přinejmenším poněkud osobité."
Oliver pokrčil rameny a pousmál se.
"V technice juda mě převyšujete o několik danů. Musel jsem tedy improvizovat."
"Ovládáte ještě nějaké další válečné lsti?"

"Pár by jich ještě bylo. Jak jste se nejspíš dočetla v mých papírech, strávil jsem nějaký čas v táboře vyděděnců, než byla tahle zařízení zrušena. Když tam člověk chtěl přežít, musel být dost vynalézavý."

3

Na obrazovce vnější kamery zářila velká modrozelená koule.
"Tak to je Sarkal," oznamoval Ray sledující údaje, které začal chrlit počítač. "Hmota: 0,94 pozemské hmotnosti, atmosféra srovnatelná, méně zamořená, plynnými i prachovými zplodinami. Obyvatelé planety ještě nepoznali vymoženosti přeindustrializované společnosti."
"Podívejte," ozval se Oliver, který pozorně sledoval obrazovku. "Támhle je malá oblast, která dává v infračervené oblasti výraznější ozvy."
"Správně," řekl Mark, "vrátíme se k ní později."
Oceány zaujímaly čtyři pětiny povrchu planety. Po obou stranách rovníku se rozkládal jediný, avšak rozsáhlý kontinent, ohraničený na severu i na jihu mohutnými pohořími, jejichž vrcholky byly pokryté sněhem. Z moře vystupovalo množství ostrovů, z nichž někteří měly značnou rozlohu.
Ostrovy jsou vesměs neobydlené," pronesla Karol profesorským tónem. "Jediné ohnisko civilizace se vyvinulo na západním, pobřeží pevniny, zhruba v severním subtropickém pásmu. Rayi, nasměruj tam detektory."
Obraz se rychle zvětšoval. Bylo vidět řeku pramenící v horách, razící si cestu rozlehlými planinami a vlévající se nakonec do moře. Po obou stranách jejího ústí se rozkládalo město.
"Tohle by měla být Kesla, hlavní město. V čase minulé mise tu vládl král Leor. K jeho dvoru patřila as desítka vyšších šlechticů, vazalů ovšem jen teoreticky, protože každý z nich žárlivě střeží svá privilegia."
"Díky za přednášku," neodpustil si Mark, "také si něco z lekcí induktoru pamatuji."
Karol na jeho poznámku nereagovala a pokračovala s prstem namířeným na jihovýchodní zónu, táhnoucí se podél prvního horského hřebene.
"Místní obyvatelé nazývají tuto oblast Sanya. Počítačové záznamy S.D.P.P. uvádějí, že do Kesly odtamtud léta nepřišel žádný šlechtic. Takže neriskujeme nějaké nepříjemné překvapení. Teď se podíváme na výsledky našich analyzátorů. Ložiska naria se rozprostírají severně od Kesly."
"Kde chcete přistát?"
Poručík Churchová na okamžik zaváhala.
"Co byste navrhoval vy, Stone? Proč ne rovnou u Kesly? Získali bychom alespoň čas."
"Začít s hlavním městem by nebylo právě nejrozumnější. Musíme se seznámit s prostředím a místními zvyky, abychom se nedopustili nějaké hlouposti. Budeme si také muset opatřit koně. Vstoupit do hlavního města pěšky by bylo nedůstojné hraběnky a jejího doprovodu."
"Máte pravdu," uznala Karol. "Co byste říkal tamhle té vesnici, asi sto kilometrů na jih?"
"To je zbytečně daleko. Cesta do Kesly by nám zabrala dva tři dny. Lepší bude támhleto malé městečko. Odtud se dostaneme snadno k pobřeží a podél moře dorazíme do hlavního města. Vidíte, dokonce tam vede docela slušná cesta."
"Dobrá, souhlasím! Rayi, umísti loď na stacionární dráze kolem planety. K sestupu na povrch použijeme spojovací modul. Takhle to přeci praktikujete při vašich misích, jestli se nepletu?"
Mark roztržitě přikývl. Cosi mu vrtalo v hlavě. Android už uchopil páku ručního ovládání, když se Mark psychicky ozval: "Počkej ještě!"
Obrátil se k Churchové a zamyšleně řekl: "Jestli jsem dobře pochopil Neumanovo vysvětlení, obává se vesmírná policie, že Denebané už možná vybudovali nás Sarkalu tajnou základnu."
"Přesně tak! A co tím chcete naznačit?"
"V tom případě není tak nepravděpodobné, že jsou pravidelně zásobováni lodí, která při zpáteční cestě naloží narium a že mají k dispozici radarové zařízení."
"To je docela dobře možné."
"Zanecháme-li tedy Merkura na oběžné dráze, mohou jej objevit a zničit."
"Nastavíte loď na režim automatické obrany."
"Žádná obrana není nepřekonatelná a navíc upozorníme na svou přítomnost."

"Navrhujete tedy, abychom přistáli s Merkurem na planetě? To je ale v přímém rozporu se zákonem o nevměšování. Komise vás za to bude prohánět."
Mark se jenom ušklíbl a prohodil: "Raději si to rozdám s Komisí, než abych strávil zbytek svých dnů na Sarkalu, ať už jsou místní krásky sebepůvabnější."
"Když o nás nebudou mít zprávy, vyšle za námi Služba novou misi," snažila se protestovat Karol.
"Máme šanci jedna ku tisíci, že by nás tu našli a to tím spíš, že náš osud nikoho zas až tak moc nezajímá. Budou se především snažit hledat tady Denebany. Já osobně dávám přednost vlastnímu řešení."
"Což znamená?"
"Přistaneme na nějakém neobydleném ostrůvku."
"Odmítám vydat takový rozkaz," vzepřela se Karol nakvašeně.
"Ray vaše odmítnutí právě zaregistroval do záznamu. Vzhledem k tomu, že majitelem astronefu jsem já, přistanu si s ním kde budu chtít. Zapněte si magnetické popruhy, bude to poněkud tvrdší. Nechci zůstat dlouho v dosahu případných radarů."
Aniž dal své nadřízené čas k dalším protestům, zasunul se Mark do křesla druhého pilota vedle Raye.
"Už jsi objevil nějaké klidné hnízdečko?"
"Tamhle ten ostrůvek ztracený uprostřed oceánu vypadá docela slibně."
Astronef zamířil přímo k vybranému cíli. Posádku zaplavil pocit jako by se jim měl žaludek nacpat někam mezi plíce. Nepříjemný a bolestivý tlak trval několik nekonečných minut. Konečně se Merkur lehce dotkl země.
Karol se ozvala chraptivým hlasem:
"Tedy, Rayi, mám dojem, že by sis pilotováním výletních lodí nevydělal ani dols. Cestující by se ti na první zastávce rozutekli, pokud by vůbec byli schopni se ještě hýbat,"
Android, nevšímavý k ironickému proslovu, hlásil:
"Máte půl hodiny na to, abyste se připravili, pokud chcete, aby modul přistál na vybraném místě ještě před východem slunce."

4

Ve skladištním prostoru se pozemšťané převlékli do posledního kousku oděvu. Podle předpisů nesměl nikdo, kdo vstoupil na primitivní planetu, mít s sebou ani jediný osobní předmět.
Mark a Oliver byli v několika minutách hotovi. Ray několikrát netrpělivě pohlédl k nástěnnému chronometru, než se konečně objevila Karol. Byla ustrojena do loveckého obleku a vláčela s sebou objemnou koženou brašnu. Než stačil Mark k jejímu zjevu něco poznamenat, spustila:
"Na dlouhých cestách mohou ženy šlechticů nosit mužské oděvy."
Pozemšťané se usadili do modulu. Byl to zašpičatělý válec, jehož horní část byla vyrobena z průhledného plastexu. Otevřel se kryt postranního otvoru a stroj, citlivě pilotovaný androidem, pomalu opustil útroby Merkura. Při pohledu na místo, kde astronef přistál, Karol překvapením vyjekla. Loď stála na úzké skalní terase zařízнuté ve vysoké bazaltové hoře.
"Kdyby Ray chtěl," zašklebil se Mark, "přistane na salátové míse. Protože skála obsahuje minerály s obsahem železa, je náš astronef prakticky nezjistitelný. Navíc, právě byl do chodu uveden automatický obranný systém."
Modul zvětšil svou rychlost, ale stále se držel těsně nad zpěněnými hřebeny vln.
"Proč nenabírá výšku?" divila se Karol.
"Jedině takhle se dá uniknout případným radarovým zařízením."
"Ale to je přece příšerně nebezpečné!"
"Za soukromí se platí zvýšeným rizikem. Buďte ale klidná, Ray je mistr windsurfingu."
Stroj mezitím dorazil do oblasti, kde ještě slunce nevyšlo a ponořil se do tmy. Karol i Oliver zaraženě mlčeli s pěstmi křečovitě zatnutými. V očekávání nárazu, který byl podle jejich mínění jen otázkou času.
"Už jsme téměř na místě. Přistaneme na mýtině, asi kilometr od kraje lesa."
"Rayi, měj slitování," žebronil teatrálně Mark. "Jsme jen obyčejní lidé, ve tmě nic nevidíme."
Když se modul lehce dotkl země, Karol si s úlevou vydechla. O minutu později Ray hlásil:

"Analýzy atmosféry jsou uspokojivé, můžete vystoupit. Zapojte ale své ochranné opasky, mohly by se tu vyskytovat nějaké noční šelmy nebo jedovatý hmyz."
Pozemšťané s chutí vdechovali vlahý vzduch naplněný nespočetnými vůněmi lesa. Po delším pobytu v umělé atmosféře astronefu to byla velice příjemná změna.
Za necelou čtvrthodinu se na obzoru objevil proužek světla a ze tmy se pomalu vynořovaly siluety stromů, podobných často velkým eukalyptům.
Podrost byl velice řídký, takže malá kolona vedená Rayem postupovala rychle vpřed. Za chvíli dorazili na okraj lesa. Před nimi, ozářená vycházejícím sluncem, se rozprostírala rozlehlá planina, kde se střídaly louky a obdělávaná pole s malými remízky. V dálce se v mlžném oparu rýsovala stavení nějaké osady.
"Budeme tam za slabou hodinku," řekla Karol.
Mark odmítavě zavrtěl hlavou.
"Bylo by to neopatrné. Zůstanete tady pod ochranou Raye a já s Oliverem půjdeme obstarat nějaká jezdecká zvířata. Hraběnka cestující pěšky by vypadala krajně podezřele."
Poručík Churchová chvíli váhala, ale pak se podřídila.
"Dobrá! Ale hoďte sebou!"
Ray se netvářil dvakrát nadšené. "Nerad tě nechávám samotného," vyslal psychicky. "Nastav si alespoň ochranný štít na nejvyšší výkon."
Marka tento emotivní projev androida nepřekvapil. Přemoudřelí kybernetici tvrdili, že robot může jednat jen v mezích svého programování. V tomto případě to však tak docela neplatilo. Ray byl Markův nejlepší přítel. V situacích, kdy mu hrozilo nebezpečí, přebíral iniciativy, které rozhodně nebyly součástí programu.
"Žádné strachy! Zůstaneme v trvalém kontaktu."
"To doufám! Kdyby hrozilo sebemenší nebezpečí, okamžitě jsem u tebe."
Mark dobře znal destrukční schopnosti androida. Z jeho ukazováčku mohl vytrysknout laserový paprsek a levé předloktí ukrývalo zabudovaný dezintegrátor.
"Dávej pozor na naši velitelku. Ať nedělá nějaké hlouposti."
Opěšalí poutníci našli brzy vyšlapanou cestu, která je bez problémů dovedla až do vesnice. Uprostřed se tyčilo stavení vyšší a rozlehlejší než ostatní domy. Stálo na solidních kamenných základech, spáry v dřevěných stěnách byly vyplněny jílovou mazaninou. Nápis na dřevěném štítu hlásal, že hostinec poskytuje i nocleh.
"Jdeme na to, Olivere. Začneme ochutnávkou místních gastronomických specialit."
Nízký strop sálu nesly dřevěné trámy, očouzené kouřem z otevřeného ohniště v rohu. Mladá žena, zřejmě kuchyňská pomocnice, na něm právě rožnila zvíře, připomínající pozemského vepře. Židle rozestavěné kolem velkého stolu byly prázdné.
Hostinský, velký obtloustlý chlapík, se při jejich příchodu vynořil ze zadní místnosti. Jeho profesionální úsměv nedokázal zakrýt podezíravý pohled.
"Páni rytíři jsou cizinci?"
"Hádáte dobře, přicházíme skutečně z velké dálky."
Zvídavému pohledu hospodského neušly špinavé a zaprášené boty pozemšťanů.
"Vy cestujete pěšky?"
"Dnes v noci jsme trochu zabloudili v lese a přitom nám utekli koně."
Na znepokojený výraz majitele hostince reagoval Mark poklepáním na svůj kabátec.
"Naštěstí naše měšce nám zůstaly a apetit také."
Vyjmul z váčku jednu z mincí, které ještě na astronefu vyrobil Ray a hodil ji na stůl.
"Přineste nám něco k jídlu a pití."
Muž chňapl po zlaťáku a pečlivě si jej prohlížel. Neváhal zkusit jeho kvalitu mezi zuby. Teprve teď se na jeho tváři objevil skutečný úsměv.
"Hned to bude, pánové."
Obořil se na služku, která ve chvíli postavila na stůl hliněný džbán naplněný po okraj nazlátlou tekutinou, cínové poháry a dva hluboké talíře s velkými porcemi opečeného masa.
Mark jako první opatrně ochutnal nápoj.

"Můžeš se klidně napít. Je to pivo, prakticky bez alkoholu. Tvým krvinkám to přijde k duhu."
Mark vytáhl z pochvy na opasku dýku a pustil se s její pomocí do masa na talíři. Bylo jemné, poněkud tučnější, ale chuťově velice příjemné.
Když dojídali, hospodský se znovu objevil.
"Pane hostinský, velice jsme si pochutnali, všechna čest vaší kuchyni. Přineste nám ještě jeden džbán a jeden pohár pro sebe. Doufám, že neodmítnete naše pozvání ke stolu."
Polichocený hospodský se nenechal dvakrát pobízet a připil na zdraví svých hostů.
"Mohli bychom si tady někde opatřit koně?"
"Místní kovář je zároveň koňským handlířem a určitě vám obstará vhodná zvířata."
Mark se naklonil k Oliverovi a tlumeně mu zašeptal do ucha:
"Vezmi si to na starost! A nezapomeň smlouvat, už z principu."
Pak se znovu obrátil na hostinského a řekl:
"Jsme už velmi dlouho na cestách a tak neznáme poslední novinky. Stále ještě zde vládne král Leor?"
"Ano, pane, ať ho bůh ochraňuje. Ale tady jste na území hraběte Stutora."
"Stutor, nejmenuje se tak městečko na pobřeží nedaleko odtud?"
"Přesně tak! Je to hlavní sídlo našeho pána."
"Kraj, kterým jsme projeli, ukazuje na dobrého hospodáře. I vaše vesnice se zdá slušně prosperovat."
"Máte pravdu. Hrabě na všechno osobně dohlíží. Nedávno snížil daně, které zavedl jeho předchůdce, dokáže poradit rolníkům co je nejlepší pěstovat a pomohl i řemeslníkům. Také obchody jdou teď dobře."
Hospodský si spokojeně zamnul ruce.
"Příchod nového hraběte byl pro celý kraj velkým dobrodiním."
"Nevládne tady tedy dlouho?"
"Ne, je to bývalý dvorský šlechtic, který si vzal místní hraběnku. Ta ovdověla tři roky po své svatbě."
Mark ještě chvíli s hostinským konverzoval, dokud je nepřerušil návrat Olivera.
"Jsem hotov. Všechno je připraveno, můžeme odjet."
Koně ze Sarkalu byli téměř k nerozeznání od svých pozemských příbuzných. Měli pouze mohutnější hlavu a oči nikoli po stranách, ale na čele.
Slunce už stálo vysoko nad obzorem a pražilo jim na temena. Oliver si otřel pot z čela.
"Mezitím co kovář sháněl koně z pastvy, zašel jsem k sedláři a koupil i sedlovou výstroj."
Mark se obratně vyhoupl na svého koně a pohladil ho po šíji. Potom uchopil druhého za uzdu a pobídl své zvíře jemně ke klusu. Oliver učinil totéž se zbývajícími dvěma koňmi a odcválal za Markem.
"Byli jste pryč celou věčnost," uvítala je nakvašeně Churchová.
Mark rozvážně slezl z koně, poplácal ho po plecích a teprve potom se měl k odpovědi.
"Zatím tady ještě nevynalezli snack-bary. Obsluha v hospodě není tak rychlá.
"Oni se rozvalovali v hospodě," zaječela hystericky Karol.
"Samozřejmě! To je ta nejpřirozenější věc, kterou poutník udělá, když se mu podaří vymotat se z lesa, ve kterém zabloudil. Nebylo by moudré být svým chováním od prvního dne podezřelí."
Karol zlostně dupla nohou. "To už stačí! Vidím, že se dobře bavíte. Jedeme!"
Mark jí podal otěže jednoho ze zvířat.
"Předpokládám, že už jste někdy seděla na koni."
Vztekle mu vytrhla řemen z ruky.
"Když jsem se dozvěděla, že poletím na Sarkal, absolvovala jsem intenzívní jezdecký kurz."
Vsunula nohu do třmenu a vyšvihla se do sedla. Její příliš rychlý pohyb znervózněl zvíře, které sebou trhlo dozadu. Mladá žena instinktivně přitáhla otěže, což mělo za následek, že kůň se vzepjal. Karol se svezla ze sedla přímo do roztažené náruče Olivera. Vztekle se mu vyškubla a postavila se na nohy, aniž by mu poděkovala.
"Koně jsou stejní jako muži," usmál se ironicky Mark. "Dají spíš na pohlazení, než na bič. Stoupněte si k jeho hlavě, aby si zvykl na váš pach a pohlaďte ho po čenichu. Tak a teď můžete znovu do sedla, ale pomalu a klidně."
Za chvíli už skupinka pozemšťanů cválala po úzké udusané cestě.

5

Zapadající slunce už barvilo nekonečnou hladinu oceánu do ruda, když pozemšťané dorazili na dohled Stutoru. Bylo to typické středověké městečko. Na skále nad mořem a nad útesy se tyčil hrad. Tvořilo jej šest věží čtvercového půdorysu, z nichž nejvyšší sloužila jako donjon, navzájem propojených zubatými hradbami Kolem jeho úpatí se choulila směsice obytných domů nejvýše dvoupatrových, která zasahovala až k pobřeží, kde přecházela v malý přístav.
V ulicích bylo živo. Kolem stánku řemeslníků se tísnilo množství zákazníků, nebo jenom zvědavců. V několika hostincích to hučelo jako v úle.
Pozemšťané seskočili z koní a pokračovali pěšky směrem k hradu. Karol šla rychlým, poněkud prkenným krokem a ze všech sil se snažila nedat najevo bolest, která jí svírala záda.
"Moc si z toho nedělejte," naklonil se k ní diskrétně Oliver, "Při první jízdě na začátku mise jsou na tom všichni agenti stejně špatně."
Konečně dorazili k padacímu mostu u hradní brány, Příkop byl hluboký, ale protékají jím jenom malý potůček sloužící spíše k odvádění splaškových vod než k obraně. Dva strážní jim zahradili cestu. Mark, který kráčel v čele, k nim promluvil klidným hlasem.
"Hraběnka ze Sanya a její doprovod přicházejí požádat pána na Stutoru o pohostinství."
Ozbrojenci viditelně váhali, ale vtom se objevil nějaký důstojník. Chvilku si zkoumavě skupinku prohlížel a potom jim pokynul, aby ho následovali. Hradní nádvoří bylo plné vojáků, kteří se cvičili v boji s kopím a mečem.
"Račte chvilku posečkat, řeknu o vás našemu panu hraběti."
Karol vrhla udivený pohled na Marka, na kterém dlouhý pochod nezanechal viditelně žádné stopy. Ten si toho všiml a zašklebil se:
"Strávil jsem v sedle spoustu času. Mám ale dojem, že nepřicházíme v tu nejvhodnější dobu. Vypadá to, že se schyluje k boji nebo dokonce k válce."
Důstojník se vracel a před ním kráčel vysoký, podsaditý muž s kulatým obličejem pokrytým vráskami. Přes pravou líc se mu táhla dlouhá jizva, zčásti zakrytá plnovousem. Jeho tmavé oči rychle přelétly po příchozích a zastavily se na Markovi. Dlouho si ho prohlížel.
"Vítejte na mém sídle," řekl konečně. "Předpokládám, že jste na cestě ke dvoru našeho krále Leora."
Karol odpověděla přesvědčivým tónem:
"Můj otec zemřel a já přijíždím vzdát hold našemu panovníkovi."
Zdálo se, že vysvětlení hraběte uspokojilo, protože vzápětí pokynul dvěma sloužícím.
"Moji lidé se postarají o vaše koně. Pojďte za mnou, dovedu vás do vašich komnat."
Skupinka následovala hraběte do donjonu, lemovaného po obvodu impozantním kamenným schodištěm. Ve druhém poschodí odbočili do postranní chodby. Jejich průvodce otevřel dveře a ocitli se v místnosti vybavené stolem a židlemi s vysokými opěradly. Ve chvíli se odněkud vynořila půvabná blondýnka a uctivě pozdravila.
"Budete mít k dispozici tři pokoje, podělte se o ně jak vám libo. Kdybyste něco potřebovali, obraťte se tady na Malu. Večeři vám donesou asi za dvě hodiny."
Na obličeji hraběte se objevil výraz plný smutku.
"Za jiných okolností bych na vaši počest uspořádal slavnostní hostinu, ale v tuto chvíli je mé srdce naplněno bolestí. Omluvte proto mé chování."
Chvíli to vypadalo, jako by chtěl ještě něco dodat, ale pak si to rozmyslel. Jeho oči se naplnily slzami a on se otočil na podpatku a rychlým krokem opustil zaražené pozemšťany. Karol se vzpamatovala jako první a obrátila se na pokojskou:
"Který z pokojů je nejlépe zařízený?"
"Tady ten," odpověděla blondýnka a otevřela jedny dveře, za kterými se objevilo prostorné lože pokryté kožešinami.
"Myslím, že krátká siesta před jídlem přijde všem vhod."
Mala jí pomohla zout boty. Karol se s úlevným povzdechem zvrátila do kožešin, zatímco pokojská tiše

zavřela dveře.
"Messire," obrátila se na Marka, "mám přinést konev s vodou, abyste se mohl trochu opláchnout?"
Mark místo odpovědi zamyšleně svraštil obočí a zeptal se:
"Co se přihodilo tvému pánovi?"
Malá ztišila hlas.
"Minulý týden přivedla hraběnka na svět krásného syna. Na celém hradě zavládla veliká radost. Bohužel před čtyřmi dny onemocněla naše paní ošklivou horečkou. Je jí čím dál hůř a vypadá to, že brzy umře. Hrabě trpí o to víc, že zítra musí odjet ke králi, který svolává všechny své vazaly."
Mark upřel pohled na Raye a několikrát rychle zamrkal. V jejich dorozumívacím kódu to znamenalo, že android má vypnout své nahrávací zařízení. V průběhu misí měli androida S.D.P.P. za úkol automaticky zaznamenávat všechno, co viděli a slyšeli. Nahrávky potom byly pečlivě prověřeny technickým personálem Služby a předány k prostudování vědcům na Univerzitě. Ray už dávno objevil způsob, jak se zbavit dozoru, který mohl mít v řadě případů pro Marka nepříjemné následky.
"Kde je teď hrabě?"
"Zcela určitě v komnatě hraběnky. Už dva dny se téměř nehnul od jejího lože."
"Doveď nás k němu, rychle!"
Obrátil se na nic nechápajícího Olivera a dodal:
"Kdyby se naše hraběnka náhodou probudila, řekni jí, že jsme se šli podívat jak je postaráno o naše koně. Pokus se ji přesvědčit, ať s případnou procházkou hradem počká až na náš návrat."
Sestoupili po schodišti do prvního patra. Mladá dívka, která šla před nimi, zaklepala jemně na jedny dveře. Otevřela jim starší žena, s očima oteklýma pláčem. Malá jí něco pošeptala do ucha. Ani ne za minutu se objevil hrabě s obličejem staženým bolestí.
"Dozvěděl jsem se, že vaše choť je vážně nemocná. Můj zbrojnoš se dobře vyzná v léčitelství. Nemohli bychom se na ni podívat?"
Hrabě se díval na Marka, jako by mu chtěl zrakem proniknout až na samé dno jeho duše. Potom se smutně pousmál a tiše řekl:
"Dobrá, pojďte."
Prostorný pokoj byl tmavý, spoře osvětlený několika svícemi. Závěsy na úzkých oknech byly zataženy. Na širokém loži ležela mladá žena. Mohlo jí být sotva dvacet pět let. Její pravidelnou tvář s jemnými rysy rámovaly husté světlé vlasy. Tváře měly popelavou barvu. Na čele se jí perlily velké krůpěje potu a těžce oddychovala. Starší žena se posadila na židli u postele a vzala nemocnou za ruku. V rohu místnosti klečel mnich v šedém plášti a tiše se modlil.
"Jaká je tvá diagnóza?" vyslal Mark psychicky.
"Otrava krve v pokročilém stadiu. Na Zemi se tomu kdysi říkalo horečka omladnic. Začínají se objevovat poruchy srdeční činnosti. Všechno směřuje k rychlému kolapsu."
"Mohl bys ji zachránit?"
"Myslím, že ano, když použiji širokospektrální antibiotikum a srdeční tonikum. Ale je to v rozporu se zákonem o nevměšování."
Mark téměř neznatelně pokrčil rameny.
"Život či smrt jedné mladé ženy nemůže ovlivnit vývoj civilizace na této planetě. Je mi líto hraběte, vypadá, že je z toho skutečně zoufalý."
"Nepochyboval jsem o tom, že mě požádáš, abych si zahrál na lékaře. Potřebuji sklenici vody a hlavně soukromí."
Mark zašeptal směrem k hraběti, který z něho nespustil zrak.
"Můj zbrojnoš vlastní téměř zázračnou medicínu, ale musí jednat v absolutní diskrétnosti a nerušeně. Můžete zařídit, aby nás tito lidé nechali o samotě?"
V očích hraběte se objevil podivný záblesk. Trval ale jenom zlomek sekundy a tak si Mark nebyl jistý, jestli se mu to nezdálo. Stutor přistoupil k mnichovi.
"Ctihodný otče, musíte již být velice unaven, jste tady celý den. Zajděte si, prosím, do kuchyně a řekněte tam, ať vám dají moji dnešní večeři. Já nemám na jídlo ani pomyšlení."
Mnich se nedal dvakrát pobízet a rychle se zvedl. Zamumlal poslední rozhřešení a vytratil se ven. Hrabě

se potom obrátil na starší dámu.
"Paní Miko, jděte si také chvíli odpočinout. Noc bude dlouhá a já vás budu ještě potřebovat. A nebojte se, nehnu se od své ženy ani na krok."
Žena se dost nerada vzdálila. Ray poodešel do pravého rohu místnosti a z tajné schránky ve svém pravém stehně vyňal dvě tablety. Potom přistoupil ke stolu, na kterém stály různé lahvičky a sklenice. Našel džbán s vodou a nalil ji do prázdného poháru. Nenápadně vhodil do tekutiny obě tablety, které se rychle rozpustily.
"Je třeba, aby nemocná tohle vypila."
"Postarám se o to," řekl hrabě a uchopil pohár. "Dám pozor, aby všechno spolykala. Myslím, že se můžete vrátit do vaší komnaty. Přinesou vám tam večeři."
Mark se uklonil a následován Rayem, opustil pokoj nemocné. Když otevřel dveře jejich pokoje, zůstal stát chvilku na prahu. Stůl byl již prostřen. V koutě Oliver objímal plavovlásku, která, jak se zdálo, neměla proti jeho počínání žádných námitek.
Ray vyslal pobaveně:
"Zdá se, že náš aspirant neztrácí čas."
Když dlouhý polibek skončil, Mala, která teprve teď zpozorovala příchozí, vyjekla překvapením. Oliver, vůbec nevyvedený z míry, mrkl na své druhy jedním okem a zahučel:
"Musel jsem nějak užitečně vyplnit čas strávený čekáním na váš návrat. Naše hraběnka zatím neopustila svůj pokoj."
Komorná se vytratila vrhajíc na Olivera výmluvné pohledy.
"Dojdi za ní, ať nosí na stůl. Po večeři půjdeme hned spát, zítra nás čeká perný den. Do Kesly je to ještě pěkný kousek cesty."
Oliver se dal do smíchu.
"Necítím se vůbec unavený a Mala mě vysvětlila, jak se diskrétně dostanu do její komůrky."
"Hlavně buď opatrný," usmál se Mark. "Pochybuji, že by naše milá Churchová byla tvou agilností příliš nadšená."

6

Od časného rozbřesku překypovalo hradní nádvoří horečnou aktivitou. Důstojníci se pokoušeli sešikovat asi padesátku gardistů, zatímco čeledíni sedlali koně. Ray z opatrnosti odvedl ještě před svítáním jejich zvířata stranou, kdyby se snad náhodou některému z oficírů zachtělo doplnit si levně výstroj.
Mark a Oliver stáli u dveří donjonu a čekali na Karol. Dlouhou chvíli si krátili pozorováním okolního shonu.
"Dojdi pro ni," zahučel Mark, "jinak zmeškáme odjezd. Nemám nejmenší chuť cválat na konci kolony a dusit se prachem."
Objevil se hrabě. Byl ustrojen do lehkého brnění a na hlavě měl přilbici bez čelní masky, pouze s chráničem nosu. Strhané rysy jeho obličeje prozrazovaly, že celou noc nezamhouřil oka, ale jeho zrak zářil radostí. Přistoupil k Markovi.
"Spěchám vám povědět, že hraběnka, moje žena, se cítí mnohem lépe. Po požití nápoje usnula a ráno, když se vzbudila, byla horečka pryč. Dokonce něco málo pojedla."
Na okamžik se odmlčel a zahleděl se Markovi zpříma do očí.
"Nevím sice, co bude dál a jestli zlepšení jejího stavu je trvalé, ale i tak vám chci z celého srdce poděkovat alespoň za tyto chvíle štěstí."
Mark nenápadně ukázal bradou na mnicha, který se objevil ve dveřích a blížil se k nim se sepjatýma rukama, a řekl polohlasně:
"Je to tak, že kouzelný nápoj pochází od jedné staré ženy, o které se říkalo, že je to poloviční čarodějnice. Myslím, že by bylo moudřejší, aby uzdravení hraběnky vypadalo spíše jako božský zázrak, než jako dílo temných sil."
Hrabě se chápavě pousmál.
"Myslím, že vám rozumím. Nelamte si s tím hlavu, já už to zařídím."

Sáhl rukou do měšce zavěšeného na opasku, vylovil hrst mincí a podal je mnichovi.
"Důstojný otče, vím že hraběnka překonala horečky hlavně díky vaším horlivým modlitbám. Prosím vás, abyste přijal tento obnos jako důkaz mojí vděčnosti. Zároveň si přeji, abyste za ni i za nás dál prosil boha."
Mnich nad velikostí sumy překvapeně vyvalil oči.
"Vaše přání budu plnit s největší radostí a horlivostí. Všichni vaši poddaní uznávají vaše zásluhy na tom, že se jim teď žije mnohem lépe, než dříve. Ať vás Bůh ochraňuje."
Svatý muž překypující nadšením se vzdálil, aby pečlivě uložil právě získané bohatství.
"Myslíte, že jsem váš problém vyřešil, Messire Marku?"
"Tím nejlepším způsobem, hrabě."
Konečně se objevila Karol ve svém loveckém obleku, následována Oliverem. Nesl její brašnu. Hrabě ji pozdravil mírným ukloněním.
"Protože cestujeme společně, bylo by pro mne ctí, kdybyste jela po mé pravici."
Když Karol zdvořile souhlasila, obrátil se hrabě na Marka.
"Vás, Messire Marku, bych rovněž rád viděl ve své společnosti. Budeme mít možnost trochu si cestou pohovořit a já alespoň po probdělé noci neusnu v sedle."
***
Oddíl postupoval vpřed celé dopoledne. V poledne nařídil hrabě zastávku, aby nechal odpočinout koně a pěšáky, sužované pálícím sluncem.
Pozemšťané se spolu s hrabětem usadili pod velkým eukalyptem, který vydával pronikavou vůni. Sluhové jim naplnili číše obilným pivem, které s sebou vezli v kožených měchách a potom jim přinesli široké plátky uzeného masa.
Mark, pečlivě žvýkající tuhé uzené, se zeptal.
"K čemu vlastně tahle mobilizace?"
"Náš král Leor povolává do zbraně všechny své vazaly i jejich poddané schopné boje, aby ho podpořili při potlačení vzpoury hraběte Kordy. Jeho panství zahrnuje rozsáhlá území na severu království. Pánové z Kordů byli vždycky velice žárliví na svou nezávislost, ale teprve poslední hrabě se před dvěma lety otevřeně vzepřel královské autoritě. Zahájil boj a jeho vojska se zmocnila již několika strategických míst. Teď už ohrožují přímo hlavní město Keslu. Není pochyb o tom, že Korda chce svrhnout krále a zmocnit se trůnu. Potom by pro něho bylo hračkou zbavit se šlechticů, kteří by mu odmítli odpřísáhnout věrnost a přivlastnit si jejich majetek."
"Promiňte, ale neznáme kvality krále Leora. Myslíte, že jiný panovník by byl horší?"
Hrabě při těch slovech téměř nadskočil v sedle a pronesl rozhořčeně: "Korda je panovačný a krutý. Neváhá dát na mučidlech odstranit všechny, kdo se mu postaví do cesty. Založil náboženskou kolej, která se nazývá klášter Zasvěcených. Její členové mu ve všem radí a zdá se, že mu poskytli výsledky několika nebezpečných objevů. Říká se, že ocel, ze které jsou vyrobeny jejich zbraně, je mnohem lepší a pevnější než naše. Myslete na to, kdybyste se náhodou musel utkat s Kordovým vojákem."
Hrabě vyprázdnil číši, natáhl se do trávy a zavřel oči.
"Myslím, že trocha spánku mi neuškodí. Vzbuďte mě, prosím, za hodinu."
Okamžitě usnul, zanechávaje Marka znepokojivým úvahám.
***
Ve velkém přijímacím sále hradu Kesla, rozlehlé stavbě s mohutnými hradbami, se tísnil početný dav příchozích. Díky hraběti Stutorovi a jeho stykům u dvora se pozemšťanům podařilo získat k ubytování dva skromné pokoje. Jeden si pro sebe okamžitě zabrala Karol a spěchala se převléknout.
Teď ve své šarlatové sametové róbě vypadala nádherně, o čemž svědčily obdivné pohledy mužů a závistivé výrazy žen.
Herald ohlásil příchod krále. Panovníkovi bylo sotva třicet, měl široká ramena a usměvavý obličej. Doprovázela ho královna, hezká blondýnka s pěkně modelovaným poprsím.
Šlechtici se jeden po druhém pozdravili se svým vladařem, který měl pro každého z nich vlídné slovo a přátelský úsměv. Když přišla řada na Stutora, ten ukázal na Karol.
"Dovolte mi, vaše Výsosti, abych vám představil hraběnku Sanyu."

Při pohledu na mladou ženu, pokoušející se neobratně o pukrle, to v očích panovníka zajiskřilo.
"Tohle hrabství neznám."
Karol s cudně sklopenými zraky, ale jasným hlasem odpověděla.
"Naše panství leží velmi daleko odsud, až za horským hřebenem. Jedině vysoký věk však zabránil mému otci, aby vám přišel vzdát hold. Když umíral, musela jsem slíbit, že tento úkol splním za něho."
Král jí podal ruku, aby jí pomohl vstát.
"Přijímáme vaši přísahu věrnosti a slibujeme, že vám najdeme manžela. Teď momentálně je pro to nepříliš vhodná situace, protože zítra táhneme do boje. Ale budu o tom přemýšlet. Mezitím nám prokažte čest a zúčastněte se naší slavnostní hostiny."
V sousedním sále už byly prostřeny dlouhé stoly. Karol usadili po panovníkově levici, zatímco Mark a Oliver si našli místo vedle Stutora.
Jeden chod střídal druhý a sloužící neustále doplňovali prázdné poháry. Počáteční, poněkud chladná atmosféra, se uvolnila a hodovníci postupně čím dál více ztráceli zábrany. Nejedna mužská ruka se ocitla ve výstřihu spolustolující dámy nebo obsluhující služky. Dokonce i sám král se několikrát důvěrně dotkl Karoliných oblin, která při tom vždy vrhala zoufalé pohledy na Marka.
Stutor, který holýma rukama trhal pečené drůbeží stehno a cpal se velkými kusy masa, se obrátil na Marka.
"Messire Marku, vy vůbec nejíte? Před tažením je třeba načerpat síly. Kdo ví, kdy budeme mít příště možnost se takhle pomět."
"Jsem nacpaný k prasknutí, ale přiznám se, nikdy jsem nezažil takový hodokvas. Navíc, nerad bych začal svůj pobyt u dvora zažívacími potížemi. Jsou nějaké nové zprávy o nepříteli?"
Obličej hraběte se zachmuřil.
"Velmi špatné, alespoň podle toho, co mi říkal hofmistr. Kordovi se podařilo shromáždit početné vojsko. Rozdrtil naše předsunuté oddíly a teď směřuje rychlým pochodem na Keslu. Král se rozhodl vyrazit mu vstříc, aby zabránil obklíčení města."
Leor, s tvářemi brunátnými od vypitého moku, se zvedl a rázným gestem ruky si zjednal ticho.
"Moji věrní vazalové. Zítra vyrazíme proti zrádnému hraběti, ale ještě před tím pro vás mám jednu příjemnou novinku. Hraběnka de Sanya přijela vzdát hold královské koruně. Jak jste si již jistě všimli, má všechny ženské přednosti i patřičnou noblesu. Slibuji její ruku tomu, kdo mi přinese hlavu toho zrádce."
Nabídka byla přijata nadšeným pokřikem. "A co bude s těmi, kteří jsou již ženatí?" ozval se z davu nějaký šlechtic. "Co když hlavu přinese některý z nich?"
"Bude ji moci věnovat některému svému příbuznému nebo ji prodat tomu, kdo ji bude chtít koupit."
Karol zkamenělá možnou perspektivou se nezmohla na jediné slovo.
"Teď si pánové připijeme na vítězství."
Když panovník polkl poslední doušek, zvedl se následován královnou a rozloučil se se slovy:
"Ještě se dobře bavte, ale ráno musí být všichni připraveni k odjezdu."
Většina mužů se dobře bavila už delší čas, takže králova výzva přišla poněkud opožděně. Z tmavých koutů se ozývalo hekání, chichotání a sténání, které však rozhodně nemělo svůj původ v bolestných prožitcích.
Karol sledovala tyto orgie osvětlované plápolavým světlem loučí a svíček s vytřeštěnýma očima. Její pohled se na okamžik zkřížil s Markovými zraky. Ten jí nenápadným pohybem hlavy naznačil, aby se zvedla. Ve stejné chvíli se k ní však naklonil jeden šlechtic. Měl na sobě purpurový kabátec. Z tváře mu vystupoval velký orlí nos, nad kterým byl posazený pár snad až příliš černých očí.
"Udělala jste na krále velký dojem, hraběnko. Když se budete řídit mými radami, mohu vám zajistit u dvora významné postavení. Bude k tomu stačit z vaší strany jen trochu porozumění," dodal dvojsmyslně.
Uchopil ji za ruku a pokusil se ji obejmout. Karol jenom s velkým úsilím potlačila instinktivní pohyb, kterým chtěla odstrčit dotěrného muže. Jemně se vyprostila z jeho paží a pokusila se o významný úsměv.
"Ještě si váš návrh promyslím. Bohužel, jsem po cestě dost unavená a nemyslím na nic jiného, než na spánek."
Šlechtic ji nechal vstát, ale když se vzdalovala, prohodil za ní:
"Nepřemýšlejte ale příliš dlouho!"

Mark celou scénu pozoroval zpovzdálí. Rychle se připojil ke své velitelce a uchopil ji pod paží.
"Myslím, že je nejvyšší čas, abych vás doprovodil do vašeho pokoje, než si to váš obdivovatel ještě rozmyslí."
Když stoupali po schodišti, vrhl Mark poslední pohled do sálu. Zahlédl Olivera zápolícího se sukní jedné pohledné tmavovlásky. Ani Ray nezahálel a vybral si dobře stavěnou plavovlásku, která se mu pověsila kolem krku.
Ve dveřích se Mark obrátil na Karol:
"Dobře se vyspěte, dám na vás pozor."
"Kdo byl ten Casanova?"
"Podle toho, co vím od Stutora, měl by to být konetábl Kyvr. Bude zítra velet královským vojskům. Využijte situace a požádejte ho, zda byste se mohla zúčastnit tažení."
"Ale on přece chce..."
"Pro splnění úkolů mise je občas třeba přinést jisté oběti," neodpustil si ironickou poznámku Mark.
"Musíme prozkoumat města na severu. Ray se stačil před hostinou projít Keslou. Po nějakém Denebanovi či obchodu s nariem tam nezjistil ani stopy."
"Vám se to mluví, kapitáne! Teď už začínám chápat, proč jste si jako specializaci vybral středověké civilizace. Vyhovuje to zřejmě vašemu temperamentu."
"Je mi celkem jedno, co si o mně myslíte, ale nezapomínejte, že Neuman čeká na hlášení. A to co nejdřív. Houby mu záleží na vaší nebo mojí počestnosti. Jde hlavně o výsledky."

7

Královské vojsko se rozvinulo do bojové sestavy na velké planině, lemované z levé strany hustým lesním porostem.
Předchozího dne, po celodenním usilovném pochodu, kdy nespatřili nepřátelského vojáka, rozbili provizorní tábor, aby si lidé i zvířata odpočinuli. Za svítání už byli zase na nohou a táhli dál. Konečně v poledne průzkumné hlídky oznámily blízkost nepřátelské armády.
Král seřadil své vojsko do bojového šiku. Pěšáci stáli za sebou ve čtyřech dlouhých řadách, zatímco jezdci se seřadili do oddílů pod korouhvemi jednotlivých šlechticů a předsunuli se před pěchotu. Mark a jeho přátelé zaujali postavení pod Stutorovým praporem.
Leor bez jediné známky nervozity téměř bujaře požádal Karol, aby zůstala v jeho skupině. Mladá žena už od počátku tažení cválala mezi panovníkem a konetáblem. Ten se vztyčil v třmenech, aby přehlédl vojsko rebelů.
"Je jich mnohem méně než jsme si mysleli," řekl. "Podívejte, Sire, Korda nemá pod svou korouhví ani padesátku jezdců a jeho pěchota je daleko vzadu."
Král souhlasně přikývl:
"Dejte rozkaz našim rytířům, ať vyrazí do útoku. Ale ať se drží pohromadě. Pěšáci se budou pohybovat za nimi."
Spojky na koních okamžitě vyrazily k jednotlivým velitelům. Hrabě Stutor, se znepokojeným výrazem ve tváři, se obrátil na Marka.
"Něco mi tu nehraje! Je podivné, že Korda, o kterém se říká, jaký je dobrý válečný stratég, přijal bitvu v takové pro něho nepříznivé situaci. Řekl bych, že je to nějaká past, ale nemohu přijít na to, jaká."
Mark, který sdílel jeho názor, se nenápadně obrátil ke svým druhům.
"Musíme se držet pohromadě. Olivere, ověř si úroveň ochranného silového pole štítu. Ray dá pozor na hraběte."
Jezdci vyrazili mírným klusem, který za chvíli přešel v cval. První řada byla asi dvě stě metrů od nepřátelské linie, když se rozpoutalo pravé peklo!
Z kanónů zamaskovaných v lesním porostu vyšlehly žluté plameny a na královské vojsko se snesl déšť litinových kulí.
" To mě podržte, oni vynalezli střelný prach," vyslal Mark.
"A dělostřelectvo," doplnil Ray. "Zvyšte výkon ochranných štítů. Tyhle koule jsou schopné vás

přinejmenším uspat."
V královské armádě vypukl nepopsatelný zmatek. Koně, vyděšení ještě více hromovým rachotem než samotnými projektily, se rozprchli na všechny strany. Jen málo jezdců se udrželo v sedlech splašených zvířat. Marně se pokoušeli je zvládnout.
V hustých řadách pěšáků nadělaly dělové koule hotovou spoušť. Muži zahazovali zbraně a snažili se spasit útěkem. Do zděšeného křiku a sténání raněných se ozval vítězný pokřik. Z lesa vyrazila početná skupina nepřátelských jezdců a dvěma proudy obklíčila zbytky královské armády.
Bitva skončila ještě dřív než vůbec začala. Mark a jeho druhové se s velkým úsilím udrželi v sedle, ale rychle byli obklopení nepřátelskými jezdci. Ke skupině přicválal jeden důstojník.
"Vzdejte se na milost a nemilost, jinak vás všechny pobijeme."
Stutor rychle odhadl bezvýchodnost jejich situace. Pomalu vytáhl svůj meč z pochvy a podal jej svému protivníkovi. Přitom tiše mluvil k Markovi:
"Udělejte to stejně jako já! Není hanba kapitulovat v nečestném a nerovném boji."
Když dal důstojník posbírat jejich zbraně, přikázal zajatcům, aby sesedli z koní a přidali se k větší skupině vězňů, která už byla shromážděna nedaleko od místa, kde stál hrabě Korda. Ten s vítězoslavným úsměvem pozoroval své poražené odpůrce. Byl to velký chlapík s hrubě řezanými rysy a hustým tmavým obočím. V jeho očích to zajiskřilo uspokojením, když spatřil zajatého krále.
"Ať se přidá k ostatním zajatcům," nařídil. "Je teď jen obyčejný rytíř bez panství a nemůže počítat s žádnými výsadami."
Vtom hrabě zpozoroval Karol, která se pokoušela ukrýt za králem a konetáblem.
"Podívejme, žena," uklouzlo mu překvapeně. "A není vůbec ošklivá! Posaďte ji do vozu, podívám se na ni zblízka, až budeme v Kordě."

8

Konečně se dostali na dohled Kordy, města, kterému dominoval mohutný hrad, jehož opevnění vzbuzovalo respekt. Městské domy stály v uctivé vzdálenosti od hradeb, jako by se jejich obyvatelé báli být v blízkosti svého pána.
Asi kilometr stranou se rýsovala nízká, přízemní stavba s úzkými okny.
Kolona zajatců pochodovala celé dva dny bez oddechu, poháněná vítězi, kteří se nemohli dočkat chvíle, kdy konečně oslaví svůj triumf. Kousky tvrdého chleba a vědro vody, bylo jediné, co měli vězňové k zahnání hladu a žízně. Mark a Oliver snášeli díky Rayovým výživným tabletkám vyčerpávající transport celkem dobře. Na Stutorovi, který už nebyl nejmladší, se však viditelně projevovala únava. Král a konetábl na tom nebyli o mnoho lépe.
"Už se blížíme k cíli," vydechl s úlevou Stutor. "Když už se nemůžeme slušně najíst, alespoň si v hradu odpočineme."
Jeho optimistická předpověď se však nevyplnila. Zatímco hrabě a jeho ozbrojenci pokračovali směrem k hradu, strážní přiměli kolonu zajatců, aby zamířila k dlouhé, přízemní budově za městem. Otevřely se úzké dveře, kterými stěží prošel jeden muž. Ocitli se v jakési rozlehlé hale, spíše hangáru.
Uvnitř stáli čtyři muži oblečení do splývající černé sutany s rukama zkříženýma na prsou. Obličeje jim zakrývala široká kápě.
"To jsou Zasvěcení," zamumlal tiše Stutor. Důstojník velící strážnímu oddílu se mnichům hluboce uklonil.
"Můj pán, hrabě Korda, vám darem posílá tyto otroky."
Nejvyšší ze Zasvěcených pokýval hlavou a zadíval se na zuboženou skupinu.
"Vyřiď svému pánovi, že rádi jeho pozornost přijímáme. Ať je odvedou k ostatním."
Na jeho pokyn další z mnichů stiskl červené tlačítko vystupující ze stěny. V podlaze se se skřípěním objevil otvor a odhalil schodiště vedoucí do podzemí. Strážci důtkami a holemi přinutili vězně sestupovat dolů. Podzemní prostory byly mnohem prostornější, než naznačoval úzký vchod. Před nimi se táhla dlouhá chodba vyhloubená ve skále. Na jejím konci začínalo další schodiště, ještě užší než předchozí. Sestup připadal zajatcům nekonečný. Konečně dorazili do prostorné galerie, mdle osvětlené elektrickými žárovkami, visícími tu a tam od stropu na holých drátech. Vzduch tu byl zatuchlý, teplý a vlhký. Otevřely

se dveře vedoucí do velké, přilehlé místnosti. Atmosféra tam byla ještě těžší než v galerii, naplněná pachem potu a špíny. Uvnitř byla si třicítka dalších vězňů. Byli bledí, vyhublí, tváře zarostlé strništěm vousů. Z oděvů jim zbyly jen špinavé cáry.
Ray rychle spočítal zajatce, kteří tvořili jejich skupinu.
"Čtyřicet osm! To je všechno, co zbylo z královské armády. Zdá se, že jsou to všechno šlechtici, nebo důstojníci."
"Pěchota byla buď rozmasakrována, nebo násilím přinucena vstoupit do vojska hraběte. Teď už pro něj bude hračkou zmocnit se Kesly, prohlásit se za krále a podrobit si poslední šlechtické rody."
"Staří" vězňové si udiveně prohlíželi nově příchozí. Náhle se z jejich hloučku ozval výkřik:
"Sire, Sire!"
Mladý muž, s tvářemi zarostlými tmavým plnovousem, vystoupil ze skupinky a klesl na kolena před Leorem.
"V tomhle zbědovaném stavu mě asi nepoznáváte, pane. Jsem baron Rykor. Na můj hrad před dvěma měsíci zaútočilo vojsko zrádného hraběte. Myslel jsem, že se dokáži ubránit i několik týdnů, ale na mé hradby se snesl nějaký děsivý hrom. Udělal v nich širokou průrvu, kterou se dovnitř vrhnul nepřítel. Hrůza ochromila mým mužům paže a rychle jsme byli poraženi."
Král pomohl svému vazalovi vstát.
"Věřím vám, barone, neboť stejná věc postihla i nás. Kde to vlastně jsme a co jsou zač ti Zasvěcení?"
"Jsou to skuteční démoni, tady je to horší než v samotném pekle. Ráno, dá-li se to tak říci, protože nikdy nespatříme denní světlo, nás odvedou do důlní štoly. Jakýsi ďábelský stroj tam vykusuje skálu a hází rozdrcené kusy horniny za sebe. My je musíme naložit do vozíků a ty odtlačit k jiné příšerné mašině. Ta je rozdrtí a vychrlí do ohniště snad ještě žhavějšího než brloh samotného Lucifera. Pracujeme dvanáct hodin denně bez oddechu. Potom nás odvedou sem, kde spíme na zemi, jako nějaká zvěř."
Král si jazykem přejel po vysušených rtech.
"Co vám dávají jíst?"
"To jsou také samá kouzla a čáry. Jiný podivný stroj nám odměřuje hubené příděly."
"A máte se alespoň kde napít? Už celé hodiny jsme neměli ani kapku vody a umíráme žízní."
"Kdyby mě ráčila Vaše Výsost následovat..."
Baron dovedl Leora do rohu místnosti, kde stála velká kovová krychle s otvorem v čelní stěně. Stiskl tlačítko. V otvoru se objevil pohárek, do kterého okamžitě začala proudit tekutina.
"Vždyť to přeteče," reagoval král.
"Stroj se sám zastaví, když je sklenice plná."
A skutečně, o několik sekund později už baron podával pohárek svému panovníkovi. Ten hltavě vypil jeho chladný obsah.
"Můžeme takto získat i něco k jídlu," řekl Rykor a stiskl jiný knoflík.
Na talíř se vysypaly malé, rosolovité krychličky.
"Vypadá to podivně, ale mohu Vaši Výsost ujistit, že je to výživné. Jíme tenhle prazvláštní rosol od té doby, co jsme tu uvězněni a udržuje nás to při síle."
Král vložil kostičku do úst a zkřivil tvář odporem. Nicméně se přinutil, aby porci spolykal. Možnost zahnat žízeň vyvolala u distributoru tlačenici. Baron ochotně obsluhoval všechny zájemce.
Oliver se vrátil a nesl talíř a pohár.
"Nápisy na distributoru jsou v denebštině," hlásil.
"To se dalo čekat," procedil mezi zuby Mark. "Středověká populace by asi těžko vyhloubila s pomocí dezintegrátoru tyto podzemní galerie a zavedla sem elektřinu."
"V tom případě jsme u cíle své mise. To je přesně to, co chtěl vědět Neuman."
"Zbývá jenom maličkost, podat mu o tom zprávu," reagoval ironicky Mark.
Oliver se pustil do želatinových krychliček. Výmluvně se zašklebil.
"Denebané nejsou svou kuchyní příliš proslulí," komentoval to Mark. "Jsou to válečníci. A historie nás učí, že bojové kvality vojska jsou nepřímo úměrné kvalitě jeho kuchařů. Naši předkové dobře věděli, že válečníci se lépe bijí s prázdnými žaludky. Čím byli hladovější, tím byli divočejší."
Oliver znechuceně odložil talíř s téměř netknutým obsahem. Když potlačil nutkání ke zvracení,

znechuceně zamručel:
"Jestli jsou tvé historické reminiscence pravdivé, musí být Denebané strašlivými válečníky. Nic odpornějšího jsem nikdy nejedl."
"Nejspíš nám nic jiného nezbyde. Mám pocit, že zítra budeme muset vynaložit veškerou naši energii."

9

Vězně vzbudily rány a neurvalé hulákání. Tři strážci s důtkami v rukou pobíhali mezi rozespalými muži a tloukli je hlava nehlava. Staří vězňové, zvyklí již na tyto praktiky, stáli ve frontě před distributorem, aby nepřišli o svůj příděl jídla.
Všichni se ještě ani nestačili najíst, když je hlídači vytlačili z jejich cely ven. Vedli potom zdecimovanou skupinu podél stěny dlouhé sloje.
Muži, zakopávající o velké kameny, doklopýtali až k čelbě důlního porubu, kde stál veliký stroj. Jeden ze Zasvěcených, oblečený do charakteristické černé tuniky, stiskl tlačítko startéru. Stroj se za hromového rachotu dal do práce. Desítky ostrých hrotů rozmístěných na povrchu ocelového válce zaútočily na skálu. Rozdrcené kusy horniny se začaly shromažďovat po stranách ďábelské mašiny.
"Razící štít velmi staré konstrukce," vyslal psychicky Ray.
Noví vězňové, ochromení hrůzou, nebyli schopni jediného pohybu. Strážní s nimi museli neurvale zatřást, aby je probudili z jejich strnulosti. Ukázali jim na důlní vozíky.
"Naložíte je plné kamenů! Potom je odtlačíte na druhý konec štoly."
Brzy byl první vozík plný. Pozemšťané, ke kterým se přidal Stutor, se drželi pohromadě. Mark se nabídl, že odvezou první várku. Naklonil se, předstíraje, že se plnou silou opírá o vozík. Ray si stoupl vedle něho a převzal na sebe podstatný díl úsilí. Tlačili vozík po kolejích možná více než kilometr. Postup velkou štolou se zdál být nekonečný. Ray si vzal úlomek horniny, aby provedl její rozbor. Výsledek analýzy sdělil Markovi mentálně.
"Vynikající ruda. Velice bohatá na obsah naria."
Konečně odtlačili svůj náklad ke kruhové točně, kde se vozíky obracely na zpáteční cestu. Po straně příjezdové koleje stál u ocelového příklopu další Zasvěcený. Pokynul jim, aby dotlačili vozík až na jeho úroveň. Ocelová deska se nadzdvihla a odhalila žhnoucí nitro. Zasáhla je vlna horkého vzduchu.
"Obyčejná elektrická tavící pec," komentoval psychicky Ray.
Zasvěcený zatáhl za páku umístěnou po straně vozíku. Vana se naklonila a její obsah se vysypal do pece. Oba pozemšťané vykřikli předstíraným zděšením. Muž v tunice jim rukou naznačil, aby odtlačili prázdný vozík a udělali místo dalšímu, který se právě objevil. Ray vyrazil rychlým krokem, ale Mark ho výmluvným gestem zarazil.
"Nic se nemá přehánět, natož pracovní horlivost v kriminále."
Cestou zpět minuli další plné vozíky přisunované po vedlejší koleji. Oliver, kterému se tahle galejnická robota vůbec nezamlouvala, mručel:
"Proč tady k čertu Denebané nenainstalovali obyčejný pásový dopravník?"
"Nejspíš kvůli utajení," řekl Mark. "Jejich astronef se tady objeví jenom občas, když je připravena zásilka naria. Plně automatizovaná továrna by si vyžádala přepravu značného množství materiálu. Vybudovali proto co nejjednodušší provoz."
"Nejspíš k tomu měli ještě další důvod," ozval se Ray. "Mohli postavit jenom nepříliš výkonnou energetickou centrálu, aby se její přítomnost nedala odhalit z kosmu. Na Merkuru jsme zaznamenali jenom nepatrnou odchylku od normálního energetického vyzařování. Další centrála, nebo výkonnější jednotka by zvýšila riziko odhalení."
Pozemšťané dorazili k čelu porubu. Razící štít mezitím postoupil kupředu a za ním se vršila hromada nalámané horniny. Strážný jim nevraživě přikázal, aby znovu rychle nakládali.
Oliver, zvedající větší skalní úlomek, zaklel:
"Je to ďábelsky těžké!"
"Protože je to prošpikované nariem," vysvětloval Mark.
"Tvoje vědecké vysvětlení je sice chvályhodné, ale nijak mi to mou roli galejníka neusnadní."

V dusivě vlhké atmosféře pokračovali v práci celé hodiny. Občas se zastavili a jazykem olizovali pramínky vody stékající po skalní stěně, aby zahnali žízeň.
I přes vydatnou pomoc Raye, byli pozemšťané čím dál víc unavení. Stutor na tom byl ještě hůř. Jeho tvář dostala šedavé zabarvení a řinoucí se pot vytvořil na zaprášeném obličeji klikaté stružky.
Konečně pronikavý zvuk klaksonu ohlásil konec směny. Vyčerpaní a otupělí otroci se seřadili do zástupu a vydali se ke své cele.
***
Plukovník Wan-So seděl za svým pracovním stolem a prohlížel si hlášení o výsledcích těžby naria. Byl to vysoký chlapík s širokými rameny. Řídká atmosféra planety obíhající kolem velkého slunce nazvaného Deneb, způsobila nadměrný vývin jeho hrudního koše. Záření ústřední hvězdy, bohaté na ultrafialové paprsky, mělo za následek břidlicové šedou barvu Denebanovy pokožky.
Zaklepání na dveře ho přimělo, aby zvedl hlavu. "Vstupte!" zavrčel.
Když spatřil vstupovat kapitána Hiku, svraštil své husté obočí. Jeho zástupce měl malou úzkou hlavu, která ve srovnání s nadměrně vyvinutým hrudníkem vypadala ještě menší. Srazil paty a předpisově pozdravil, dobře si vědom, jak jeho nadřízený dbá na disciplínu.
"Mám jeden problém, plukovníku. Jeden velký..."
Wan-So vrhl na podřízeného zdrcující pohled. "Mluvit můžete až s mým svolením," řekl přísně. "No tak, pokračujte," pronesl za okamžik o něco smířlivěji.
"Jeden z nových otroků je android."
Plukovník sebou při těch slovech viditelně trhl. "Jste si tím jist?"
"Naprosto, plukovníku. Otroci jsou pod dohledem citlivých miniaturních kamer. Zjistil jsem, že jejich fungování bylo narušeno silným energetickým zdrojem. Provedl jsem tedy skrytou kontrolu všech mužů v infračerveném oboru spektra. Ta potvrdila, že jeden z pracovníků je vybaven atomovým generátorem energie. Vzhledem k jeho dokonalé lidské podobě se nemůže jednat o nikoho jiného než o pozemského robota, patřícího pravděpodobně Službě pro dozor nad primitivními planetami. Musíme ho urychleně zneškodnit."
Wan-So se energicky podrbal ve své husté, černé kštici.
"Android se sem nemohl dostat sám. Určitě ho doprovází agent Služby. Znám dobře zvyklosti pozemšťanů."
"Jenomže, jak ho najdeme? Zamíchal se mezi domorodce a není od nich k rozeznám."
Plukovník si mnul zamyšleně bradu a na čele mu naskočila hluboká vráska. Náhle se jeho obličej rozjasnil zlověstným úsměvem.
"Pozemšťané mají jednu velikou slabinu. Příliš jim záleží na životech jejich soukmenovců. Dojdi pro našeho bojového robota. Něco mě napadlo."

10

Věznì vzbudil hluk dveří rozražených dokořán a oslňující světlo reflektoru, které ozářilo vnitřek cely. Na prahu stálo podivné vejčité stvoření. Bylo vysoké dost přes dva metry. Z horní třetiny ovoidu vyčnívala čtyři chapadla. Jedno z nich, na konci ztluštělé, mířilo na zajatce.
"Tak to je pěkný malér," vyslal psychicky Ray. "Je to jeden z posledních modelů denebských bojových robotů. Chrání ho mohutné silové pole. Míří na nás dezintegrátorem. Ani tvůj ani můj ochranný štít mu nedokáží vzdorovat."
Hlas zesílený megafonem vyštěkl v galaktické řeči. "Ať vystoupí špion doprovázející androida!" Po kratší odmlce se hlas ozval znovu: "Máte deset sekund na rozmyšlenou, jinak budou všichni zde přítomní dezintegrováni. Devět... osm..."
Mark se naklonil k Oliverovi. "Nemám na vybranou. Ty se ani nehni a ať tě nenapadne se o něco pokoušet. Musím získat čas a zhodnotit situaci."
Váhavým krokem zamířil k robotovi.
"Jsem pozemšťan."
Hlas, naplněný neskrývaným zadostiučiněním, se znovu ozval.

"Popojděte o deset metrů! Tak, dobře. Teď nařiďte vašemu androidovi, ať se k vám připojí."
Přestože ho reflektor oslňoval, rozeznal Mark siluety několika Zasvěcených v jejich černých tunikách.
Ray se postavil vedle svého přítele, zatímco dveře cely se opět zabouchly.
"Pojďte se mnou! Při sebemenším nepřátelském gestu má robot rozkaz vás zabít."
O pět minut později vstrčili dvojici pozemšťanů do kanceláře plukovníka Wan-Soa. Ten si spokojeně prohlížel své zajatce.
"Inaktivujte svého robota!" nařídil Markovi.
"Poslechni ho, Marku," vyslal Ray. "Nesmějí mít nejmenší podezření."
Mark, za ostražitého dohledu dvou Denebanů, přistoupil k androidovi. Rozepjal přezky jeho kabátce a otevřel krytku zamaskovanou v levé části hrudníku. Objevila se mělká dutina.
"Sbohem, můj pane," řekl Ray vysokým hlasem. Krátce uchopil Marka za ramena a stiskl je v gestu rozloučení.
"Jak dojemné," zašklebil se plukovník. "Pospěšte si!"
Pohyb ukazováčku otočil miniaturní páčku do dolní polohy. Android, zbavený přívodu energie, znehybněl. Jeden z Denebanů přistoupil k Rayovi, aby se přesvědčil, jestli je skutečně vypojený.
Výsledek jeho prohlídky byl kladný a tak Wan-So přikázal:
"Ať náš robot odnese tohoto androida do laboratoře. Pošlu tam technika, aby si ho prohlédl a prostudoval. Nestává se každý den, aby se nám dostal do rukou neporušený kousek špičkové pozemské techniky," dokončil jízlivě.
Dvě z ovoidových chapadel se ovinula okolo Raye a zvedla ho do horizontální polohy. Potom robot se svým břemenem vykročil z místnosti. Mark s bušícím srdcem sledoval, jak tělo jeho přítele mizí ve dveřích.
"Vy jste pozemský špión," zařval náhle plukovník. Pojďte blíž!"
Mark se postavil do předpisového pozoru.
"Kapitán Stone ze Služby pro dohled nad primitivními planetami. Jsem na rutinní misi na planetě Sarkal, která je součástí sféry zájmu Pozemské Unie. S politováním musím konstatovat, že Denebané porušili smlouvu podepsanou před třemi roky."
Plukovník stěží potlačil vzteklý výbuch.
"Lžete! Víme dobře, že S.D.P.P. uskutečnila na této planetě řádnou misi před dvěma roky. Nebyl tedy žádný důvod vysílat sem novou."
Mark horečně uvažoval. Musí vystupovat maximálně sebejistě, pokud chce, aby jeho historka vypadala věrohodně.
"Protože, jak vidím, jste velice dobře informován o pozemských zvyklostech, jistě je vám také známo, že naši vědci pečlivě a dlouho studují zprávy agentů z jednotlivých misí S.D.P.P. Často si rovněž vyžadují doplňující údaje. Naneštěstí, jak určitě také víte, kapitán Strenton, pověřený minulou inspekční misí na Sarkalu, zmizel beze stopy během zpáteční cesty. Proto jsem byl na tuto akci vybrán já."
Wan-So se zahleděl do spisů ležících před ním na pracovním stole. Jeho velké tlusté prsty nervózně obracely jednotlivé stránky.
"Kde jste přistál s vaší lodí?"
Markův mozek pracoval na plné obrátky. Jeho zaváhání trvalo jen zlomek sekundy.
"Moje mise na Sarkal nebyla původně v programu a tak S.D.P.P. neměla k dispozici žádný volný astronef. Vysadil mě tady v modulu agent odlétající na jinou akci."
"Kdy se pro vás má vrátit?"
"Asi tak za tři týdny."
"Kde je teď váš modul?"
"V jednom lese nedaleko Kesly. Ovšem bez mého androida bych asi stěží byl schopen ho najít."
Wan-So se na delší dobu odmlčel. V zamyšlení ťukal konečky prstů do desky psacího stolu. Nakonec se jeho rty zkřivily do mrazivého úsměšku.
"Chtěl bych věřit, že mluvíte pravdu. Zatím vás dám odvést k ostatním vězňům. Předpokládám, že pro vás bude příjemné vědět, že po zbytek svého života budete pracovat pro vítězství Denebského císařství. Ujišťuji vás, že zas tak moc dlouho to trvat nebude."

"Co nejrozhodněji protestuji proti takovémuto jednání. Vaše přítomnost na Sarkalu znamená jednoznačný akt nepřátelství vůči Pozemské Unii."
"Za to je odpovědný především váš prezident. Zákazem obchodu s nariem spáchal akt agrese, na který musíme reagovat odpovídajícím způsobem."
Dva strážní, převlečení za Zasvěcené, přistoupili k Markovi a neurvale ho vytlačili z místnosti. Wan-So se obrátil ke svému podřízenému:
"Pošlete technika, ať prostuduje paměťové krystaly androida. Zítra ráno chci mít na stole hlášení o výsledku. Jen tak budeme vědět, jestli nám ten prokletý pozemšťan nelhal. V každém případě však jeho příchod znamená, že musíme zcela přepracovat naše plány," dodal plukovník zlostně a bouchl pěstí do stolu.
"Máme na to ale celé tři týdny. Teprve potom uvědomí pilot, který má Stonea vyzvednout, Zemi..."
"...která nařídí okamžité vyšetření případu! Musíme okamžité do spojovacího centra. Chci se co nejdříve spojit s generálním štábem."
***
Poslední surový kopanec a Mark se znovu ocitl ve vězeňské cele. Její obyvatelé, zmožení únavou z předchozí dřiny, nereagovali ani na hlasité zabouchnutí pancéřových dveří.
Mark popošel k distributoru nápojů. Zatímco se kelímek pomalu plnil tekutinou, nahmatal v kapse dvě malé kovové kuličky o průměru necelých tří centimetrů. Ray mu je stačil podstrčit při svém teatrálním výstupu na rozloučenou. Byly to termické granáty s velikou kalorickou kapacitou, které se dokázaly přisát k jakékoli podložce, včetně pokožky.
Přítomnost dalšího vězně po jeho boku ho přiměla, aby se obrátil. Stál tam Oliver s tázavým pohledem v očích. Mark se na něho povzbudivě usmál, ale nic neřekl, protože se k nim právě přibližoval hrabě Stutor.
"Co vám chtěli ti ďáblové?"
"Jenom pár informací o průběhu cesty z Kesly."
"A kde je váš zbrojnoš?"
"Nechali si ho tam, nejspíš na nějakou namáhavou práci."
Hrabě pomalu zavrtěl hlavou s očima upřenýma na pozemšťana.
"Myslíte, že nás někdy propustí?"
"Mám obavu, že na to bychom měli rychle zapomenout. A i kdyby to nakrásně udělali, tak jenom proto, aby nás předali hraběti Kordovi. Ten si nás buď nechá jako otroky, nebo nás dá popravit. Teď už mu nic nebrání, aby si nasadil královskou korunu a vaše léna rozdělil svým vazalům."
Ze Stutorových úst se vydral zoufalý vzdech.
"Myslím, že máte krutou pravdu. Dá se proti tomu vůbec něco dělat?"
Mark nějakou dobu váhal, jakoby usilovně hledal nějaké řešení. Ukázal bradou na spící spoluvězně.
"Myslíte, že v sobě najdou dost odvahy, aby se vzbouřili?"
"Odvahu určitě, ale máme vůbec nějakou šanci? Jsme zavření v téhle smrduté díře a dveře jsou velice pevné, to mi můžete věřit. Pečlivě jsem si je prohlédl."
Mark opět chvíli váhal a pak řekl velice tiše.
"Možná, že mám něco, čím bych mohl zničit zámek."
"Jestli je to tak, jdu hned vzbudit krále. Bude-li on souhlasit, ostatní se připojí."
Hrabě se spěšně vzdálil a Mark si dopřál druhou sklenici syntetického džusu. Co by teď dal za doušek koňaku nebo své dobré staré whisky.

11

Poručík Sotos vstoupil do laboratorní dílny. Znechuceně odhodil hábit Zasvěcených, který mu překážel v pohybech.
"Pitomá, směšná komedie," zavrčel otráveně. Jeho nálada byla na bodu mrazu. Po dvanácti hodinách strávených v dole, kde dohlížel na správný způsob tavby doufal, že si teď konečně odpočine. Stačil se ale jenom osprchovat a sníst pár soust, když za ním přišel kapitán Hiko. Tlumočil mu plukovníkův

rozkaz, že se musí okamžitě odebrat do laboratoře a prostudovat paměťové krystaly toho zatraceného pozemského androida. Byl totiž jediným z osazenstva, kdo měl příslušnou kvalifikaci. A protože Wan-So chtěl mít zprávu na stole nazítří ráno, znamenalo to, že valnou část noci stráví touto nečekanou fuškou.
Android ležel na manipulační desce. Krytka v levé části hrudníku byla otevřená a poručík se mohl přesvědčit, že hlavní spínač je skutečně ve vypnuté poloze. "V těchto modelech by se měly paměťové krystaly nacházet v úrovni hrudního koše," hučel si pro sebe polohlasně.
Pokusil se nadzdvihnout hrudní záklopku, ale nepodařilo se mu to. Podrážděn se dal do hledání nějaké spáry nebo skulinky, nic však neobjevil.
"Nějaký přístup tam přeci musí být, ale než bych na ten figl přišel, bude ráno. Bude třeba použít razantnějších prostředků. Škoda, tahle mašina vypadá velice pěkně."
Chvíli se hrabal ve skříni než odtud vytáhl malý plazmový hořák. Zažehl jej. Jeho špatná nálada se ještě zhoršila. Odstranit plamenem krycí panel a nepoškodit přitom krystaly bude pěkná piplačka s nejistým výsledkem. Definitivně se rozloučil s myšlenkou, že se dnes v noci ještě vyspí.
Odložil nástroj, aby počkal, až dosáhne požadovanou teplotu. Nenápadně se rozhlédl kolem, aby se ujistil, že ho nepozorují něčí nežádoucí zraky. Z jedné krabice potom vylovil láhev, naplnil jejím obsahem sklenku a naráz ji do sebe obrátil.
Byl to výrazně kořeněný alkoholický nápoj, jehož užívání bylo pochopitelně na této vojenské základně zakázáno. Provokativně pozvedl svůj pohárek směrem k bojovému robotu a imaginárně si s ním přiťukl. Stroj byl inaktivován a tak nemohl nic zaregistrovat.
Když dopil, ukryl opět pečlivě láhev. Potom si nasadil brýle s tmavými skly a uchopil hořák. Sklonil se nad tělem androida a okamžik váhal, kde začít s řezem.
V tu chvíli se odehrálo něco neuvěřitelného. Levá ruka androida se bleskově vymrštila a sevřela poručíkovo hrdlo. Ten se pokusil ustoupit a vytrhnout. Marně! Odhodil hořák a uchopil prsty svírající jeho krk. Jeho nehty zoufale drásaly syntetickou pokožku androida.
Před očima se mu roztančila rudá kola. V uších mu hučelo. Jakoby z dálky se k němu nesl výsměšný hlas, který říkal:
"To je už počtvrté, co se mě nějaké individuum pokouší rozřezat autogenem. Začínám mít těchhle důvěrností po krk."
Tělo poručíka sebou několikrát trhlo v předsmrtných křečích a potom znehybnělo... navždycky!
***
Karol znovu, bůhví už pokolikáté, pohlédla na zavřené dveře pokoje. Dva ozbrojenci ji sem dovedli hned po příchodu na hrad. Od té doby se tu objevila několikrát jen služebná, která jí přinesla jídlo.
Mladá žena přistoupila ke střílně, která byla příliš úzká, než aby se jí podařilo prostrčit hlavu. Zvenčí sem doléhala směsice zvuků, v níž převládal hrubý smích a oplzlé výkřiky. Kordoví žoldnéři slavili konečně své vítězství.
Karol nevěděla, co má dělat. Kde k čertu vězí ten Stone? Proč nezasáhl jeho android a nepřišel ji osvobodit? Při poslední z návštěv pokojské už zcela vážně pomýšlela na útěk, ale pootevřenými dveřmi spatřila vojáky hlídkující na chodbě.
Zvuk otevíraného zámku ji přiměl, aby se otočila. Vstoupila pokojská nesoucí tác se džbánem a dvěma poháry. Postavila jej na stůl v rohu místnosti.
"Pán nařizuje, abyste se připravila. Dnes večer vás navštíví."
Služebná byla ještě mladičká dívka, ale její pohled zakrýval závoj smutku, kterým prorážel panický strach. Přistoupila až ke Karol a šeptem pokračovala:
"Nesmíte mu v ničem odporovat! Když se rozzuří, dokáže být strašný. Je schopný vás zabít, nebo předhodit katovi, který vás bude celé dny mučit a týrat."
Rychle odběhla, aniž dala Karol čas na něco se jí zeptat. Ta byla stále nervóznější a bez ustání zlořečila Stoneovi pro jeho neschopnost. Jestli si kapitán myslí, že ona se kvůli zákonu o nevměšování nechá znásilnit sadistickým tyranem, tak to se velice plete. Vztekala se, že jim nedovolili vzít si s sebou na akci zbraň.
Čekání se prodlužovalo a stávalo se nesnesitelným.
Bez hodinek nebyla schopná určit kolik času už uplynulo. Odhadovala, že může být tak k půlnoci.

Kromě široké postele s kožešinou se zařízení místnosti skládalo z malého stolku, dvou taburetů, křesla s vysokým opěradlem a truhly, na které stály dva svícny. Dlouhé svíce už byly z poloviny uhořelé.
Karol se usadila do křesla a za chvíli upadla do neklidného polospánku. Probudil ji hluk otvíraných dveří. Do pokoje vstoupil Korda, mohutný, s brunátnými tvářemi. Jeho napůl rozepnutý kabátec z černé kůže odhaloval zarostlou hruď. Na opasku se vedle dýky houpalo pouzdro, ze kterého vyčnívala pažba laserové pistole.
V očích podlitých krví se to zlobně zablesklo.
"Vzkázal jsem ti, aby ses svlékla," pronesl chraplavým hlasem. "Nesnáším, když někdo neplní mé příkazy. Tvůj zadek ti bude ještě dlouho připomínat tuhle neposlušnost."
Hrabě vykročil vpřed těžkopádným krokem. Karol vyskočila a zvrhla přitom křeslo, které se skácelo Kordoví k nohám. Ten klopýtl a vyrazil divoké zamručení. Jediným kopnutím odstranil z cesty nenadálou překážku.
"Monseigeneur..."
Ve dveřích stál rozechvělý strážný.
"Vypadni odtud, nebo tě roztrhám na kusy," zařval na něho hrabě.
"Pane... Velmistr Zasvěcených... chce s vámi mluvit."
"Ať táhne k čertu! Řekni mu, ať přijde zítra..."
Panovačná ruka odstrčila stráž. Na prahu se objevila postava celá zahalená do černé tuniky, s kápí staženou až k očím. Když příchozí spatřil mladou ženu, promluvil v galaktické řeči:
"Musím s vámi mluvit, řekněte jí, ať jde pryč."
"To je zbytečné, nemůže ničemu rozumět. Nezná tenhle jazyk."
Karol, předstírající strach, se stáhla do nejtemnějšího kouta místnosti. Stálo ji velké úsilí, aby se neprozradila, když uslyšela slova vyřčená v galaktice. Díky špatné výslovnosti však rychle pochopila, že druhý muž je Deneban. Ten pronesl autoritativním tónem s mírným nádechem ironie:
"Chtěl jsem vám poblahopřát k vynikajícímu vítězství, které z vás mým přičiněním učinilo vládce tohoto království. Přišel čas, abyste i vy dodržel svůj slib."
Ze záhybů svého pláště vylovil nějakou listinu.
"Zítra ráno přečtete toto prohlášení do velké bedýnky, kterou vám přinesou. Do té doby se dobře naučte text. Musíte působit naprosto přesvědčivě."
Korda, kterému zřejmě čtení dělalo značné problémy, zahučel:
"Co se říká v té listině?"
"Přesně to, na čem jsme se dohodli. Jako král Kesly už máte dost pohledu na ty cizáky, na pozemšťany, jak loupí a drancují vaše přírodní bohatství a zneužívají vaše poddané. Proto jste se rozhodl připojit vaše království k Denebskému císařství, které vás bere pod ochranu a které zajistí, abyste za vaše produkty dostávali spravedlivou odměnu."
Karol strnula ohromením. Takže Denebané se chystají anektovat Sarkal. Jejich scénář je přitom naprosto dokonalý, až k použití galaktiky k jednání s hrabětem. Proslov nového krále odvysílaný všem planetám vyvolá vlnu pobouření a postaví Zemi do velmi nepříznivého světla. Prezident bude sice všechno dementovat, ale málokdo mu uvěří. Denebské císařství bude reagovat vysláním válečné flotily. Ostatní planety Pozemské Unie nepodpoří Zemi v její soukromé a zjevně nečisté hře. Denebané se tak bez problému zmocní ložisek naria, protože osamocená Země jim v tom nebude schopna zabránit.
Hrabě Korda chvíli mlčel. Pak mu v očích zablesklo podivným leskem. Jeho obličej dostal výraz trhovce chystajícího se ke smlouvání.
"Dokud nebudu korunován v Kesle, nebudu skutečným králem. O vaši pomoc bych měl proto žádat v hlavním městě, až bude má pozice jistá. Když ale potáhnu na Keslu, pravděpodobně se mi postaví na odpor řada Leorových vazalů. Budu proto potřebovat vaše další zázračné zbraně, tentokrát však ve velkém množství."
Velmistr Zasvěcených zlostně dupl podpatkem o podlahu.
"Nečekané okolnosti změnily situaci a je proto třeba, abyste svůj projev pronesl už zítra. Je to přání samotného císaře. Nebylo by od vás moudré stavět se mu na odpor, pokud se chcete dál těšit jeho ochraně."

"Jsem zcela oddán vašemu panovníkovi, nicméně dal bych přednost tomu, aby mě za krále uznali všichni poddaní v zemi."
Plukovník Wan-So se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Mělo to za následek, že jeho impozantní hrudník se nadmul do nezvyklých rozměrů a zcela vyplnil volné visící tuniku. Potom promluvil téměř medovým hlasem, ze kterého zřetelně čišel nenávistný podtón:
"Obávám se, že nevidíte zcela přesně momentální situaci. Zřejmě vám unikl jeden podstatný detail."
"Jaký?" Vyrazil ze sebe okamžitě hrabě.
"Pravý král Kesly je naším vězněm. Jestli budete i nadále setrvávat ve svém tvrdohlavém postoji, nebude myslím tak velký problém dohodnout se přímo s ním. Kvůli navrácení trůnu bude jistě přípustný jednání."
"Nemá už žádné vojsko," řekl chraptivě Korda a stiskl své obrovité pěsti až mu zbělely klouby.
"Rozdrtím ho, kdy si vzpomenu."
"Pokud bude mít stejné, nebo ještě lepší zbraně než vy, tak o tom dost pochybuji," ušklíbl se plukovník.
"Hněv je špatným rádcem. Vzpamatujte se a trochu uvažujte. Pro odpověď si přijdu zítra ráno v osm hodin. Věřím, že bude příznivá, jinak..."
Velmistr neodokončil svou hrozbu, obrátil se a rázně vyšel z místnosti. Vyděšený strážný, který z rozhovorů nerozuměl ani slovo, zůstal strnule stát. Z brunátné tváře svého pána uhodl, že bude následovat výbuch zuřivosti. Protože neměl nejmenší chuť stát se jejím hromosvodem, spěšně se vzdálil a zavřel za sebou dveře.
Korda vychrlil sérii nadávek, ve kterých převažovaly místní zoologické výrazy pro Velmistra, jeho matku a všechny jeho příbuzné, doplněné přáním vidět ho jednou smažit se v pekle.
Karol se stále krčila ve svém koutě. Bleskově uvažovala. Teď už otázka nestála zda porušit nebo neporušit zákon o nevměšování, ale jak co nejrychleji informovat admirála Neumana.
"Ty jsi ještě v posteli?" zařval najednou Korda. "Počkej, zaplatíš mi za všechny dnešní nepříjemnosti."
Vyrazil směrem ke Karol s hlavou skloněnou jako rozzuřený býk. Napřáhl ruku, aby z ní serval vestu. Krátký suchý úder odvrátil jeho paži a pěst mladé ženy zasáhla špičku jeho brady. Každého pozemšťana by museli po tomto přesném zásahu odpočítávat. Korda však byl od přírody neobyčejně pevně stavěný a od mládí zvyklý na tvrdé rytířské souboje. Zatřásl proto jenom hlavou a jeho rty se roztáhly do divokého úsměšku.
Karol si mechanicky třela bolestivou pěst. Měla pocit, že udeřila do zdi. Korda vyrazil chraplavý řev a vrhl se na ni s roztaženými pažemi. Děsivé objetí mělo rozdrtit a usadit tuto opovážlivou ženu. Už, už si myslel, že dosáhl svého cíle, ale jeho ruce chňaply do prázdna.
Mladá žena udělala kotoul vzad. Z kolíbky na zádech se okamžitě vymrštily její nohy a zasáhly hraběte do žaludku. Ten se bolestí předklonil. Karol se rychle převalila kolem své osy a jediným skokem zase stála na nohou. To už se k ní opět hrnula obrovská masa hraběte Kordy, který budil zdání nedobytné pevnosti. V jeho krví podlitých očích svítila smrtící zášť.
Ustoupila o několik kroků, aby si udělala volný prostor. Náhle to vypadalo, jako by se vznesla, její tělo zaujalo horizontální polohu více než metr nad zemí a pokrčená pravá noha se vymrštila vpřed. Podpatek její jezdecké boty zasáhl Kordovu tvář v místě pravé lícní kosti a roztrhl kůži v délce několika centimetrů. Karol dopadla měkce do dřepu a znova se vztyčila. Obličej hraběte zalitý krví dostal děsivý výraz. Zdálo se ale, že série úderů jím vůbec neotřásla. Znovu zaútočil. Karolin dech se zrychlil. Nikdy předtím v celém výcviku se nesetkala s takovým protivníkem. Naznačila úder levou pěstí a pak vykopla pravou nohu. Podrážka její boty tvrdě zasáhla kolení čéšku hraběte, který bolestivě zařval. Přesné mířený zásah zlomil malou kůstku kolenního kloubu.
Korda udělal ještě krok vpřed a pak pod ním zraněná noha podklesla. Zavrávoral a pak se svalil na zem. Ve stejném okamžiku zasáhl jeho šíji strašlivý úder podpatku. Karol byla přesvědčena, že je rozhodnuto. Každý normální člověk by po tomto zásahu musel mít zlomené krční obratle.
Fatální omyl! Sklonila se nad svou obětí. V tom ji ležící ruka uchopila za kotník a prudce trhla.
Karol několik sekund vzdorovala, ale nakonec ztratila rovnováhu a upadla na záda. Připadalo jí, že má nohu ve svěráku. Korda ji obrovskou silou táhl k sobě. Zoufale se snažila vyklouznout ze sevření, ale všechno bylo marné. Volnou nohou dvakrát prudce nakopla znetvořený obličej. Rána na líci se rozšířila, objevila se holá kost, ale hrabě jakoby byl k jakékoli bolesti necitlivý. Z hrdla se mu vydralo temné

zamručení jako raněné šelmě a chňapl po druhé noze své protivnice... O minutu později už drtil svou vahou Karolinino tělo. Zmítala se, kroutila, zoufale se snažila vysvobodit ze železného sevření. Ona, specialistka v boji na zemi, byla bezmocná. Byl to zápas dvou zcela rozdílných váhových kategorií. Muž vážil o dobrých čtyřicet kilo víc než ona. Pravou rukou se mu podařilo uchopit ji za hrdlo. Nebýt ochranného štítu, nastaveného ovšem na nízký výkon, měla by už Karol rozdrcený hrtan. Ale i tak byl tlak na její krk nesnesitelný. Těžce oddychovala. V uších jí hučelo. Pokusila se Kordu rovněž škrtit, ale její ruce klouzaly po mohutné býčí šíji tvořené propletencem svalů.
Zaútočila proto prsty jako vidličkou protivníkovi na oči. Hrabě však uhnul hlavou, takže její nehty jenom vyryly další brázdy ve zkrvavené tváři. Volná ruka se ocitla v ocelovém svěráku, který ji přibil k zemi. V uších jí jakoby z dálky zazněl chraplavý hlas.
"Nejraději bych tě teď znásilnil a potom té předhodil svým mužům. I ten nejposlednější pacholek od koní by tě mohl mít kolikrát by chtěl. Nemám ale čas, abych se tou podívanou mohl potěšit. Raději to skončíme tady a hned."
Tlak na její hrdlo zesílil. Karol se volnou levou rukou snažila dosáhnout na přezku svého opasku, aby zvýšila intenzitu ochranného pole. Zbytečná námaha! Tělo hraběte na ní spočívalo jako obrovský balvan. Uhodila ho malíkovou hranou do šíje, ale její úder už postrádal razanci. Svaly jí ochabovaly.
Cítila, jak ji opouští vědomí, nořila se pomalu do husté rudé mlhy. Do jejích mozkových buněk už proudilo příliš málo kyslíku. Jako v nějakém podivném snu uviděla, jak se na krku Kordy objevila tenká rudá rýha. Náhle se jeho hlava zvrátila dozadu a Karol oslepil vytrysklý proud krve.

12

Mark sedící na zemi vedle distributoru potravy s přemáháním polykal rosolovité krychličky a snažil se nemyslet na jejich chuť. V duchu se ptal, jak mohou Denebané denně konzumovat něco tak odporného. Pomalu vstal, když uviděl, že se k němu blíží král Leor.
"Hrabě Stutor říká, že víte, jak nás dostat z téhle hnusné díry."
"To bohužel nevím. Řekl jsem jenom, že mám něco, co dokáže otevřít tyto dveře. Co si počít pak, o tom nemám zatím ani zdání. Museli bychom se holýma rukama pustit do boje s protivníkem, který vlastní ďábelské zbraně."
Několik dalších zajatců, kteří se mezitím probudili, obstoupilo oba muže. Baron Trykor, který tu byl vězněn už několik týdnů, vášnivě prohlásil:
"Na riziku nezáleží! Nemůže být nic horšího než pomalu zdechnout na těchto galejích jako otrok. Jestli nabízíte možnost zemřít v boji, jdu s vámi a nemusím si nic rozmýšlet."
"Uvědomte si ale, že nebudeme mít jiné zbraně než ty, které ukořistíme našim nepřátelům. Ztráty budou nejspíš obrovské a jen málo z nás se dožije znovunabyté svobody."
Král s vážným výrazem pokyvoval hlavou, ale pak řekl rozhodně:
"Šlechtic se nebojí smrti v boji. Bylo by potupné ukrýt se jako králík v noře. Ukažte nám cestu na svobodu."
"Buďte trpělivý, Sire. Nejdřív musíme vzbudit ostatní a nechat všechny muže najíst."
Za chvíli byla kolem distributoru tlačenice. Když všichni spořádali svůj příděl potravy, král pohlédl tázavě na Marka. Ten vyňal z kapsy termický granát. Leor sebou při pohledu na malou kuličku rozčileně trhl.
"S tímhle nás odtud chcete dostat?"
"Je to talisman, který jsem kdysi dostal od jedné stařeny."
Na králově obličeji se objevila směs zloby a zklamání.
"Děláte si z nás snad blázny?" řekl hlasem nevěštícím nic dobrého.
V tu chvíli zasáhl Stutor.
"Sire, zapřísahám vás, abyste zkrotil své rozhořčení. Věřím, že rytíř Mark mluví pravdu."
"Budiž! Ať to tedy dokáže!"
Mark přiložil granát k zámku. Potom ustoupil o několik kroků od dveří a naznačil gestem ostatním, aby udělali totéž.
"Pozor, za chvíli vyšlehne oheň."

Král, stále ještě na pochybách, chtěl přistoupit blíž k té směšné věci, ale Stutor, nedbaje protokolu, ho za rameno strhl zpět.
Krátce na to z kuličky vyšlehl rudě oranžový plamen. Obrovská tepelná kapacita nálože v několika okamžicích roztavila ocelový plát dveří kolem zámku.
Leor se jako fascinován díval, jak na zem dopadají kapičky roztaveného kovu. Oliver si mezitím svlékl svůj kabátec a z límce vytáhl tenké vlákno dlouhé asi jeden metr. Z kapsy vyndal dva malé dřevěné válečky a připevnil je na oba konce vlákna.
"S čím si to tady hraješ," obrátil se na něho zpola žertem, zpola vážně, Mark. "Teď není čas na dětské zábavy."
Mladý muž uchopil každou špulku do jedné ruky a trhnutím paží od sebe se pokusil vlákno přetrhnout. Nepodařilo se mu to.
"Vypadá to sice jako nylon, ale je to derivát kevlaru, stokrát pevnější než ocel."
"Drž se u mně," přerušil jeho vysvětlování Mark.
Špičkou boty se opřel o veřej ještě rozžhavených dveří. Matně osvětlená chodba byla prázdná.
"Pojďte za mnou," řekl Mark tiše Stutorovi, "ale ať vaši přátelé zachovají naprosté mlčení."
Skupina se přikradla k úzkému schodišti. Jeho horní konec uzavíraly další dveře. Naštěstí nebylo zamčené. Mark do nich zlehka strčil. Dlouhá chodba byla osvětlena lépe než ta předchozí, na jejím konci bylo několik schodů vedoucích do nízké haly, kde se poprvé setkali s Velmistrem. Ještě dál už byla vytoužená svoboda. Mark posunkem zarazil krále, který se chystal vyrazit vpřed.
"Raději ne, Sire, mohla by tu být nějaká léčka. Půjdeme s Oliverem první, vy se držte za námi, asi tak deset metrů."
Tiše se plížili kolem vlhké stěny. Mark ukázal prstem na jedny pootevřené dveře po levé straně chodby. Vedly do malé místnosti. V křesle tam seděl jeden z Denebanů. Před ním bylo rozestavěno několik obrazovek strážních kamer průmyslové televize. Markovi vyrazil na těle pot. Na jednom z displejů se jako v zrcadle odrážela celá skupina uprchlíků. Naštěstí byl strážný plně vtažen do děje odehrávajícího se na trojrozměrném promítacím zařízením. Na mořské pláži se nějaký denebský herkules s břidlicově zbarvenou pokožkou právě usilovně věnoval dvěma nymfičkám. Těm se jeho hrátky zjevně líbily.
Ještě než Mark stačil dát nějaké znamení, Oliver se jako kočky po špičkách přikradl zezadu k Denebanovi. Uchopil své vlákno za dřevěná držadla a zkřížil ruce, takže vznikla smyčka. Bleskově ji přehodil přes hlavu strážného a utáhl kolem krku. Tenké vlákno projelo masem jako by to byl vzduch a zastavilo se až u krční páteře.
Deneban se zhroutil bez jediného zvuku, zatímco z přeříznutých krčních tepen vytryskl proud rudé krve. Oliver uvolnil z rány svou improvizovanou leč děsivě účinnou zbraň. Potom z pouzdra na opasku nebožáka vytáhl laserovou pistoli, dávaje přitom pozor, aby se neušpinil od proudící krve. Podal ji Markovi, který se ani nesnažil skrýt svůj údiv.
"Ten tvůj figl není právě dvakrát příjemný na pohled, ale zato je ďábelsky účinný," zašklebil se.
Oliver neodpověděl, jen zamyšleně pokývl hlavou.
"Podle toho, co je vidět na kontrolních obrazovkách, vedlejší místnost slouží jako ložnice strážných. Pak jsou ještě dvě prázdné kanceláře."
Mark pohybem ruky přivolal Stutora. Když přišel, Oliver ukázal na dveře ložnice, opatřené solidní závorou.
"Zdá se, že Denebané svým spojencům příliš nedůvěřují."
"Nemělo by smysl komplikovat si situaci. Jde se dál!"
O pár minut později už byli uprchlíci shromážděni v nízké kolně. Někteří z nich netrpělivě pošilhávali k jediným dveřím vedoucím ven.
"Nemá smysl se tady zbytečně zdržovat," šeptal Oliver. "Uvědom si, že Denebané mají k dispozici bojového robota."
Mark na okamžik zavřel oči. Na odpověď už mu nezbyl čas. V rohu kolny se ozval šramot. Otevřel se poklop a z něj se vynořili dva Denebané. Při pohledu na místnost plnou lidí ztuhli překvapením. Mark napřáhl laserovou pistoli, ale než stačil zmáčknout spoušť, připletlo se mezi něho a nevítané příchozí několik vězňů.

Jeden z Denebanů vytáhl z pouzdra zbraň a vypálil na nejbližšího vězně. Ten se okamžitě zhroutil. Uprchlíci reagovali rychle, na Markův vkus snad až příliš. S temným řevem se vrhli proti svým věznitelům. Padli ještě dva šlechtici, ale pak už Denebany pohltila živá lavina. Za chvíli zbyla ze strážných jen beztvará krvavá hmota.
Stutor se vynořil ze shluku s laserovou pistolí v ruce.
"Buďte opatrný, hrabě, nikdy ji nenapřahujte proti svému příteli."
"Naučte mě s tím zacházet."
Mark stěží potlačil úsměv. Stutor pevně svíral v ruce pažbu zbraně. Ukazováček mu instinktivně sklouzl na spoušť. Instruktáž byla krátká, neboť hrabě se ukázal být velice chápavým žákem.
Horší už to bylo s králem, kterému jeden ze šlechticů věnoval druhou ukořistěnou zbraň. Držel pistoli za hlaveň, namířenou proti sobě. Mark zašeptal hraběti do ucha:
"Vysvětlete mu, jak se to používá, nebo se brzy zraní."
V tom momentě se objevila v padacích dveřích další postava. Uprchlíci se chtěli na příchozího okamžitě vrhnout, ale Stutor je zadržel:
"To je přece náš přítel!"
Ray se vztyčil ve své plné výšce a roztáhl ruce v přátelském gestu.
"Všechno je O.K., Marku," vyslal psychicky. "Skončil jsem právě dole s generálním úklidem. Bylo tam jen dvanáct Denebanů, ale plukovník Wan-So mezi nimi nebyl. Umístil jsem pod energetický generátor časovanou nálož. Vybouchne přesně za hodinu a padesát dvě minuty. Bylo by dobré odsud rychle zmizet. Všechno tady vyletí do vzduchu."

13

Skupina uprchlíků rychle postupovala po špatně udržované cestě, vedoucí k městu. Temná silueta hradu se nejasně rýsovala proti noční obloze. Když pominulo první nadšení ze zdařilého útěku, obrátil se král s ustaraným výrazem na Stutora.
"Myslíte, že tady seženeme nějaké koně? Musíme se co nejrychleji dostat do Kesly."
"Těžko jich získáme dost pro všechny. Zrádný hrabě pravděpodobně všechna zvířata v okolí zrekvíroval pro své vojsko."
"Budeme tedy muset jít pěšky. Neztrácejme čas!"
Mark právě v duchu řešil nepříjemné dilema. Pokud chce úspěšně pokračovat ve své roli, měl by následovat krále. V tom případě by ale musel Karol zanechat jejímu osudu. Uvažoval, jak se jí asi vede v zajetí. Ochranný štít nedokáže kompenzovat nedostatek jídla ani pití.
"Sire," řekl polohlasně, "útěk se nám sice podařil, ale jakmile to vyjde najevo, Korda za námi vyšle své jezdce. Brzy nás doženou a těžko se jim v naší situaci ubráníme. Existuje ale ještě jiné řešení, riskantní a nebezpečné, nicméně dává jistou naději, jak pro vás získat zpět váš trůn."
Leor se zastavil a snažil se ve tmě rozeznat výraz Markovy tváře.
"Tak mluvte, rychle!"
"Zaútočme ještě dnes v noci na hrad."
"To je šílenství, sebevražda!"
Ještě než mohl král znovu vykročit, ozval se Stutor.
"Nechme Marka, ať nám vysvětlí svůj plán. Bez jeho přičinění bychom ještě teď seděli v té smrduté díře."
"Korda a jeho lidé oslavovali jistě celý den vítězství. Teď nejspíš většina posádky spí, zmožena žranicí a alkoholem. Když využijeme tmy a momentu překvapení, můžeme vyřadit značný počet nepřátel, než se jim vůbec podaří zorganizovat nějaký odpor."
"Návrh je to sice zajímavý, ale bohužel neuskutečnitelný. Pochybuji, že by naši nepřátelé zašli ve své nedbalosti až tak daleko, že by nechali celou noc spuštěný padací most."
Mark po krátké odmlce odpověděl.
"Můj zbrojnoš Ray je velice obratný. Dokáže se v nejnižším místě vyšplhat na hradby. Potom najde místnost, kde je umístěn zvedací mechanismus mostu."

Android zasáhl psychicky do debaty:
"Neodvažuji se ani odhadnout reakci Komise pro nevměšování."
"Bude to muset spolknout, protože to je ten nejdiskrétnější způsob, jak osvobodit zajatého důstojníka Vesmírné policie."
Stále ještě váhající král se zeptal Stutora na jeho názor.
"Mělo by se to zkusit, Sire. Pokud Ray neuspěje, stále ještě máme možnost uprchnout. Ale já věřím, že se mu to podaří. Je skutečně až neuvěřitelně mrštný a silný."
"Budiž! Podstoupíme toto riziko! Řekněte to ostatním, ale ať dělají co nejmenší hluk. Nesmíme na sebe upozornit hlídky."
O necelou čtvrthodinu později se uprchlíci nehlučně shromáždili naproti padacímu mostu. Hradní citadela byla dobře chráněna hlubokým vodním příkopem a vysokými hradbami s charakteristickým ozubením. Žádná stráž nebyla naštěstí v dohledu. Posádka se zřejmě za silnými zdmi cítila v bezpečí.
Mark se mentálně spojil s androidem.
"Musíme se dostat dovnitř. Vyhledej nějaké hodně tmavé místo. Až si budeš jistý, že tě nikdo nemůže vidět, použij antigrav. Na zlikvidování stráží u padacího mostu by měl stačit anestetický granát."
V tu chvíli se ozvalo skřípění odvíjeného řetězu. Padací most se pomaloučku sklápěl. Stutor posunkem naznačil mužům, aby zalehli.
"Samo nebe nám přichází na pomoc," zašeptal do ucha králi.
Tři jezdci netrpělivě čekali, až se most ustálí ve vodorovné poloze. Na sobě měli černé pláště Zasvěcených. Ray hlásil Markovi:
"Je to plukovník Wan-So a dva další Denebané. Nebylo by žádoucí, aby se dostali na základnu dříve než dojde k explozi. Mohli by zneškodnit moje pyrotechnické dílo a varovat Deneb."
Mark se otočil k Stutorovi a hlavní své zbraně ukázal na jezdce. Velitel stráže právě uctivě zdravil Velmistra. Jakmile most dosedl do svého lože, Mark vyrazil vpřed téměř současně s Rayem. Hrabě je následoval o zlomek sekundy později. Za ním se vztyčil král a ostatní uprchlíci.
Noční temnotu prořízly rudé paprsky laserů. Jezdci se zhroutili dříve než mohli sáhnout pro své zbraně, ukryté v záhybech plášťů. Důstojníka stihl stejný osud.
Král, který si dosud nezvykl na novou zbraň, se zmocnil meče mrtvého strážného. Oliver zase obohatil jejich arzenál Velmistrovou pistolí. Celou scénu osvětlovalo mihotavé světlo louče, zastrčené do železného kruhu v ústí hradní brány.
Ze strážnice vyšla hlídka a téměř vrazila do krále s napřaženým mečem. Muž padl na kolena s rukama zdviženýma nad hlavou.
"Smilování, Sire. Sloužil jsem ve vašem vojsku, ale hrabě nás násilím přinutil vstoupit do jeho armády. Museli jsme do služby pod dohledem tamtoho důstojníka, zatímco ostatní slavili a hodovali."
I přes divoký sled událostí nepřestal Leor realisticky uvažovat. Okamžitě si uvědomil, jak by mohl na této situaci získat.
"Jmenuji tě velícím důstojníkem! Vyhledej své druhy! Ti, kteří se ke mně připojí, dostanou dvojnásobný žold za celé tažení."
Voják bez váhání složil přísahu věrnosti.
"Kde tady mají zbrojnici?"
"Tamhle v té rohové věži. Jsou tam štíty, brnění, meče, ale dveře jsou dobře zamčené. Kordovi muži jsou ještě v přízemí donjonu. Musí být už namol."
Mark položil ruku na rameno třesoucího se muže.
"Hrabě zajal také jednu ženu. Nevíš náhodou, kam ji dal odvést?"
"Nejspíš do svých komnat, ve druhém patře donjonu."
Mark se naklonil k Oliverovu uchu:
"Zesil kapacitu svého pole a jdi vyhledat Karol. Já musím zůstat s králem, dokud nebude mít situaci pevně v rukou. Jednej pokud možno diskrétně a laserovou pistoli použij jen v krajním případě."
Oliver se spěšně vzdálil. Když doběhl ke dveřím donjonu, zastavil se. K uším doléhal opilý zpěv a nesouvislé výkřiky. Opřel se opatrně do dveří a stanul v prostorné hale. Na jejím konci se rýsovalo schodiště vedoucí do vyšších pater. Po jeho levici byly dokořán otevřeny dvoukřídlé dveře do velkého

sálu, osvětleného loučemi. Kolem prostřených stolů se potáceli nebo seděli hodovníci s plnými poháry v rukou... s výjimkou těch, které pitka zmohla natolik, že se váleli na lavicích nebo na zemi. Do opileckého blábolení se občas ozvalo ženské pištění umlčované hrubými nadávkami. Žoldnéři dávali služebným najevo svou přízeň poněkud osobitým způsobem.
Oliver se tiše protáhl kolem zdi a snažil se držet ve stínu. Když byl jen několik kroků od schodiště, strnul. Kousek od něho se ozval blábolivý mužský hlas.
"Kamaráde, pomoz mi vstát."
Na dlažbě ležel opilec, marně se pokoušející zvednout neposlušné tělo ze země..
"Tuhle službu ti nemůžu odmítnout, kamaráde," odpověděl Oliver ochotně.
Po brunátné tváři se rozlil přihlouplý úsměv. Dva rychlé kroky... a podpatek jezdecké boty dopadl nešetrně na šíji opilce, který okamžitě ztratil vědomí.
Oliver potichu stoupal po schodech. Odpočívadlo prvního patra tonulo ve tmě. Pokračoval dál do druhého poschodí. Ze tmy se vynořila dlouhá chodba osvětlená svící stojící na vysoké truhle. Před jedněmi dveřmi přecházela sem a tam stráž. Oliver na chvíli zaváhal.
Strážný musel mít mezi svými předky kočku nebo sovu. Přestože Oliver stál ve stínu, muž se zahleděl jeho směrem a zavolal:
"Kdo je tam?"
V ten moment explodovala základna Denebanů a mohutný výbuch odvrátil pozornost strážného, který se naklonil k úzkému oknu. Nebe za oknem se zbarvilo do ruda.
Oliver vytáhl laserovou pistoli zastrčenou za opaskem a stiskl spoušť. Muž se podél zdi pomalu sesul k zemi.
"Je mi líto, ale neměl jsem na vybranou!"
Přistoupil ke dveřím a přiložil ucho na jejich dřevěnou výplň. Zaslechl přidušené sténání. Otevřel dveře a naskytl se mu pohled na divoký boj odehrávající se na podlaze. Soupeři zcela pohlceni rvačkou ani nezaznamenali jeho přítomnost. Oliver uchopil na protilehlých koncích svou strunu, udělal smyčku a přehodil ji přes svalnatý krk hraběte. Trhnutí... Náhoda chtěla tomu, že tenké vlákno se zařízlo těsně mezi krční obratle a přerušilo míchu. Kurdova hlava se skutálela na dlažbu, doprovázena gejzírem krve. Oliver kopnutím odstranil torzo těla, které drtilo mladou ženu.
Karol se mohla konečně nadechnout. Hřbetem ruky otřela krev stékající po neviditelném ochranném štítu, necelé tři centimetry nad jejím obličejem. Teprve teď se mohla pořádně rozhlédnout.
"Díky, Olivere, přišels právě včas. Nikdy bych nevěřila, že tenhle divoch může mít takovou výdrž. Myslela jsem, že už má dost a vtom mě chytil."
"I před zdánlivě poraženým protivníkem je třeba mít se na pozoru."
Karol se chytila Oliverovy podávané ruky a vstala. Při pohledu na bezhlavé tělo ležící v kaluži krve se jí zvedl žaludek.
"Co jsi s ním udělal?"
Oliver jí před očima zatřepal svou strunou a napůl ironicky, napůl trpce řekl:
"V lágru vyděděnců jsem se naučil pár kousků, které se nevyučují ani ve škole pro astronauty a dokonce ani u Vesmírné policie."
Jedním trhnutím serval z hraběte košili.
"Utřete se, nebo si domorodci všimnou, že vám krev nestéká po těle, ale nad ním. Bylo by trapné skončit misi na hořící hranici jako čarodějka."
Když Karol skončila improvizovanou očistu, zeptala se:
"Kde je Stone? Musíme se co nejrychleji dostat na palubu Merkura a odvysílat zprávu pro admirála Neumana. Denebané vybudovali tady na Sarkalu vojenskou základnu. Mají v úmyslu přinutit místního vládce, aby je požádal o ochranu pod záminkou, že Země protiprávné drancuje zdejší přírodní zdroje. Kordová smrt jim sice zkříží plány, ale mohou se obrátit na legálního krále."
Oliverovy rty se roztáhly do divokého úsměšku:
"Silně pochybuji, že jejich plány jsou ještě uskutečnitelné. Denebané jsou pobiti a jejich základna včetně dolu zničena."
Několika větami jí stručně vyložil, co se všechno stalo od jejich zajetí. Karol jenom nevěřícně kroutila

hlavou a nakonec mírně nakvašeně prohlásila:
"Měli jste mě o všem předem informovat. Velitelem mise jsem já. Nevím, jestli bude admirál takovým brutálním postupem proti Denebanům nadšen. Takové rozhodnutí přísluší jenom prezidentovi."
"Jiné řešení neexistovalo," ozval se ostře Oliver. "Kdybychom měli čekat na vaše rozkazy, trčeli bychom ještě teď pod zemí a vy... darmo mluvit!"
Poručíka Churchovou nenapadlo nic, čím by mohla zpochybnit tuto jednoduchou, nicméně logickou repliku.
"Dobrá, doveďte mě ke kapitánovi Stoneovi."
Náhle se rozlétly dveře a v nich se zjevil rozčilený ozbrojenec:
"Pane... pane... hrad je napaden..."
Vyjekl překvapením, když spatřil Olivera držícího v natažené paži za vlasy hlavu hraběte Kordy.
"Tvůj pán je mrtev! Běž to oznámit svým druhům. Král Leor je opět jediným vládcem této země."
Vyděšený nešťastník zíral neschopen slova na hrůznou trofej a pak překotně opustil místnost. Karol, přemáhaje nevolnost, převrátila bezvládné tělo hraběte a vzala si jeho laserovou pistoli.
Palcem stiskla tlačítko ukazatele energetické hladiny a ušklíbla se:
"Je nabitá sotva z poloviny. Zdá se, že Velmistr svým spojencům příliš nedůvěřoval."
Opatrně kráčela chodbou následována Oliverem, nesoucím Kordovu hlavu.
"To je odporné! Měl byste už toho chudáka nechat na pokoji."
"Je mi líto, ale ještě nám může být užitečný!"

14

Když se Oliver ztratil ve tmě, Mark se připojil ke králi a Stutorovi, kteří mezitím vyrazili ke zbrojnici. Solidně vyhlížející dveře byly opatřeny masivní závorou.
Leor významně pohlédl na Marka. "Nemáte ještě nějaký talisman?"
"Nebude jej třeba! Můj přítel Ray se o to postará sám."
Android se ramenem vzepřel o závoru a předstíral, že vynakládá obrovské úsilí. Po chvíli železo povolilo a západka odskočila. Muži s obdivem zírali na cizího siláka. Nikdo z nich si nevšiml tenkého laserového paprsku, který vytryskl z jeho ukazováčku a přepálil ocelovou vzpěru.
Na okamžik zůstali nerozhodně stát na prahu místnosti. Uvnitř vládla černočerná tma. Jeden z rytířů přinesl naštěstí brzy odněkud hořící louč. V jejím světle se zablyštěly meče, píky a štíty, všechno pečlivě srovnané podél stěn.
Nedávní galejníci se vrhli na výzbroj s takovým nadšením, že je Stutor musel napomenout, aby se chovali tiše. Pojednou zdmi hradu otřásl dunivý výbuch a noční temnotu prosvětlila intenzivní rudá záře.
"Denebanská základna a důl právě přestaly existovat," vyslal Ray pyšně. "Mám ze svého díla celkem dobrý pocit. Pokud jsou mé vstupní informace správné, neměl by výbuch vyvolat žádné sekundární radioaktivní záření."
Šlechtici se dívali nechápavě jeden na druhého. V očích se jim zračilo znepokojení.
"Vypadá to, že doupě těch ďáblů právě zmizelo ze světa," pronesl Mark klidným tónem.
"Ať je pohltí samo peklo," komentoval to lakonicky král, který bez váhání přijal Markovo vysvětlení.
"Pospěšte si trochu! Trvá vám to moc dlouho," Obrátil se k mužům, kteří se přehrabovali ve zbraních.
Když opět zavládl pořádek, bývalí zajatci se shromáždili na nádvoří, kde už čekalo asi třicet žoldnéřů, které se podařilo sehnat strážnému od padacího mostu. Jednalo se vesměs o královy vojáky, donucené vstoupit do služby ke Kordoví.
Byl nejvyšší čas. Ze všech stran se začal ozývat křik. Z hradních budov vybíhali ozbrojenci, sami nebo po skupinkách pod vedením důstojníků či šlechticů. Leor se nenechal vyvést z míry a chladnokrevně udílel rozkazy. Ze svého nepříliš početného oddílu vytvořil obranný čtverec, ježící se zbraněmi.
"Hrabě Stutore, vezměte si deset mužů a zabraňte nepřátelům vyjít z donjonu. Tam by měla být shromážděna největší část posádky. Dveře jsou úzké a více než dva muži jimi vedle sebe neprojdou. Je třeba jim zabránit, aby se zformovali na nádvoří."
Mark a Ray následovali s tasenými meči hraběte, který již běžel k věži. Před jejím vchodem se

nahromadila skupinka nepřátel, která se každým okamžikem rozrůstala.
Mark se zničehonic ocitl tváří v tvář velkému zarostlému chlapíkovi, který už napřahoval svůj meč. Finta... úhyb... výpad... švihem prořízl hrdlo. Další hrozivý stín... náznak útoku na hlavu... bodnutí do hrudi. Pozemšťan nechal jednat své instinkty vypěstované desítkami soubojů a stovkami hodin cvičení. Hlavně na nic nemyslet... nedívat se do tváří zraněných či umírajících protivníků.
Zase jednou, kdoví pokolikáté už, byl nucen porušit základní pravidlo Služby - naslouchat, pozorovat, ale nikdy se nezúčastňovat... Krásná myšlenka, která se ovšem zrodila v mozcích velkých teoretiků, celý život přikovaných u psacích stolů svých kanceláří. Ke splnění úkolů mise je třeba se maximálně ztotožnit s představovanou osobností. Ta pochopitelně patří k tomu či onomu táboru a společenské vrstvě. Když jste přáteli jedněch, stáváte se, ať chcete či nechcete, nepřáteli druhých a ti nemají nejmenší důvod vás šetřit. Jediným logickým řešením by bylo zmizet, uprchnout. To by ale ve svém důsledku znamenalo porušení mise, vyslání jiného agenta, který by se ovšem zakrátko dostal do podobné situace.
Bojový zápal na okamžik poněkud polevil, tlak nepřátel zeslábl. Ray, díky své rychlosti a síle vyřadil značný počet protivníků. Ani hrabě a jeho muži si nepočínali špatně a před vchodem do donjonu se už kupila slušná hromádka mrtvol a raněných. Ti, co byli ještě uvnitř, viditelně váhali překročit práh a rozmnožit počet obětí.
"Stutor to tady už zvládne se svými lidmi sám," obrátil se Mark udýchaně na Raye. "Ale zdá se, že král je v úzkých a potřebuje podpořit."
A skutečně! Čtvercová formace byla tísněna Kordovými lidmi ze všech stran. Nejvíce se jich nahrnulo k místu, kde bojoval král. Předpokládali, nikoli bezdůvodně, že jeho smrt by rychle zlomila odpor nepřátel.
"Tudy, Rayi," zakřičel Mark a vrhl se s napřaženým mečem do klubka útočníků. Několik Kordových gardistů se zhroutilo, aniž by vůbec zaregistrovali svého protivníka. Divoký a nečekaný výpad do týlu rozkolísal řady útočníků a umožnil králi a jeho druhům na okamžik si vydechnout. Ale boj se brzy znovu rozhořel s novou silou. Rayovi a Markovi se podařilo prodrat k panovníkovi a energicky odráželi dotírající gardisty.
Náhle se ozvaly výkřiky, které postupně sílily, až přehlušily bitevní vřavu.
"Hrabě Korda je mrtev... Korda je mrtev..."
Bojující strany ztuhly překvapením. Mark se naklonil ke králi a něco mu zašeptal do ucha. Ten chvilku váhal, ale pak se ozval mohutným hlasem:
"Složte zbraně! Tenhle boj už nemá žádný smysl. Všichni, kteří se ke mně připojí, si zachrání život... i svůj majetek."
Chvíli bylo ticho a pak na dlažbu se řinčením dopadl první meč. Následovaly další, a celé nádvoří rezonovalo kovovým třeskem. Mark si s úlevou vydechl, když spatřil přicházející Karol doprovázenou Oliverem. Mladý muž poklekl před králem.
"Sire, zde je hlava zrádného hraběte."
Nad hradbami se objevily první paprsky vycházejícího slunce. Monarcha s neskrývaným uspokojením uchopil zkrvavenou lebku.
"Velice milý dárek! Můžete si být jist, že nikdy nezapomenu tvář toho, kdo mi ho dal."

15

Znovu se snesla noc, klidná a tichá, netečná k lidským sporům. Ve velkém sále donjonu byly oslavy v plném proudu. Králi se bez obtíží podařilo přimět bývalé Kordovy vazaly, aby mu přísahali věrnost a vypadalo to, že se do země znovu vrátí klid a právo.
Potom panovník nařídil vyděšeným sloužícím, aby připravili bohatou hostinu, která se měla konat v odpoledních hodinách. Po nedobrovolném pobytu v podzemí a nechutné denebské stravě se muži pustili do jídla s takovou vervou, jakoby nikdy nehodlali skončit.
Leor seděl na čestném místě v čele stolu s Karol po pravici a trval na tom, aby vlevo od něho usedli Stutor s Markem. Konetábl, kterého události uplynulých hodin a nové organizační úkoly zcela vyčerpaly, seděl znaveně po boku mladé ženy. Stálo ho značné úsilí, aby neusnul a na milostné návrhy neměl tentokrát ani pomyšlení.

Přes potoky vypitého obilného piva a uvolněnou náladu hostů se panovník nedokázal zcela zbavit starostí. Pravda, byl nyní vítězem a podařilo se mu zabránit téměř jisté katastrofě, ale mnoho jeho věrných vazalů za to zaplatilo životem. Bude muset přeorganizovat svůj dvůr a rozdělit uvolněná léna. Přitom nemohl dlouho otálet, aby nedošlo ke sporům mezi ambicióznímí šlechtici.
"Přátelé, prosím vás o chvilku ticha."
Hluk se rychle utišil a nastalé ticho narušilo jen několik silných říhnutí.
"Messire Olivere, pojďte sem!"
Mladý muž, usazený spolu s Rayem na konci stolu, se zvedl a díky tomu, že zkonzumoval jenom malé množství alkoholu, jistým krokem předstoupil před krále. Zdvořile se uklonil.
"Panovník by měl za všech okolností držet slovo. Přinesl jste hlavu zrádce, náleží vám tedy slíbená odměna. Poklekněte!"
Pozvedl svůj meč a položil jej plochou stranou na
Oliverovo rameno.
"Zbrojnoši, pasuji vás na hraběte de Sanya se všemi pozemky a výsadami, které přináležejí k tomuto titulu. Teď vstaňte!"
Král uchopil Karolinu ruku a vtiskl ji do Oliverovy dlaně.
"Prohlašuji vás za manžele a zůstaňte jimi, dokud vás smrt nerozdělí."
Přítomní nadšeně pozdravili králova slova a zdálo se, že většina z nich docela upřímně. Tušili, že brzy se budou rozdělovat další panství. Nikdo neměl zájem o léno, o kterém ani pořádně nevěděl, kde se nachází. Jenom snad to, že leží dostatečně daleko, než aby jeho majitel mohl příliš využívat panovníkovu přízeň a štědrost.
Karol oněmělá údivem jenom s rozšířenýma očima zírala na Olivera. Neměla nejmenší tušení, jak se v této situaci zachovat. Panovník ji k tomu však ani nedopřál čas. Zavolal pokynem ruky jedno ze služebných děvčat. "Doveď novomanžele do ložnice a postarej se, aby jim nic nechybělo."
Když se zdálo, že dvojice váhá, dodal energicky: "Tak už jděte, hraběnko, následujte svého chotě! Nechť vám Pán dopřeje pevné zdraví, úspěch a hodně potomků!"
Pokojská doprovodila oba mladé lidi do druhého patra. Byla to stejná dívka, která obsluhovala Karol během jejího zajetí. Teď však její tvář zářila radostí. Smrt pána jí zjevně nijak neotřásla. Kráčela až na konec chodby, kde otevřela dveře do předsíňky. Z ní vedl vchod do prostorné místnosti. Ukázala na jeden taburet a oslovila Olivera tónem, který nesnesl odporu:
"Tady počkejte! Pomohu paní hraběnce, aby se připravila. Až bude hotova, přijdu pro vás."
Oliver, který cítil, že rudne, zachytil spiklenecký pohled Karol, mizící za dveřmi.
Konečně se pokojská znovu objevila. Nesla v ruce svíci, vydávající mdlé, žlutavé světlo. Oliver spatřil velkou postel, téměř celou zakrytou kožešinovou přikrývkou, ze které vykukoval jenom obličej Karol, zadržující usilovně smích.
Služebná neztrácela čas a okamžitě začala rozpínat přezky na mladíkově kabátci. Ten naštěstí již chvíli předtím vypnul ochranné pole. Potom mu naznačila, aby si sedl a stáhla mu boty. Zjevně spokojena se svým dílem pronesla obřadně:
"Přeji vám příjemnou noc. Kdybyste cokoli potřebovali, zavolejte mně. Zůstanu vedle, aby vás nikdo nerušil."
Lehkým, téměř tanečním krokem, se vzdálila a cestou sfoukla svíci. Oliver, na nejvyšší míru rozrušený blízkostí nahého Karolina těla, se nedokázal ani pohnout. Uplynulo několik nekonečných minut, než uslyšel u svého ucha šepot mladé ženy:
"Zábavné, nemyslíte? Jestli se nepletu, jedním ze základních pravidel S.D.P.P. je nedělat nic, co by mohlo vzbudit podezření domorodců. Vsadím se, že to děvče má ucho přilepené na dveřích. Když nic neuslyší, bude jí to divné."
"Myslíte, že bychom ji neměli zklamat?"
"Jsem přesvědčena, že je to dokonce naše služební povinnost."
Karol se převalila na Olivera a přitiskla se k němu. Ucítil její tuhé bradavky na své pokožce.
"Myslím, že se nesluší, abych takhle zneužil situace," blábolil přerývaně.
Tlak horkého těla zesílil a Oliver jen s nejvyšším úsilím zadržoval příval emocí, které ho zaplavovaly stále

neodbytněji.
"Taková zdrženlivost vás sice ctí, ale zapomínáte, že s vámi mám ještě jeden nevyřízený účet. Vzpomeňte si na náš souboj v astronefu a vaši lest."
Na Oliverova ústa se přitiskly svěží rty Karol. Cítil, jak se propadá do růžové mlhy. Už se nedokázal ovládat. Pevně objal teplé pružné tělo a nechal průchod svému vzrušení.
Pokojská sedící za dveřmi se spokojeně usmála, ale potom si zasněně povzdychla. Jak ráda by také jednou prožila svou svatební noc.
***
Ve velkém sále zábava nabírala na obrátkách. Prozíravý král dal dopravit na hrad asi třicítku děvčat z města. Příchod nečekaných hostů vyvolal mezi muži bouři nadšení. Ze všech tmavých koutů se teď ozývaly vzdechy, mručení a pištění.
U královského stolu usnul zmožený konetábl nad nedojedeným talířem.
"Velice bych si přál, Messire Marku, abyste se stal členem mé královské rady."
"Věřte, Sire, že je to pro mne veliká čest, ale když byl hrabě de Sanya na smrtelném loži, musel jsem mu přísahat, že budu bdít nad jeho dcerou."
"Teď už se o ni postará její manžel."
"To mě ale nezbavuje povinnosti doprovodit hraběnku na její panství. Až bude v bezpečí na svém území, budu teprve volný."
Král nespokojeně potřásl hlavou, ale v duchu ocenil charakter tohoto muže, kterému byl slib víc než bohatství a hodnosti. Chtěl jenom doufat, že bude takto věrně sloužit i jemu.
Navzdory stále rozvernější atmosféře vládnoucí v sále byl Stutor neobvykle zamlklý. Král si toho všiml a prohodil k němu:
"Tak se přece bavte, hrabě! Cožpak se vám žádná z dívek nelíbí?"
"O to nejde Sire, ale musím neustále myslet na svou ženu a na svého syna."
"Už brzy je zase uvidíte. Tažení je u konce a já bych se rád co nejdříve vrátil do Kesly."
Stutor si povzdechl.
"Mám obavy, že s tím budeme muset ještě chvíli počkat. Z rozhovorů s některými bývalými Kordovými vazaly jsem se dozvěděl, že hrabě daroval Zasvěceným menší hrad, spíše opevněnou tvrz. Má ležet západně odsud, asi dva dny cesty na koni."
Mark sebou při těch slovech viditelně trhl. Už si myslel, že jejich poslání je u konce a teď tohle. Stutor, aniž vyčkal reakce panovníka, pokračoval.
"Sire, pro bezpečnost vašeho království by bylo vhodné zjistit, zda se tam neukrývají ještě nějací Zasvěcení."
Král, kterého vypitý mok zbavil předešlých starostí, se dal do smíchu.
"I kdyby tam ještě pár těch strašáků zůstalo, nejsou pro nás teď, když Korda je mrtev, žádnou hrozbou."
"To není tak jisté! Jestli jim zůstaly ty prokleté zbraně, mohou nás kdykoli překvapit. Jediná jejich střela dokáže pobít desítky udatných rytířů. Jen si vzpomeňte! Sám Velmistr se stal její obětí, když jsme zaútočili na hrad."
"To je pravda," zvážněl král. "Co tedy navrhujete?"
"S vaším svolením bych se chtěl vypravit na ten hrad a obhlédnout situaci."
Leor chvíli mlčel.
"Váš návrh je odvážný a zároveň moudrý. Vezměte si tolik mužů, kolik uznáte za vhodné."
Stutor odmítavě zavrtěl hlavou.
"Nechci zahájit nové tažení, ale uskutečnit průzkumnou výpravu. Čím méně nás přitom bude, tím větší budeme mít šanci na úspěch."
Pohlédl při těch slovech na Marka. Ten měl opět na prchavý okamžik dojem, že v jeho očích zahlédl ten podivný záblesk jako už předtím. Nebo se mu to jenom zdálo?
"Pokud bude Messire Mark souhlasit, může mě doprovodit."
"To by pro mne byla velká čest," opáčil chvatně Mark. "Jsem přesvědčen, že hraběnka, teď když vám vzdala povinný hold a vy jste jí vybral manžela, se bude chtít co nejdříve vrátit domů. Malá zajížďka by jí přitom neměla vadit, obzvláště když má takový důležitý cil"

"Výborně! Dohodnuto!" ozval se Stutor viditelně potěšen. "Nezbývá mi než požádat Vaši Výsost o dovolení odejít. Trocha spánku mi přijde jenom vhod."
Panovník kývnutím hlavy přisvědčil.
"Jděte, hrabě, a vraťte se co nejdříve se zprávami. Já tady ještě zůstanu tři dny, abych dokončil přestavbu svého vojska a potom vyrazím do hlavního města. Buďte oba opatrní. Nerad bych přišel o tak věrné a schopné služebníky."
Mark a Stutor krále obřadně pozdravili a vzdálili se ze sálu. Stutor polohlasně pronesl:
"Pojďte se mnou! Odpoledne jsem si tady zabral jednu slušnou komnatu, kde bychom se mohli v klidu vyspat."
V chodbách se hemžilo dvojicemi zabranými do milostných hrátek. V jednom tmavém koutě zpozoroval Mark Raye, jak se dvoří jedné dobře rostlé brunetce. Zdálo se, že jeho osobité způsoby dobývání jí nejsou proti mysli.
"Tak zítra ráno," vyslal psychicky Mark. "A dej si pozor, ať si úplně nevyčerpáš generátor!"
Odpověď následovala okamžitě.
"Moje energetické zdroje jsou o dost vydatnější než je tomu u vás, ubohých humanoidů. Buď klidný, sledoval jsem pozorně celou vaši konverzaci a mám ji nahranou. Takže naschle zítra ráno!"
Stutor sledoval Markův pohled. Na jeho rtech se objevil diskrétní úsměv, když poněkud překvapeným tónem pronesl:
"Váš zbrojnoš se má k světu."
"Všiml jsem si. Po takovém výkonu, jaký předvedl v boji, si ale zaslouží trochu rozptýlení. Spíš se divím, že na to má ještě po tom všem náladu."
"S tím nemohu než souhlasit, je to obdivuhodný muž. Ale raději si pospěšme, než si nějaký otrapa vybere naše postele pro své zmožené tělo."

16

Rodící se den ozářil bílým světlem koruny stromů. Mark vyšel z kolny, která poskytla malé skupince útočiště před přicházející nocí. Předešlého dne, poté, co si s nemalými obtížemi opatřili koně, vyrazili a cválali až téměř do setmění. Na jednom dosti ubohém statku jim nabídli střechu nad hlavou a polévku, jejíž chuť si příliš nezadala s produkty denebských distributorů.
Majitel farmy, stařec shrbený věkem a celoživotní dřinou, neprojevil nad smrtí hraběte Kordy žádné dojetí. Pán jako pán, na jeho smutném osudu to příliš nezmění. Nemoc mu vzala ženu a válka dva syny. Mince, kterou mu dal Mark jako odměnu za jeho pohostinství, způsobila, že jeho pohled poněkud oživl. Bylo to poprvé, co mu vojáci násilím nezabavili jeho hubené zásoby a dokonce mu ještě zaplatili.
Ray vyvedl ze stáje koně. Stutor se jako první vyšvihl na hřbet svého zvířete. Oliver, stále v roli pozorného novomanžela, pomohl Karol do sedla, což se neobešlo bez ironického úšklebku Marka. Ten se obrátil na starce a ukázal na polní cestu, ztrácející se ve vysoké trávě.
"Vede tahle cesta k tvrzi?"
Muž beze slov přikývl.
"A je to odsud ještě daleko?"
"Slabý den jízdy."
Po krátkém zaváhání, spíš jakoby pro sebe, dodal: "Nikdy tam nedojedete. Museli byste překonat velký a hluboký les. Je to prokleté místo. V posledních dvou letech se nikdo z těch, kteří se tam odvážili, nevrátil. Udělali byste lépe, kdybyste to vzali oklikou."
"To právě, bohužel, nemůžeme."
"Nechť vás tedy bůh ochraňuje. Já mám svědomí čisté, varoval jsem vás. Škoda, docela se mi líbíte. Budu se za vás alespoň modlit."
Rychle se otočil a zmizel ve svém polorozpadlém stavení.
"Moc odvážný tedy není," ušklíbla se Karol. "Tihle venkované jsou všude stejní. Všichni věří na čáry a strašidla."
Mark zavrtěl nesouhlasně hlavou.

"Bohužel jejich strach má většinou racionální původ a vychází ze životních zkušeností. Ray pojede vpředu a zapne všechny detektory."
"Neříkejte mi, že jste uvěřil povídačkám toho starého strašpytla."
"Vždycky spoléhám na instinkty primitivních lidí a zvířat víc, než na rozumování intelektuálů. A teď si pospěšme, Stutor už je pěkný kus před námi."
"Proč jste ho s sebou vůbec bral?"
"Asi jste už zapomněla, že to bylo právě naopak. To on navrhl králi tuhle výpravu a já nemohl odmítnout jeho pozvání, abych ho doprovodil. Navíc jsem přesvědčen, že nám vůbec nebude překážet, spíše naopak. Může nám být ještě užitečný."
"Nejspíš tím, že kvůli němu musíme strávit nekonečné hodiny v sedle. Přitom jsme mohli svého cíle dosáhnout za pár minut v modulu. Teď je mi jasné, proč agentům S.D.P.P. všechno tak dlouho trvá. Nejsou nejspíš placeni v úkole, ale hodinově."
Její jedovatý tón přiměl Marka k břitké odpovědi.
"Přiblížit se k denebské základně ze vzduchu je ovšem geniální myšlenka. Přímo válečná lest. Zcela to odpovídá úrovni myšlení Vesmírné policie."
Karol poskočila vzteky v sedle. Než se jí však podařilo najít vhodnou repliku, Mark pokračoval.
"Ke zničení modulu stačí prachobyčejná raketa země-vzduch. Myslím, že účelem této akce není zvyšovat i tak dost značná rizika. Mrtvoly by těžko mohly odeslat hlášení."
Mezitím se dostali na doslech Stutora a tak Karol nezbylo než vztekle stisknout zuby a mlčet.
Postupovali rychlou jízdou téměř dvě hodiny. Cesta se nazdařbůh klikatila mezi většinou neobdělanými poli a loukami. Konečně vjela skupina jezdců do hustého lesa. Rozložité stromy podobné eukalyptům se střídaly s cedry a dalšími neznámými stromy. Cesta přešla v úzkou, špatně udržovanou stezku, což pětici přinutilo zmírnit tempo. Ray se držel v čele kolony. Na první pohled působil téměř dojmem, že podřimuje, ve skutečnosti však jeho čidla pročesávala terén daleko vpředu i kolem. Minuty plynuly jedna za druhou v tichu rušeném pouze tlumeným zvukem kopyt ve spadaném listí a praskotem lámaných větviček. Mark, se svaly podvědomě staženými napětím, které v něm každým okamžikem narůstalo, kontaktoval psychicky Raye:
"Pozor, vstoupili jsme už nejspíš do nebezpečné zóny!"
Android pohybem paže zastavil jezdce. Stutor pohlédl tázavě na Marka, zatímco Karol se neovládla a vyštěkla:
"Co se děje? Začínáte být hysteričtí jako staré panny."
Mark ji gestem ruky umlčel.
"Poslouchejte!"
"Nic neslyším!"
"To právě není normální! Ještě před deseti minutami se kolem ozýval zpěv ptáků a každou chvíli jsme vyplašili veverku. Teď najednou nic, ticho, pusto."
"Vaše zvířátka si nejspíš odběhla hrát jinam," posmívala se mladá žena."
"Vůbec ne! Znamená to, že se tu kolem potuluje nějaký dravec."
Na dotvrzení jeho slov se mezi křovisky objevila tmavá silueta známého, vejčitého tvaru.
"Bojový robot Denebanů," hlásil Ray celkem zbytečně. "Ještě nás neobjevil... teď se zastavil... míří na nás chapadlem se zabudovaným detektorem biologických vln."
Stroj na okamžik znehybněl a potom nepříliš rychlým tempem zamířil k pozemšťanům.
"Rychle pryč!" vykřikl Mark, "Nemáme proti němu v otevřeném boji žádnou šanci."
Prudce strhl svého koně a bodl ho do slabin. Ostatní následovali jeho příkladu. Po asi dvaceti minutách zběsilé jízdy mezi stromy převedl Mark zvíře do pomalejšího klusu a obrátil se mentálně na Raye.
"Robot nezměnil svoji rychlost, ale je nám stále na stopě," hlásil android. "Tyhle plechové krabice postrádají jakoukoli inteligenci, ale teď, když počítač zaznamenal do paměti naše biologické parametry, neskončí, dokud vás nedostane."
"Jaký máme náskok?"
"Vzhledem k jeho konstantní rychlosti asi tak půl hodiny."
"To by mělo stačit. Hned se dáme do práce."

Dvě sekundy mu stačily na předání příslušných pokynů androidovi. Ray seskočil z koně a rozběhl se k jednomu velkému stromu, jehož kmen byl obtočen spletí silných lián.
"Messire Marku, pokud nás ta příšera pronásleduje, nebylo by lepší, kdybychom se rozdělili? Nemůže nás sledovat všechny najednou. Nejméně čtyři z nás budou mít možnost dokončit náš úkol. Odjeďte se svými přáteli a já se pokusím ho odlákat co nejdál. Při troše štěstí by se mi to mohlo podařit a jeho třeba přejde chuť na další štvanici."
"Vaše nabídka je sice jak šlechetná, tak moudrá, nicméně, myslím si, že vím o lepším řešení. Doprovoďte, prosím vás, hraběnku a jejího manžela. Já už se s Rayem postarám o to neodbytné chodící vejce."
Karol se musela kousnout do rtů a prokázat značnou míru sebeovládání, aby před Stutorem zvolila co nejdiplomatičtější výrazy.
"To stvoření je ale velice nebezpečné a chrání ho... nějaké mocné kouzlo."
"Vím to stejně dobře jako vy, hraběnko. Teď už ale, prosím vás, jeďte. Ztrácíme drahocenný čas!"
"Co to dělá Ray?"
Android se vyšplhal do koruny stromu a odsekával tam silné liány.
"Vysvětlím vám to později. Pospěšte si!"
Tři znepokojení jezdci se vzdálili drobným klusem a brzy se ztratili v lesním porostu. Za praskotu lámaných větví se k zemi snesl silný cedr, jehož kmen těsně u paty upálil Ray laserem.
"Pomož mi ho oklestit, nemáme moc času."
Oba přátelé usilovně pracovali asi deset minut. Konečně se Mark napřímil s výrazem uspokojení v obličeji. Hřbetem ruky si otřel čelo zbrocené potem.
"Doufejme, že naše past bude fungovat."
"Spočítal jsem, že máme dvacetiprocentní naději na úspěch. To není zrovna moc."
"Žádné poraženecké řeči. Statistiky jsou pro individuální případy k ničemu. Buď se to podaří nebo nepodaří. Naše šance je tedy padesátiprocentní."
"Vždycky žasnu nad tvou speciální teorií pravděpodobností, měl bys napsat nějakou vlastní učebnici. Pozor, už přichází!"
Mark se ukryl za mohutný kmen stromu, který si už předtím vyhlédl, zatímco Ray se s pomocí svého antigravu vznesl do větví rozložitého dubu.
Praskot větví ohlašoval robotův příchod. Na sekundu znehybněl a potom se jedno z jeho chapadel napřáhlo směrem, kde se ukrýval Mark. Znovu vyrazil vpřed, vznášeje se několik centimetrů nad zemí. Když se ocitl pod korunou dubu, Mark vyslal:
"Teď!"
Kmen cedru, zavěšený liánami na silné, téměř vodorovně rostoucí větvi, se zhoupl jako obří kyvadlo a udeřil robota do zadní části vejčitého těla. Náraz byl tak prudký, že dřevo nevydrželo a prasklo. Ovoid byl silou úderu odmrštěn a dobrých deset metrů se kutálel po zemi.
"Generátor je vyřazen," zařval nadšeně Ray.
"Dávej pozor, tyhle mašiny jsou samoopravitelné."
"Já vím!"
Android se snesl k zemi a z jeho ukazováčku vyrazil tenký laserový paprsek. S matematickou přesností odkrojil postupně od vejčitého trupu jedno chapadlo po druhém.
"Tenhle kastrol by už neměl být nebezpečný, ale nerad odvádím polovičatou práci."
Rudý svazek vyřízl otvor v plášti ovoida, ve kterém se objevil generátor. Ray pečlivě přeťal všechny k němu vedoucí spoje.
"Proč nepoužiješ dezintegrátor?"
"Vidím, že dnes přímo hýříš geniálními nápady. Tahle bedýnka je ještě stále nabita spoustou energie. Účinkem vln dezintegrátoru by došlo k explozi. Nezůstalo by nic nejenom z nás, ale i z velké části tohoto lesa."
Ray si chvilku prohlížel své dílo a potom, zjevně uspokojen, vstal.
"Teď už by nemělo hrozit žádné nebezpečí, takže je možné přistoupit k dezintegraci."
Právě v okamžiku, kdy zvedal své levé předloktí, se ozvalo nadšené volání.

"To je úžasné! Jak se vám to povedlo..."
Karol a její společníci, hnáni obavami o osud svých přátel, se rozhodli vrátit zpět. Prohlíželi si nevěřícně rozpárané tělo robota a kmen, který se ještě mírně pohupoval zavěšený na liánách. Stutor se uznale usmál.
"Tomu říkám dokonalá léčka. Můžeme pokračovat v cestě. Hrad by měl ležel tímto směrem."
Pobídl svého koně a ostatní ho následovali. Ray zůstal vzadu a čekal, až jeho druhové zmizí v hustém porostu. Když si byl jist, že ho nikdo nemůže pozorovat, uvedl do chodu dezintegrátor.
"Adieu, ty hromado šrotu," ušklíbl se.
Android měl k nenávisti vůči bojovým robotům pádné důvody. Před několika lety, když doprovázel Marka při jedné z jeho misí, ho jedna z těch zabijáckých mašin vážně poškodila. Technici konstatovali, že jeho oprava by se nevyplatila a jen díky zásahu Elsy Swensonové nebyl poslán k sešrotování.
Po cynickém posledním sbohem robotovi vyrazil tryskem za ostatními. Neopomněl přitom zapojit antigrav, aby snížil svou hmotnost a zbytečně nevysiloval koně.
Karol využila momentu, když cválala těsně po boku Marka, aby se polohlasem zeptala:
"Nechápu, jak se vám mohlo podařit toho robota zlikvidovat. Pokud mě paměť neklame, byl to jeden z posledních vylepšených denebských modelů."
"Možná ho vylepšili až moc. Aby mohl postupovat lesem a neporážel stromy jako parní válec, musel si nastavit ochranný štít na nízkou energetickou úroveň. Spoléhal jsem na pružnost ochranného silového pole a také na to, že jeho detektory nebudou na dřevo reagovat. Blízkost kovu nebo záření by měla za následek okamžité zvýšení kapacity silového pole. Prudkost nárazu způsobila přerušení některých spojů a o ostatní se postaral Ray, dříve než se to vejce začalo samo opravovat."
"Ale to bylo hrozně riskantní!"
"Nikoli však nemožné."
Karol se dala do smíchu.
"Měli bychom ten váš vynález popsat podrobně v hlášení. Mohlo by to být inspirující pro naše konstruktéry."

17

Den se pozvolna chýlil ke svému konci, když pozemšťané se Stutorem konečně vyjeli z lesa. Necelé dva kilometry od nich se uprostřed planiny bez jediného stromu tyčil hrad.
Byla to jednoduchá, masivně vyhlížející stavba čtvercového půdorysu. Ze střechy trčelo několik antén nepříliš středověkého vzezření. O kus dál od hlavní budovy bylo vidět černou, nepřirozeně rovnou plochu kruhového tvaru.
"Denebané si tady zřídili malý, velice dobře maskovaný astroport, "vyslal Ray. "Z Merkuru jsme nic nezaregistrovali. To, co z dálky vypadá jako vypálená tráva, je ve skutečnosti přistávací plocha z plastotitanu."
"Doufejme, že právě teď nečekají nějakou návštěvu svých soukmenovců, "zahučel nevrle Mark.
Stutor, který si bedlivě prohlížel hrad, poznamenal:
"Nezdá se, že by byli obzvlášť opatrní. Hlavní brána je dokořán. I tak bude ale lepší počkat s dalším postupem na noc."
Jezdci uvázali koně pár metrů od kraje lesa a sami se usadili pod majestátním dubem. Oliver si významné poplácal po břiše.
"Hloupé, že jsme si s sebou nevzali nějaké zásoby. Docela rád bych jimi vyplnil prázdnotu, kterou cítím v těchto místech."
Ray se pohledem dorozuměl s Markem a potom vstal:
"Podívám se po okolí, jestli by se tu nedalo něco ulovit. Mám dojem, že jsem cestou zahlédl v zemi nějaké nory. Třeba by se v nich mohlo ukrývat něco poživatelného. Rozdělejte zatím oheň."
Pod udiveným pohledem Karol se Mark s Oliverem dali do sbírání suchého dřeva, zatímco Stutor se pustil do výroby improvizovaného rožně.
Android byl ve chvilce zpět a za uši nesl zvíře s hnědou srstí podobné králíkovi. Za několik dalších minut

se už nebohý hlodavec pomalu otáčel na rožni, olizován oranžovými plameny.
"Nemůže nás oheň prozradit?" strachovala se Karol.
"Těžko. Vítr vane pro nás výhodným směrem. Kouř není ve tmě vidět."
Zanedlouho už každá z nohou zvířete našla svého majitele, přičemž Ray se spokojil s obráním hlavy. Maso bylo tuhé a nerovnoměrně propečené. Stutor se dal do smíchu, když se mu po usilovném žvýkání nepodařilo zdolat svou porci.
"Nevím, Messire Rayi, jestli bych vás zaměstnal jako kuchaře, ale určitě by z vás byl vynikající pytlák. Na ulovení tohoto zvířete, známého svou plachostí a opatrností, vám stačilo pár minut. Jestli ještě někdy navštívíte můj hrad, slibuji vám parádní hostinu."
Mark, který usoudil, že by bylo lepší změnit téma rozhovoru, pronesl vážným hlasem:
"Než bude možné o něčem takovém uvažovat, musíme dokončit započatou práci. Myslím, že už se dostatečně setmělo, takže můžeme vyrazit."
"Máte nějaký přesnější plán?" zeptal se Stutor.
"Musíme se dostat do hradu, kde se nepochybně nacházejí další Denebané. Pokud se nám podaří je překvapit, máme naději na úspěch."
Skupinka naskočila na koně a pod vedením Raye, který viděl v noci stejně dobře jako ve dne, vyrazila krokem z lesa. Když byli asi pět set metrů od budovy, android zarazil svého koně.
"Má to háček, Marku," vyslal. "Mají tady elektronický dozor. Zaznamenal jsem radarové vlny, které v pravidelných intervalech pročesávají terén před námi."
"Kde je jejich zdroj?"
"Na střeše, vlevo od té největší antény."
"Nikde žádná skulinka, kterou by se dalo proklouznout?"
"Na zemi ne! Ale myslím, že vím, jak na to. Naváděcí radar astronefů má spodní hranici zorného pole ve výšce pětset metrů nad zemí. Paprsky pozemního strážního radaru končí ve výšce třiceti metrů. Mezi nimi je nestřežená mezera. S použitím antigravu se tímto pásmem mohu nepozorovaně dostat na střechu a vyřadit antény z provozu. Ty zatím něco napovídej Stutorovi."
Ray pobídl koně a vzápětí ho pohltila temnota noci. Mark se obrátil k hraběti.
"Poslal jsem Raye na průzkum. Bude lepší mít jistotu, že cesta je volná."
Zavládlo tíživé mlčení, přerušované jenom občasným přešlapováním koňských kopyt po udusané zemi. Stutor byl až nečekaně klidný. Zkřížil ruce na hrušce sedla a trpělivě vyčkával, pozoruje po očku Marka. Ten měl přivřené oči a vypadal jako když dříme.
"Jsem na střeše," hlásil mentálně Ray. "Můžete postupovat vpřed, pozemní bezpečnostní systém je vyřazen z provozu. Hlavní brána je stále otevřená, ale mějte se na pozoru. Zaregistroval jsem biologické vlny v prvním patře, vpravo od vchodu. Sestoupím vám naproti, ale musím nejdříve zkontrolovat hořejší poschodí."
"Buď opatrný, Denebané mohou mít k dispozici dalšího bojového robota. Sám si s ním nic nezačínej."
Jakmile mentální dialog skončil, Mark se obrátil ke svým druhům:
"Koně necháme tady. Hluk kopyt by mohl probudit Zasvěcené."
Stutor seskočil na zem a šeptem oslovil Marka: "Co když Ray padl do nějaké léčky?"
"Intuice mi říká, že je to právě naopak." Hrabě potřásl ustaraně hlavou. Přesto Mark v jeho očích na zlomek sekundy opět zaznamenal ten známý podivný záblesk. Po čtvrthodině došli za absolutního mlčení k palisádě ze silných dřevěných kůlů. Brána byla dokořán otevřená. Byla to past nebo Denebané natolik důvěřovali svým radarům?
Brána vedla na dvůr, osvětlený jen spoře pruhy světla z rozsvícených oken. Napravo, přesně jak uvedl Ray, stála nevysoká čtvercová budova, přilepená jednou stěnou k hradbě. Mark se podél zdi připlížil k oknu a malou tabulkou nahlédl opatrně dovnitř.
Dva Denebané tam právě nervózně pobíhali od jedné obrazovky ke druhé. Druhá polovina z tuctu displejů zářila jen barevnými pruhy bez známky obrazu. Oba muži tiskli různá tlačítka v marné snaze vyladit porouchané zařízení. Po několika bezvýsledných pokusech vyběhl jeden z Denebanů z místnosti na chodbu. Tam se srazil s právě vcházejícím Stutorem. Ten byl překvapen téměř stejně jako Deneban a instinktivně sáhl po pažbě laserové pistole.

Muž se snažil křikem přivolat pomoc, ale jeho hlas se změnil v klokotavé chroptění. Oliver přitisknutý ke zdi na druhé straně dveří zasáhl s obvyklou precizností. Kevlarové vlákno v jeho rukou odvedlo opět dokonalou práci.
Mark bez váhání vrazil do místnosti a zlikvidoval druhého strážného. Stutor mezitím vyrazil velkými skoky po schodišti, vedoucím do vyššího patra a bez rozmýšlení vtrhl do místnosti proti odpočívadlu.
Přistihl tam Denebana, který se ne právě vybíravým způsobem snažil přinutit mladičkou služebnou, aby mu byla po vůli. Zemřel, aniž by se dočkal orgasmu. K smrti vyděšená dívka, se schoulila na posteli, marně se snažíc zakrýt svou nahotu. Hrabě se na ni přísně obořil: "Kolik cizinců je tady na hradě?" Když váhala s odpovědí, uchopil ji bolestivě za rameno a nešetrně s ní zatřásl.
"Mluv, nebo na mou čest, tě pošlu bez milosti za nimi do pekel."
Hrozba okamžité zapůsobila. "Teď je jich tady šest, ale někdy jich tu bývá i více."
"Kde mají ložnici?"
"Obývají veliké apartmá v prvním patře hlavní budovy, kam nemá služebnictvo přístup. Nás sloužících je tady asi dvacet. Drží nás tu jako vězně a musíme sloužit v čemkoli a kdykoli si zamanou. Jako třeba právě teď," dodala stydlivě.
"Proč neutečete?"
"Všichni, kteří se o to pokusili, byli nakonec chyceni a zabiti. Slouží jim démon v podobě obrovského vejce s chapadly. Toho nikdo nepřemůže."
Mark, který zaslechl poslední slova, se neovládl a zaklel. Potom už v běhu pobídl Stutora:
"Rychle, hrabě, musíme vyřídit zbytek posádky než se jim podaří zaktivovat jejich stroj!"
Udělali však jenom několik kroků po nádvoří, když se z hlavní budovy vynořila známá vejčitá silueta. Dvě z chapadel se okamžitě napřáhla směrem k pozemšťanům.
Do Markových neuronů pronikly Rayovi myšlenky. Čišela z nich úzkost.
"Aktivovali bojového robota dřív, než jsem ho objevil. Míří k vám."
"Vidím ho!"
"Vraťte se zpátky do domu. Půdou nad prvním patrem vylezte nahoru na střechu a potom po hradební zdi, která je tam z kamenů, přejděte do hlavní budovy."
"Bude nás pronásledovat!"
"Mám svůj plán jak ho neutralizovat, ale musíte si pospíšit."
Mark několika slovy vysvětlil svým druhům co dělat.
"Olivere, ty jdi první, Karol za tebou a nakonec Stutor. Já se pokusím tu obludu chvilku zdržet a doženu vás."
Zatímco pozemšťané následovaní Stutorem pádili vzhůru po schodech, Mark přistoupil k oknu. Robot svým trhavým pohybem už překonal polovinu nádvoří. Mark zamířil na oválnou siluetu a dvakrát stiskl spoušť. Laserové paprsky se rozlily po povrchu ochranného štítu stroje, aniž by mu způsobily jakoukoli škodu. Po výstřelech se agent S.D.P.P. skokem vzdálil od okna. Bylo to více než prozíravé, protože robot se zastavil a z jeho chapadla vyšlehly rychle za sebou tři laserové záblesky. Paprsky dopadly na okno přesně v místech, kde se ještě sekundu předtím nacházel pozemšťan.
Mark ještě dvakrát po sobě opakoval stejný manévr. Dobře věděl, že laserová pistole nemůže tomuto ďábelskému stroji ublížit, ale protože se robot při každé odvetné palbě na okamžik zastavil, získávali tak pozemšťané drahocenné sekundy.
Když Mark usoudil, že jeho přátelé už mohou být na střeše, vyběhl po schodišti nahoru. Na půdě, jejíž trámy a podlaha byly pokryty tlustou vrstvou prachu, leželo několik pytlů s obilím. Rozhlédl se a pohled mu padl na otvor ve střeše. Několik rozbitých tašek se válelo na zemi a svědčilo o místě, kudy jeho přátelé unikli ven. Na okamžik ztuhl. Díra byla téměř tři metry nad podlahou půdy. Tak vysoko nedokáže vyskočit, aby se zachytil latí, na kterých ležely tašky. Kovové skřípění ohlašovalo, že robot se už prodral dveřmi v přízemí.
Náhle se v otvoru střechy objevila paže a ozval se Stutorův hlas:
"Honem, chyťte se mě za ruku!"
Mark se odrazil od podlahy a za okamžik už ležel natažen na břidlicových taškách. Na svůj věk měl hrabě ještě pořádnou sílu. Aniž by vyčkal na slova díků, odvedl ho na vršek hradební zdi, kde už čekali

Oliver s Karol a také docela nahá služebná. Chvěla se jako osikový list a sama nevěděla jestli více zimou nebo strachem.
"Jsme na hradbách, ale robot je nám stále v patách," vyslal psychicky Mark.
"Vidím ho. Pozor, pevně se držte!"
Dva fialové záblesky dezintegrátoru osvětlily na zlomek sekundy nádvoří. Domek se s praskotem a duněním zřítil a trosky zavalily robota. Když se rozptýlil zvířený prach, Stutor s úlevou vydechl:
"Myslím, že jsme se konečně zbavili našeho hrozivého pronásledovatele a...
Zbytek věty mu uvázl v hrdle. Hromada suti se pohnula. Tuny kamení a dřeva robota nezničily. Pokoušel se vyprostit a používal k tomu jednoduchou, ale účinnou techniku. Snížil intenzitu svého ochranného silového pole a pak ji prudce zvýšil. Do vzduchu se vznesla sprška trosek. Některé dopadly na své původní místo, ale jiné sklouzly stranou na dvůr. Váha příkrovu, pod kterým byl stroj pohřben, se postupně snižovala.
Pozemšťané fascinovaně sledovali tento titánský zápas. Uběhlo několik minut. Robot pomalu, ale vytrvale pokračoval ve svém díle.
"To je neuvěřitelné," mumlal si pro sebe hrabě. "On se z toho nakonec ještě vyhrabe."
Jako by mu chtěl dát za pravdu, do dvora se svezl těžký trám a zvířil oblak prachu. V následujícím okamžiku se však zadní stěna domu, kterou tvořila hradební zeď, a která zůstatla stát, s rachotem zřítila na trosky domu a zavalila je dalšími tunami kamení.
Rozhostilo se tíživé ticho, rušené jen kašláním pozemšťanů, dusících se prachem. Ruiny se znovu zachvěly. Nezničitelný robot pokračoval v nerovném boji s hmotou. Jeho reakce však už byly o poznání slabší a intervaly mezi nimi se prodlužovaly.
"Jeho generátor se za chvíli úplně vyčerpá," vyslal Ray. "Zbývá mu tak na deset minut energie. Řekl bych, že se mi to celkem povedlo!"
V androidových myšlenkách se zřetelně zračila pýcha. Právě objevil nový lidský pocit!
"Jak jsi to dokázal?"
"Věděl jsem, že proti téhle obludě chráněné silovým polem, by byl můj dezintegrátor neúčinný. Mířil jsem proto na základy domu, aby se zřítil a zavalil ho. Stejně jsem to udělal s hradební zdí."
Občas se ještě ozvalo tlumené dunění vycházející z hromady trosek.
"Není možné, aby za několik dní nebo hodin došlo k autoregeneraci?"
"Není to příliš pravděpodobné, ale pro jistotu ho dezintegruji. Počkám, až ještě více vyčerpá generátor. Přesuňte se zatím do hlavní budovy, přijdu za vámi, jakmile tady skončím."
"Podle toho, co říkala služebná, by tu ještě měli být tři Denebané."
"Měli, ale už nejsou! Postaral jsem se o ně cestou ze střechy. Spali v prvním patře. Doufal jsem, že tam najdu i bojového robota. Bohužel, přišel jsem pozdě. Denebané, kteří měli hlídku, ho dálkově aktivovali, jakmile zjistili poruchu radaru."
Psychický dialog netrval déle než pět sekund. Mark se obrátil ke svým ještě ohromeným druhům. Neubránil se úsměvu, když si všiml nebohé služky, která se držela paže hraběte jako tonoucího stébla. Na druhém konci hradební zdi bylo úzké schodiště, po kterém skupinka sestoupila na nádvoří. Vchod do hlavní budovy zůstal po průchodu robota stále otevřený.
Dívka, která se pomalu vzpamatovávala z nedávných děsivých prožitků, je dovedla do prostorného sálu. Rozžala dvě svíce a ukázala jim na stůl obklopený křesly s vysokými opěradly. Hrabě, ze kterého viditelně spadlo napětí, pleskl děvče rozmarně po nahém zadku.
"Zatraceně, umíráme žízní! Najdi nám tu něco k pití! A také k jídlu. A svolej ostatní sloužící. Chci s nimi mluvit. Počkej a ještě něco! Ne že by mi ten pohled byl nepříjemný, ale vezmi si něco na sebe!"
Dívka se projevila jako velice agilní stvoření. Ani ne za deset minut po jejím odchodu se objevily dvě vystrašené sloužící nesoucí poháry, korbele s pivem a studenou paštiku.
Stutor bez otálení zabořil svou dýku do propečené kůrky, ukrojil široký plát masa a nabídl jej Karol. Ta na okamžik zaváhala, ale pak se prsty místo příborem pustila do jídla. Pod náporem vyhládlých stolovníků se paštika za chvilku zhroutila stejně, jako předtím dům. S tím rozdílem, že žádné trosky po ní nezbyly. Ray, který se k nim mezitím připojil, předstíral, že si rovněž pochutnává.
Mezitím se sál postupně zaplnil. Čtrnáct žen, vesměs mladičkých, a šest mužů. Všichni se tvářili stejně

zaraženě jako překvapeně. Stutor se zvedl a promluvil vážným, takřka slavnostním tónem:
"Hrabě Korda je mrtev. Jménem krále Leora, vašeho nového vládce, připojuji toto panství k majetku královské koruny. Démoni, kteří tu do dneška vládli, jsou zahubeni. My zítra odjedeme, ale vy připravte hrad na příjezd nového pána, kterého vám král vybere."
Sloužící, kterým svitla nová perspektiva, dali najevo své uspokojení nesmělým vivat a potom se rychle vzdálili, aby mezi sebou probrali vzniklou situaci. Zůstala jen dvě služebná děvčata, která se starala, aby pozemšťané měli stále plné poháry. Stutor s tvářemi zrůžovělými vypitým mokem se obrátil na Marka:
"Díky vám a našemu příteli Rayovi se nám podařilo splnit těžký a zodpovědný úkol. Myslím proto, že si zasloužíme odpočinek. Doufám, že obydlí těch podivných Zasvěcených nám k tomu poslouží docela dobře."
Pozemšťané, jejichž rysy už byly viditelně poznamenány únavou, jednomyslně souhlasili. Karol bez váhání vstoupila do prvního volného pokoje, na který narazila. Hořící svíce spoře osvětlovala místnost. Postel byla široká a vypadala pohodlně. Denebané zjevně dali přednost pohodlí před dodržováním místních zvyků.
Vyjekla překvapením, když zjistila, že za ní stojí Oliver a zavírá za sebou dveře.
"Tohle je můj pokoj!"
Mladý muž jen pokrčil rameny a pronesl předstíraně nezúčastněným hlasem:
"Co by si o nás pomyslel hrabě, kdyby viděl, že tři dny po svatbě už nesdílíme společné lože?"
Protože Karol se nezmohla na odpověď, Oliver se bleskově svlékl a vklouzl pod pokrývku. Karol po chvilce váhání rovněž odložila své šaty, ale nechala si košili.
"Poslední zhasíná," ozval se z postele Oliver.
Karol sfoukla svíci a tápavě došla k loži. Lehla si na záda a zavřela oči. Najednou ucítila na svém krku Oliverovy rty, zatímco jeho ruka začala hladit její ňadra.
"Snad si nemyslíš... po tom, co se všechno stalo..."
"Musíš mě omluvit, ale je to poprvé, co jsem se ženil a nikdy mě nenapadlo, že naše svatební cesta bude taková atypická."
"Mě také ne," vydechla, "ale to neznamená, že..."
Oliverovy rty se přisály k jejím ústům a jeho prsty sklouzly dolů na podbřišek. Karol se v duchu snažila sama sebe přesvědčit, že je na čase, aby rázně ukončila tyhle důvěrnosti. Musí dát tomu aspirantovi jasně najevo, co si může dovolit. Jeho rty mezitím spočinuly na jejích bradavkách, prsty třely vnitřek stehen.
Panebože, už je asi pozdě! Přece si nemůže myslet, když se jednou chtěla pobavit... že mu dovolí... musí něco udělat...
Zachvěla se. Její paže se ovinuly kolem Oliverova rozpáleného těla. Z úst se jí vydral hluboký vzdech a prudce se k němu přitiskla.

18

Marka probudilo telepatické volání Raye:
"Slunce už vyšlo před dvěma hodinami. Podle mého názoru bychom se měli pomalu chystat k odchodu. Hrabě už snídá ve velkém sále."
"A Oliver?"
"Ještě spí, stejně jako Karol. Nabírají síly po vyčerpávající noci," vyslal ironicky android.
"A ták! Takže oni..."
"Správně! Vypadá to, že Oliver bere svou úlohu manžela nesmírně vážně. Zase jedna oběť pracovních povinností."
"Nech je ještě chvíli na pokoji. Potřebuji si promluvit s hrabětem o samotě. Jinak je všechno v pořádku?"
"Na hradě i v jeho okolí vládne klid. Udělal jsem si za svítání malou obchůzku."
V androidových myšlenkách se objevil pobavený podtón, který Marka přiměl k poznámce:
"Mám pocit, že tvoje noc proběhla přinejmenším stejně příjemně jako Oliverova."
"Nestěžuju si. Ta maličká, kterou jste vyrvali z náruče Denebana, trvala na tom, že mi musí nějak projevit svou vděčnost. Myslím, že jsem ji přivedl na jiné myšlenky... Rozhodně nezůstane frigidní."

"To rád věřím, stává se z tebe čím dál horší proutník. Poohlédni se po našich koních, abys přišel na jiné myšlenky."
"Už na vás čekají ve stáji. Pochytal jsem je při ranní inspekci okolí."
Mark si oblékl kalhoty, kabátec a zapjal si přezku opasku. Potom sestoupil po schodišti. V sále, který sloužil za jídelnu, ho přivítal Stutor s mírně nostalgickým úsměvem.
"Posaďte se, Messire Marku a ochutnejte tuhle voňavou pastičku."
Mark nějakou dobu jedl mlčky. Když do sebe obrátil první pohár obilného piva, povzdechl si.
"Nedá se nic dělat, za chvíli budeme muset vyrazit. Vracíme se do naší vzdálené země. Nechtěl byste se tam s námi podívat?"
Hrabě beze slov zavrtěl hlavou s pohledem upřeným na stůl. Mark náhle změnil tón a rozhodným hlasem pronesl v galaktické řeči:
"Na Sarkalu přece nemůžete zůstat, kapitáne Strentone!"
Hrabě zůstal ledově klidný. Jeho odpověď přišla rovněž v galaktice.
"Nepochyboval jsem o tom, že mě odhalíte. Jenom jsem nevěděl, kdy mi to dáte najevo, kapitáne Stone."
Mark sebou překvapeně trhl.
"Vy znáte moje jméno?"
"Od prvního dne. Buďte klidný, neudělal jste žádnou chybu, ale u S.D.P.P. jste hvězda. Vaše fotografie se několikrát objevila v našem interním bulletinu."
"Když jste mě poznal, proč jste mě hned první večer nepožádal, abych pomohl vaší ženě?"
"Myslel jsem si, že byste třeba odmítl a nechtěl jsem vám dělat problémy. Znáte to, zákon o nevměšování kontra svědomí... O to víc jsem byl překvapen a šťasten, když jste to sám navrhl. Znovu vám opakuji své díky a ujišťuji vás svou vděčností. Ať už se teď stane cokoliv, budu mít útěchu v tom, že moje žena bude žít. Nu, a jak jste odhalil vy mne?"
"Trvalo mě to mnohem déle než vám se mnou. Khow mě neukázal žádnou vaši fotografii. První, co mě zarazilo, bylo vaše chování v dole. Nebyl jste tak vyděšený a překvapený jako ostatní domorodci. A potom také způsob, jakým jste používal laserovou pistoli. Bylo jasné, že už jste podobnou zbraň musel mít někdy v ruce. Kdykoli se objevilo nějaké nebezpečí, okamžitě jste položil ruku na pažbu pistole místo na jílec meče. Nu a v neposlední řadě musím přiznat, že jsem velmi ocenil vaše gesto, když jste se nabídl, že pomůžete zlikvidovat poslední hnízdo Denebanů. Věděl jste, jaké nebezpečí představují pro Zemi...
"Přiznám se, že tady byl můj motiv jednání poněkud jiný, než si myslíte. Chtěl jsem chránit především tuto planetu. Věděl jsem, jaký smutný osud by čekal její obyvatele, kdyby se dostali pod nadvládu Denebanů."
Mark si nalil ještě jeden pohár piva a pomalu z něj upil. Na čele mu vyvstaly hluboké vrásky.
"Teď, když se mu všechno vyřešilo, jsem nucen vás požádat, abyste se s námi vrátil na Zemi. Berte to jako rozkaz. Podle zákona o nevměšování nesmíte na této planetě zůstat."
"Určitě si nemyslíte, že vás poslechnu. Přísahal jsem sám sobě, že zůstanu na Sarkalu až do své smrti. Nezbude vám nic jiného, než mě zabít, nebo lépe řečeno nařídit to vašemu androidovi. Sám byste to asi nedokázal."
Mark si zhluboka povzdechl a zavrtěl nevěřícně hlavou.
"Ale vždyť to je úplný nesmysl! Buďte rozumný! Proč byste měl navždycky opustit naši civilizaci, náš způsob života!"
"Nevím, jestli byste tomu rozuměl. Vy jste ještě mladý a máte už teď u Služby vynikající pověst a postavení. Takže budoucnost se vám může zdát růžovou a také taková nejspíš bude. Říká se dokonce, že máte jednou převzít funkci po generálovi Khovovi. Což ovšem není můj případ."
Na Strentonově tváři se rozhostil melacholický úsměv.
"Sloužil jsem u S.D.P.P. třicet let. Jistě, neměl jsem tam vynikající výsledky jako vy, ale jsem přesvědčen, že jsem své úkoly plnil zodpovědně a dobře. Krátce před mým odletem na Sarkal jsem si udělal jakousi bilanci svého dosavadního života, protože se přiblížil můj odchod do výslužby. Byl jsem sám zděšen tou prázdnotou, kterou jsem odhalil. A vyhlídky do budoucna byly ještě horší. Sám dobře

víte, jak nás u Služby platí. Je to tak na slušné živobytí, ale rozhodně ne na zbohatnutí, nebo na úspory, které by stály za řeč. Penze by mi v nejlepším případě umožnila klidné a více než skromné dožití bez špetky fantazie."
"Uznávám, že S.D.P.P. se přílišnou štědrostí vůči svým agentům nevyznačuje," ušklíbl se Mark.
"No a pokud jde o normální civilní život, je to ještě horší. Tři až čtyři akce do roka, během kterých jsme dlouhé měsíce z domova, zabránily většině z nás založit si rodinu."
Přimhouřil oči, jakoby se nořil do vzdálených vzpomínek a tiše pokračoval:
"Kdysi, už je to hodně dávno, jsem si pohrával s myšlenkou, že se ožením. Jmenovala se Nancy. Svatba se měla konat po mém návratu z jedné dlouhé a náročné mise. Vrátil jsem se včas... abych stihl její vdavky s jedním ministerským úředníkem, který měl tu výhodu, že byl stále k mání."
"Něco podobného potkalo mého přítele Mac Donalda. Myslím, že už se s tím ale vyrovnal."
"Budiž mu to přáno! Při našich dovolených stihneme navázat většinou jen povrchní známosti, nebo nezávazné kontakty se servírkami nebo hosteskami."
"Takže určité budete znát Koru, legendární barmanku z Galaxy buildingu."
"Aby ne!" Strenton se krátce, neradostně usmál.
"Věřím, že mě pochopíte. Časem se ze mne stal cynik a od života jsem už nic nečekal. Dokonce jsem někdy v skrytu duše doufal, že v bitkách, do kterých se dost často zapleteme, najdu rychlou smrt. Moje mise na Sarkalu se chýlila ke konci. Pod legendou chudého šlechtice ze vzdálených končin jsem se dostal ke královskému dvoru. V té době už hrabě Korda vypověděl panovníkovi poslušnost a připravoval povstání. O Denebanech jsem však nic nevěděl, museli se objevit později. V průběhu jedné šarvátky jsem se náhodou dostal do blízkosti krále Leora. Pomohl jsem mu z potíží. Získal jsem si tak jeho jistou přízeň. Po návratu do Kesly jsem poznal hraběnku Stutorovou. Její manžel krátce předtím zemřel a ona, podle starého obyčeje, hledala u dvora nového muže. K dispozici byl jeden brutální venkovský šlechtic, primitiv, jemuž se pro jeho hrubost z dálky vyhýbaly i všechny kurtizány."
Strenton se na okamžik zahleděl na dno svého poháru, jakoby tam hledal sílu pro další vyprávění.
"Mladá vdova byla velice krásná a milá žena. Nikdy nezapomenu na její zoufalý výraz, když spatřila muže, kterého jí král vybral. Vypadala jako laň, na kterou se má vrhnout dravá šelma. Nedovedete si představit, co jsem já, blazeovaný cynik, v tu chvíli pocítil. Jako by nějaká vyšší moc vedla mé jednání, vyzval jsem toho surovce na souboj. V jejích očích se při tomto mém činu objevil záblesk naděje a na mě padla obrovská zodpovědnost."
Mark mlčky bez jediného gesta naslouchal.
"Souboj byl zorganizován podle všech pravidel. Mohu vám odpřísáhnout, že jsem bojoval čestně. Vypnul jsem svůj ochranný štít. Přál jsem si, pokud neuspěji, zemřít. Boj byl dlouhý a nesmírně tvrdý. Jizva na mé tváři je toho ostatně důkazem. Nakonec se mi podařilo zvítězit a stal jsem se hrabětem ze Stutoru. Sám jste viděl, že svatební formality jsou tady velice jednoduché. Několik hodin po svém vítězství jsem už sdílel společné lože s hraběnkou. Přijala mě takovým způsobem, že jsem si připadal jako ve snách. Nu a tak jsem se rozhodl, že zůstanu na Sarkalu."
"Cožpak vám váš android nepřipomněl povinnosti agenta S.D.P.P.?
"Samozřejmě, že ano, ale nebylo obtížné ho obelstít. Vrátil jsem se s hraběnkou na její, teď i můj, hrad. Pod záminkou, že si chci vyrazit na lov, jsem se vzdálil. Na palubě astronefu jsem odvysílal hlášení a android odeslal svou nahrávku. Dbal jsem, aby moje zpráva byla bezproblémová a nevyžadovala si vysílání doplňující mise. Potom jsem inaktivoval androida a naprogramoval start s automatickou pilotáží. Počítači jsem zadal souřadnice jednoho velice vzdáleného solárního systému s pokynem k autodestrukci po vynoření ze subprostoru."
"Takže vy jste obětoval svého androida," ozval se nesouhlasným tónem Mark.
Strenton zavrtěl hlavou s pohledem upřeným do prázdna.
"Byl to jen mechanizmus, který mi přidělili na misi Služba. Jeho paměťové krystaly se po každé akci vymazávaly. Nebyly mezi námi takové vztahy, jaké máte s Rayem vy. S pomocí modulu jsem se dostal zpět na místo, kde jsem nechal koně. Nakonec jsem se zbavil i modulu. Odpočívá teď na mořském dně."
Hrabě se na delší dobu odmlčel, jakoby o něčem usilovně přemýšlel.
"Uplynulé dva roky byly nejšťastnější v mém životě. Sám jste mohl konstatovat, že přísně dodržuji zákon

o nevměšování. Používám při spravování svého panství stejné metody a prostředky jako ostatní šlechtici, bez jakéhokoli technologického nebo jiného vylepšení."
"Jenom poněkud moudřeji," neubránil se Mark úsměvu.
"Myslel jsem si, že na Zemi na mne už zapomněli a příští mise by měla přijít na řadu až za padesát let. Z toho už by mě hlava nebolela."
"Jenomže Danebané zvrátili vaše plány."
"Jenom nechápu, proč jste s sebou vzali na akci tu mladou ženu?" změnil téma Strenton.
"Poručík Churchová je ve skutečnosti velitelem expedice. Nepatří k S.D.P.P., ale k Vesmírné policii. Naším úkolem bylo ji doprovázet při jejím pátrání po případných vetřelcích z Denebu. Oliver měl zůstat v záloze, aby v případě nečekaných komplikací odeslal hlášení Neumanovi. Události se však seběhly trochu jinak."
"Nakonec můžete být s výsledkem mise více než spokojeni."
"Bohužel, nikdo o tom zatím neví. Musíme se co nejrychleji dostat na naši loď a informovat Zemi."
Strenton se rychle zvedl ze židle. Jeho obličej byl i pod krátkým plnovousem viditelně bledý.
"Omlouvám se, že jsem vás ještě takto připravil o čas. Rád bych všechno co nejdříve skončil. Vyjedu na koni z hradního nádvoří a až budu v lese, může Ray vykonat svůj úkol. Bylo by zbytečné, aby si toho všimlo místní služebnictvo."
Mark výmluvným gestem naznačil hraběti, aby se posadil.
"Nebuďte tak impulzivní! Dejte mi chvilku čas, abych si srovnal myšlenky."
Potom polohlasné pokračoval, jakoby nahlas uvažoval:
"Tak v prvé řadě! Nejsem na misi S.D.P.P., ale na akci organizované Vesmírnou policií. Hlášení tedy budu podávat Neumanovi. Tomu je houby do interních problémů S.D.P.P. Takže, když ve zprávě opomenu vaši existenci, úředně mě nikdo nic nemůže vyčítat."
Strenton napjatě pozoroval tvář svého protějšku a pak rozčileně vyrazil:
"Vaše nabídka je sice velice šlechetná, ale bohužel neuskutečnitelná. Poručík Churchová bude jistě podávat své vlastní hlášení."
"Podle mne ani ona ani Oliver nemají o vaší skutečné identitě nejmenší ponětí a berou vás jako hraběte Stutora."
"No, i kdyby to tak bylo, zůstávají stále ještě záznamy vašeho androida. Až je Khov uvidí, okamžitě mě na nich pozná."
Markova ústa se roztáhla do širokého úsměvu.
"Víte nejspíš, že Ray je můj soukromý android. Vám, jako kolegovi momentálně v tísni, mohu myslím svěřit jedno z mých malých tajemství. Když se o to slušně požádá, dokáže Ray obdivuhodně autocenzurovat své záznamy. Často jsem se tak vyhnul zbytečným nepříjemnostem s Komisí pro nevměšování."
"Nemůže přece vymazat všechny záznamy, na kterých se vyskytuji? V posledních dnech jsme pořád spolu."
"Od té doby, co jste opustil Zemi, se vaše tvář dost změnila. Táhne se vám přes ni velká jizva, nechal jste si narůst plnovous, mírně jste se zakulatil."
"Přiznávám, že jsem přibral několik kilogramů."
"Ray je velmi obratný manipulátor. Změní barvu vašich očí, prohloubí vám vrásky. Zaručuji vám, že odvede dokonalé mystifikační dílo. Khova ani ve snu nenapadne, že jste to vy."
Ray se ozval psychicky mírně nabroušeným tónem:
"Díky tomu, že jsem předpokládal, jaké to vezme konce, přerušil jsem nahrávání vašeho rozhovoru. Vymyslel sis pro mne Sysifovu práci. Budu mít co dělat celou zpáteční cestu, takže počítejte s tím, že Merkura budete pilotovat sami."
"Oliver to zvládne. Dostane to za trest, že svádí důstojnice Vesmírné policie."
Mark, který chvilku seděl se zavřenýma očima, se dal do smíchu.
"Tak to bychom měli. Ray souhlasí s navrhovaným řešením."
Strentonovi unikl z plic hlasitý výdech a zatřásl hlavou jako boxer po sérii úderů.
"Tomu nerozumím! Proč to pro mě děláte? Kdyby se na to přišlo, máte po kariéře."

S tím si nelamte hlavu. S Komisí jsem se už dostal do křížku mnohokrát a vždycky jsem z toho nějak vybruslil."
"Takže," mumlal hrabě zmateně, "takže se mohu vrátit ke své ženě..."
"A k vašemu synovi," doplnil ho Mark. "Přeji vám hodně štěstí."
"Nemůžu tomu stále nějak uvěřit. Už jsem se téměř smířil s tím, že zemřu, a vy mi nabízíte takovou skvělou odměnu."
"Upřímně řečeno, jsem přesvědčen, že si ji zasloužíte. Kolikrát už mě samotného napadlo opustit Službu a žít si někde v klidu normálním životem."
Strenton položil ruku na Markovo rameno.
"Jak vám mám vyjádřit svou vděčnost," řekl chvějícím se hlasem.
"Docela jednoduše. Až budete mít dalšího syna, dejte mu jméno Mark. Na památku."
"To vám docela určitě slibuji."
"Budeme muset vyrazit," řekl Mark a zvedl se od stolu. "Vy tady zatím zůstaňte. Řekněte Karol, že tady musíte ještě přeorganizovat obranu hradu a udělat pořádek mezi služebnictvem. Dejte nám pár hodin náskok. Jakmile budeme v lese, přivoláme modul."
Strenson s jistým váháním požádal:
"Řekněte Rayovi, jestli by nemohl zahnat zpět vaše koně než odletíte. Tady mají pro lidi cenu zlata."
"Spolehněte se! A sbohem, příteli. Přeji vám, abyste nikdy nemusel svého rozhodnutí litovat."
"Určitě nebudu! A slibuji vám, že jakmile se dostanu na svá panství, zničím laserovou pistoli."
Oba přátelé si ještě chvíli mlčky hleděli do očí, potom se Mark otočil a rychlým krokem vyšel z místnosti. Zase jednou, pokolikáté už, si musel vybrat mezi kamarádstvím a chladnými, neosobními předpisy.

19

"Pozor! Připoutejte se! Start za třicet sekund!" oznamoval z palubního reproduktoru Rayův hlas.
Jakmile pozemšťané narazili v lese na první vhodnou mýtinu, Ray přivolal modul. Let proběhl příjemně, tentokrát v rozumné výšce a brzy dosáhli ostrůvku, na kterém se ukrýval Merkur. Android neztrácel čas a zatímco ostatní členové posádky na sklápěcích křeslech připínali magnetické přezky, uvedl do chodu motory.
Vrnivý zvuk přešel do ostrého svistu a astronef se odlepil od země. Obrovská síla přikovala pasažéry do jejich křesel. Na obrazovce vnější viditelnosti se objevila modravá koule, která rychle zmenšovala svůj objem až se změnila na malou kuličku. Pocit nesmírné tíhy zmizel. První se zvedla Karol. Při pohledu na své ruce pokryté skvrnami špíny se otřásla odporem.
"Pokud nebudete mít nic proti, zmizela bych jako první v sanitárním bloku. Mytí nepatří mezi největší starosti divochů. Teď chápu, proč S.D.P.P. vysílá na akce pouze muže, kteří nejsou příliš nároční na hygienu. Já osobně mám pocit, že mi mastnota a špína přilepily oblek ke kůži."
Když odešla, Mark se zvrátil se zavřenýma očima v křesle. Bylo vidět, že o něčem intenzívně přemýšlí.
"Mám naprogramovat let k Zemi?" zeptal se Ray.
"Ještě ne. Zůstaň na vysoké oběžné dráze kolem Sarkalu."
"Naše mise přece už skončila," divil se Oliver.
"Tím si právě nejsem zcela jist. Sleduj pozorně dálkové detektory.
Karol se kupodivu vrátila dost brzy. Byla převlečená do černé uniformy Vesmírné policie a nezapomněla dokonce ani na opasek, kde se houpalo pouzdro s laserovou pistolí. Usadila se před obrazovku videoradia. "Je na čase, abych odeslala admirálovi své hlášení."
"Byl bych vám velice zavázán, kdybyste s tím mohla ještě nějakou chvíli počkat. Nejvýše pár hodin."
"To nepřipadá v úvahu," odsekla břitce a stiskla vypínač. "Nezapomínejte, že stále ještě tu velím já."
"To je sice pravda," povzdechl si unaveně Mark, "ale tahle loď je mým soukromým vlastnictvím. Nenuťte mě, abych požádal Raye, aby vás doprovodil do vaší kajuty."
Karol zesinala vzteky a ruka jí sklouzla na pažbu zbraně. Na obrazovce se ve stejném chvíli objevila tvář operátora.

"Uveďte svůj kód ..."
Než stačila mladá žena říci jediné slovo, Mark zavřel oči. Náhle obrazovka potemněla. Karol nervózně přejížděla různá tlačítka, ale bezvýsledně. Videoradio bylo němé a slepé. Tázavě se zahleděla na Marka.
"Ta zvláštní bytost, která mi darovala Merkura, ho zároveň vybavila dálkovým psychickým ovládáním, které mohu uvést do chodu jedině já sám."
Poručík Churchová namířila na Marka hlaveň své zbraně.
"Nařizuji vám okamžitě obnovit spojení! Nezapomínejte, že v případě zjevné vzpoury mě předpisy dávají právo vás zlikvidovat."
Hrozba vyvolala na Markově tváři pobavený úsměv. "Když mě zabijete, nikdy se vám nepodaří uvést videoradio do chodu. Navíc při nejlepší vůli si nedovedu představit reakci Raye. Nepřežila byste mě ani o sekundu."
Android namířil na Karol svůj ukazováček. Přestože mladou ženou lomcoval vztek, zůstal jí natolik jasný úsudek, že rychle pochopila situaci. Sklonila pomalu zbraň.
"Tohle si zodpovíte!" zavrčela nenávistným hlasem.
"Beru na sebe veškerou zodpovědnost. Jděte do společenské místnosti a nahrajte tam své hlášení na záznamník. Slibuji vám, že jej odešlu, jakmile uznám, že je to možné."
Karol vyšla rychlým krokem z místnosti. Ve dveřích se ještě otočila a z očí jí sršely blesky. Potom jakoby si to rozmyslela, se na podpatku obrátila a beze slov za sebou zabouchla dveře.
Oliver si otřel zpocené čelo.
"Měl jsem docela strach. V tom stavu, v jakém byla, na tebe mohla klidně vystřelit."
Mark se upřímně rozesmál.
"Nic jsem neriskoval! Ještě jsme se nestačili převléknout a máme na sobě stále ochranné opasky."
"Nevšiml jsem si, že bys položil ruku na ovládací přezku."
"To je zbytečné. Dá se rovněž aktivovat psychicky."
"Proč tady vlastně ještě zůstáváme, Marku?"
"Uvažuj! Na Denebu čekali Kordův proslov, ve kterém je měl požádat o ochranu. Ten se však nekonal. Logicky tedy zavolali základnu na Sarkalu, ale nedočkali se odpovědi. Myslíš, že složí ruce do klína a nic nepodniknou?"
"Předpokládáš, že sem vyšlou astronef?"
"Přesně to si myslím! Buď tady vysadí komando, které bude mít úkol obnovit těžební zařízení a pomstít se na našich přátelích, nebo, když zjistí, že jsme tam byli, budou se snažit zlikvidovat všechny stopy své přítomnosti. To by mohla být katastrofa pro celé obrovské území Sarkalu. Ani jedna z těchto dvou hypotéz není příliš povzbudivá. Proto bych tady rád ještě chvíli vyčkal."
"Musíme jenom doufat, že nevyšlou hned celou eskadru," strachoval se Oliver.
Jeho úvahy přerušil ostrý tón signálního zařízení. "Vynoření neznámého astronefu v kvadrantu pět," hlásil Ray. "Míří přímo k nám."
"Je to denebská válečná korveta," oznamovala vzrušeným hlasem Karol, která mezitím vtrhla do pilotní kabiny. "Jeden z posledních typů. Zvláštní, že nenese žádné výsostní znaky, jako piráti."
"Nejspíš se za ně chce záměrně vydávat," zavrčel Mark. "Císařství se tak vyhne případným diplomatickým problémům. Vsadil bych ale poslední košili, že velitelem lodi je císařský důstojník."
"Měli bychom jim co nejrychleji zmizet!"
"V žádném případě! Musíme jim zabránit v přistání na Sarkalu."
Karol sebou trhla překvapením. "Přece se s nimi nechcete utkat? Civilní stroj nemá proti válečné lodi žádnou šanci! Navíc znám tenhle typ lodi. Má dvojnásobnou palebnou sílu než vy. Okamžité se ponořte do subprostoru! Je to rozkaz!"
"I kdybych chtěl, tak už je pozdě. Jejich řízené střely nás dohoní dřív, než dosáhneme potřebnou rychlost k ponoření. Lehněte si do křesla a připoutejte se. Trochu to s námi zamává."
Nepřátelská loď se na obrazovce rychle zvětšovala. "Teď jsi na tahu ty, Rayi. Připrav rakety. Tři plus jedna, jako obyčejně. Jestli se chceme ještě vrátit na starou dobrou Zemi, musíš se teď překonat."
Androidovy prsty se rozběhly po klávesnici počítače takovou rychlostí, že lidské oko nebylo schopné jejich pohyb sledovat.

"Hotovo, Marku, jsem připraven."
"Pal!"
Ozval se charakteristický svist, doprovázející odpálení střel.
"Vystřelili jste moc brzy," křičela Karol s nádechem hysterie v hlase. "Deneban bude mít čas vymanévrovat. Pozor, teď vypálil on!"
Od korvety se odpoutalo osm stříbřitých doutníků.
"Jsou velice hbité," konstatoval uznale Ray.
"A taky velice účinné," doplnila jeho slova mladá žena. "Váš ochranný štít jejich explozi nevydrží."
"Vypusť návnadu a udělej třicetistupňovou otočku."
Návnadou mínil Mark dokonalou objemovou, termickou i magnetickou maketu Merkura. Naváděcí zařízení raket se zaměřilo na falešný cíl, což umožnilo astronefu úhybný manévr.
"Hotovo! Jdu na věc! Držte se!"
Karol uniklo z hrdla bolestné zasténání. Měla pocit, že ji drtí nesmírná síla a někdo se jí pokouší vyrvat oči z důlků. Brzy ztratila vědomí. Markovi se vedlo podobně. Když se probral, Ray mu s neskrývanou pýchou hlásil:
"Naše finta vyšla dokonale. Nepřátelské rakety se uhnuly a míří přímo ke slunci."
"A korveta?"
"Mé výpočty byly přesné. Nádherný ohňostroj!" Trénovaná a odolná Karol už byla rovněž na nohou.. Nezadržela výkřik údivu. Na obrazovce vnější viditelnosti se právě rozpínal obrovský duhový oblak. To bylo vše, co zbylo po denebanské lodi.
"Jak se vám to mohlo podařit? Odborníci tvrdí, že loď této kategorie odolá zásahu dvanácti i více střel."
"V mém případě statistiky často nevycházejí," reagoval ironicky Mark. "Byl jsem si jist, že velitel lodi je voják z povolání. To umožnilo odhadnout jeho reakce. Když viděl, že jsem vypálil první salvu, okamžitě palbu opětoval. Kdyby použil maketu, musel by změnit směr letu a ztratil by několik minut než by se zase dostal do palebné pozice. Mezitím bychom mu mohli zmizet v subprostoru. Protože byl přesvědčen o své převaze, pokračoval v přímém směru a spolehl se na svůj ochranný silový štít. Hned po zásahu mohl opět pokračovat ve střelbě, aniž by ztratil drahocenný čas."
Karol souhlasně přikývla.
"Ano, to má svou logiku. Nejspíš bych jednala stejně. Čtyři střely nemohou pro zesílený generátor představovat vážnější nebezpečí."
Mark se široce usmál.
"Leda že by tři první explodovaly přesně ve stejnou chvíli. To pak je vynucený energetický výkon ochranného štítu nadkritický, generátor na okamžik vypne a to umožní čtvrté střele vybuchnout přímo na trupu lodi.
"Pravděpodobnost takové časové shody je ale nekonečně malá!"
"To je právě ta Rayova specialita. Za uplynulá léta jí vypiloval téměř k dokonalosti. To ovšem ten nebohý Deneban nemohl tušit."
"Přesto byl ale váš manévr riskantní. Mohl přece změnit směr! Z vaší strany to byla spekulace!"
"Pravděpodobnost byla nekonečně malá," imitoval jízlivě její slova Mark. "Když se voják střetne s civilem, nedokáže si představit, že by jeho protivník mohl být mazanější než on."
Karol s ústy staženými do úzké čárky, procedila:
"Uznávám, že na civila jste si vedl velmi dobře."
"No, tak úplný civil zase nejsem. Než jsem nastoupil u S.D.P.P. sloužil jsem nějaký čas u první galaktické eskadry. Pořádali jsme honičky na piráty. Bylo to dost vyčerpávající řemeslo. Za dva roky jsem se tam ale od těch chlapíků naučil víc, než kdybych deset let pracoval v generálním štábu."
Pilotní kabinou se znovu rozezněl známý zvuk výstražného zařízení.
"Vynořuje se ale pro změnu loď Vesmírné policie," pronesl suše Ray. "Podívejte se na označení na trupu."
Zablikala kontrolka videorádia. Zatímco Mark vylaďoval příjem, Karol se ozvala kyselým tónem:
"Vidím, že váš přístroj už zase funguje."
Mark potlačil bezděčný úsměv, když se na obrazovce objevila přísná tvář.

"Velice rád vás vidím, plukovníku Parkere."
Oslovený na jeho pozdrav odpověděl jen mírným kývnutím hlavy.
"Podle trosek, kterými se to tady kolem jenom hemží, bych řekl, že jste měli nějaký problém?"
"Zaútočil na nás nějaký pirát. Teď se už v pekle smaží se svými kolegy."
"Mohu vám nějak pomoci?"
"Potřeboval bych doplnit střelivo."
"Přirazte k boku mého křižníku. Ray se postará o přeložení střel a vás zvu na palubu na kus řeči."
"Plukovníku," vykřikla Karol, "chtěla bych ..." Nestačila však dokončit větu, protože obrazovka zhasla.

20

Mark, těsně následovaný Karol, vstoupil do kabiny zařízené jako přijímací salón. Parker už je očekával. Byl to hubený dlouhán s hustým obočím lemujícím velice tmavé, téměř černé oči. Mladá žena okamžitě spustila:
"Plukovníku, žádám exemplární potrestání kapitána Stonea, který tváří v tvář nepříteli odmítl splnit mé rozkazy, což se dá kvalifikovat jako vzpoura."
V Parkerově obličeji se nepohnul ani sval. Pouze v jeho očích to na zlomek sekundy zajiskřilo. Dlouho si mlčky prohlížel Karol a pak pronesl mrazivým tónem:
"Poručíku, předpokládám, že váš pobyt na Sarkalu nezpůsobil ztrátu vaší paměti. Doufám, že jste nezapomněla, co jste se učila v důstojnické škole."
"Ne, plukovníku... já... jenom..."
Parker ji skočil do řeči.
"V tom případě byste měla vědět, že důstojník, který vstoupí do místnosti, kde se nachází jeho nadřízený, by měl v prvé řadě předpisově pozdravit. Čekám poručíku!"
Bledá a údivem oněmělá Karol srazila paty do předpisového pozoru a zvedla ruku k čelu. Plukovník jí odpověděl stejným gestem. Než mohla mladá žena znovu otevřít ústa, pokračoval:
"Ještě jsem neskončil, poručíku. Za další, nikdy se neobracíme na nadřízeného výrazem žádám! Obvykle se navrhuje nebo hlásí. Nu a nakonec byste si měla zapamatovat, že návrh na potrestání musí být součástí písemného hlášení, vyhotoveného ve dvou exemplářích. Jeden z nich obdržím já. Po jeho prostudování rozhodnu, zda je účelné předložit návrh příslušné komisi Inspekce. Pouze v případě, že bych to nepovažoval za nutné a vaši stížnost zamítl, máte možnost zaslat druhý exemplář do kanceláře admirála Neumana. To je všechno, poručíku. Můžete odejít."
Když se Karol nehýbala, zahřměl:
"Odchod!"
Mladá žena, čelisti zaťaté, prkenně pozdravila a udělala předpisový obrat. Nicméně prásknutí dveřmi při odchodu si neodpustila.
Tenké rty Parkera se ještě více zúžily úsměvem.
"Tahle mládež potřebuje občas dostat za vyučenou. Teď mi ale kapitáne povězte, čím jste ji tak dopálil?"
Mark mu stručně shrnul peripetie jejich pobytu na Sarkalu včetně likvidace denebské základny a císařské válečné lodě.
"A proč jste jí bránil v odeslání hlášení?"
"Moje videorádio má už zastaralý a dosti primitivní kódovací systém. Na řadě planet by dokázali naše vysílání zachytit a dešifrovat. Nechtěl jsem, aby se zpráva o naší akci a jejím výsledku dostala k nepovolaným uším."
Vyňal z kapsy kombinézy disketu a položil ji na stůl před plukovníka.
"Tady je záznam celého toho problematického hlášení. Byl bych raději, kdybyste ho mohl odvysílat na svém zařízení. Vím, že máte k dispozici prakticky nenapadnutelný tajný kód... alespoň na nějaký čas."
Parkerův poněkud napjatý výraz se uvolnil.
"Rozhodně vám nikdo nemůže vyčítat přehnanou opatrnost. Udělal jste jen to, co bylo nutné. Musím uznat, že jste odvedli dobrou práci."
Přistoupil ke skříňce zabudované ve stěně a vrátil se s lahví v ruce. Etiketa oznamovala: "Povzbuzující

tonikum. Použít pouze v nejnutnějších případech." Naplnil jejím obsahem dvě sklenky a jednu podal Markovi. Ten si opatrně přičichl k nazlátlému nápoji.
"Nemáte se čeho bát, klidně se napijte," usmál se pobaveně plukovník. "Je to koňak, stará dobrá značka. Pouze pro výjimečné příležitosti. Zasloužíte si, abyste ho ochutnal. Na vaše zdraví!"
"Jak jste se vůbec ocitl v těchto končinách?"
"Admirál Neuman od vás nedostal žádnou zprávu a začal si dělat starosti. Pověřil mě proto průzkumnou misí v okolí Sarkalu. Takže teď ho budu moci konečně uklidnit."
O půl hodiny později byl už Mark zase na palubě Merkuru. Ve společenské místnosti bušila Karol vztekle do klávesnice počítače. Po zemi se válelo plno zmuchlaných listů z tiskárny.
"Vaše první setkání s plukovníkem Parkerem se příliš nevydařilo, co?" neodpustil si Mark jízlivou poznámku.
"Nikdy bych nevěřila, že u Vesmírné policie mohou sloužit takoví omezenci," procedila mladá žena mezi zuby.
"Lituji, ale nesdílím váš názor na vašeho nadřízeného. Plukovník je vynikající důstojník a já si ho velice vážím. Myslím, že ani on o mně nemá nejhorší mínění. Spolupracovali jsme při mnoha různých akcích a několikrát jsme si dokonce navzájem zachránili životy."
Při pohledu na hromadu zmuchlaných listů dodal:
"A dejte si záležet! Jakmile najde jedinou chybičku, byť by to měla být jenom chybějící čárka, dá vám celé hlášení předělat."
Karol vztekle roztrhala další list papíru.
"Vy jste stejně odporný jako on," neovládla se. "Chápu, že jste si padli do noty. Teď vypadněte a nerozčilujte mě, ať to mohu v klidu dokončit."
V pilotní kabině byl jenom Oliver. Nepřítomným zrakem pozoroval kontrolní obrazovky.
"Vypadáš, jako bys spal s otevřenýma očima."
"Přemýšlím o Stutorovi. Na primitiva se až příliš rychle naučil zacházet s našimi zbraněmi."
"K tomu, aby ses naučil střílet z laserové pistole, nemusíš znát teorii laserového efektu."
"Pozemšťan by to nedokázal lépe," trval na svém Oliver.
Mark se mu upřeně zahleděl do očí.
"Byl bych velice rád, kdyby sis napříště úvahy tohoto druhu nechal výhradně pro sebe."
Překvapený aspirant chvíli váhal, ale pak se jeho tvář roztáhla do spikleneckého úsměvu.
"Platí, Marku! Bude to tak asi nejlepší."

21

Od zničení denebského astronefu už uběhlo deset hodin. Merkur parkoval stále na stejné oběžné dráze v blízkosti Parkerova křižníku.
"Zpráva admirála Neumana pro poručíka Churchovou," hlásil Ray.
Za necelou půlminutu už Karol seděla před obrazovkou videorádia, byla ještě celá zadýchaná, protože po Rayově výzvě vyrazila tryskem ze své kajuty. Obrazovku zaplnila přísná tvář admirála. Potom se odehrál v análech Vesmírné policie velice vzácný úkaz. Neuman se nepatrně, leč znatelně pousmál.
"Můžete klidně hovořit, poručíku. Naše spojení je přísně kódované. Prezident mě pověřil, abych vám i vašemu týmu tlumočil jeho srdečné blahopřání k bravurně provedené akci. Jakmile se vrátíte, bude vám předána stužka rytíře Galaktického řádu."
Karoliny tváře zrůžověly vzrušením a radostí.
"Prezident pak zvlášť ocenil vaše prozíravé jednání při předávání hlášení. To, že jste svou zprávu neodeslala v otevřené řeči, ale použila šifrovací zařízení plukovníka Parkera, vytvořilo pro Zemi příznivé podmínky pro vyjednávání s Císařstvím."
Na udivený pohled mladé ženy upřesnil:
"Denebané vědí, že jejich základna je zničena a vědí, že my to víme. Tím, že se celá záležitost nezveřejnila, císař mohl udělat ústupky, aniž by ztratil tvář jak před svým lidem, tak před ostatními planetami. Jednání právě začala. Budou nejspíš trvat dlouho, ale máme reálnou naději dosáhnout pro nás

výhodného výsledku. Nyní se už můžete vrátit na Zemi. Plukovník Parker zůstane hlídkovat ještě nějaký čas v sektoru Sarkalu pro případ, že by se tam náhodou objevil nějaký další ehm... pirát."
V Neumanových očích to na zlomek sekundy ironicky zasvítilo:
"Plukovník Parker se zmínil o jakémsi dalším hlášení, které mu hodláte předat, ale neměl tušení o jeho obsahu."
Červeň na tváři mladé ženy přešla do nachového zbarvení. Nedala se však zaskočit a téměř okamžitě zareagovala:
"Byly to jen takové služební drobnosti, které se už mezitím vyřešily. V současné situaci považuji tento svůj návrh za bezpředmětný."
"Jak myslíte, poručíku. Jakmile se vrátíte na zemi, dostavte se do mé kanceláře převzít své vyznamenání."
Ve společenské kajutě Merkuru narazila Karol na Marka a Olivera, kteří právě naplňovali sklenky pravou skotskou.
"Na vaše zdraví, poručíku. Blahopřejeme k vašemu dekorování."
Karol shrábla listy poskládané vedle tiskárny a rázně je roztrhala na malé kousky.
"Když jste mi znemožnil použití videoradia, věděl jste už nejspíš, že si nejvyšší představitelé přejí předat zprávu šifrovou cestou."
"Řekněme spíš, že jsem to předpokládal."
"Proč jste mě k sakru nechal, abych se chovala jako úplný idiot, když stačilo mi to vysvětlit?"
"Nebyl jsem si jistý, zda byste s mými závěry souhlasila."
Zvuk propulsorů zesílil a přešel do vyšších tónin.
"Ponoření do subprostoru za deset sekund," ozval se Rayův hlas z reproduktoru. "Okamžité se připoutejte."
Nevolnost provázející přechodovou fázi rychle pominula. Mark se zvedl z křesla a oznámil:
"Já se teď přesunu do pilotní kabiny. Musím s Rayem probrat podrobnosti naší příští mise."
Karol podala Oliverovi, který se právě s úpěním snažil vstát, plnou sklenici hnědavé tekutiny.
"Nechápu, jak může kapitán Stone vyhazovat takové peníze za tenhle příšerný drahý nápoj."
"Strýček Mark je na tom po finanční stránce docela dobře," utrousil Oliver.
"Vy jste příbuzní?" vykulila Karol oči nefalšovaným údivem.
Oliver zvrátil hlavu nazad a zavřel oči.
"Ano i ne... vlastně ano, klidně by mohl být mým strýcem. Moje matka se provdala za Paula Stonea, Markova bratra. Zahynul při údajné nehodě. Později si vzala Standmana, mého otce. Oba moji rodiče byli zavražděni na Terranii XXV. Za to, že jsem se je pokusil, dost neobratně, pomstít, jsem byl poslán do lágru vyděděnců. Markovi se podařilo z toho pekla mě dostat a vypátrat vrahy mých rodičů. Takže je celkem pochopitelné, že k němu mám specifický vztah ať už to je můj skutečný příbuzný nebo ne."
"O tom jsem neměla tušení."
Po Oliverově obličeji se rozlil nostalgický výraz.
"Právě díky informacím získaným Markem, mohl admirál Neuman předložit prezidentovi podrobnou zprávu o podmínkách vládnoucích v převýchovných táborech. Mělo to za následek jejich okamžité zrušení."
Karol se s hlasitým povzdechem protáhla, což mělo za následek, že její kombinéza se na úrovni hrudi nebezpečně napjala. Se špatně hraným nevinným výrazem se zeptala:
"Naše mise je u konce a návrat na Zemi bude trvat nejméně tři dny. Co budeme, proboha, celou tu dobu dělat?"
Oliver ji vzal kolem pasu a naklonil se k jejímu uchu:
"O něčem na ukrácení času bych věděl. Podrobnosti ti vysvětlím, až budeme u tebe v kajutě."
Karol naoko protestovala, ale nechala přitom jeho ruku, aby se promenovala po jejím těle.
"Aspirante Standmane, snad si nemyslíte, že poručík..."
"Tak jdeme, hraběnko, zapomínáte, že dokud nejsme na Zemi, jste stále mojí ženou. A ta se musí ve všem, opakuji ve všem, podřídit přání svého manžela. Král Leor by vám určitě má slova potvrdil."
Karol se krátce usmála.
"Tak to je opravdu pádný argument, proti kterému se nedá nic namítnout. Pro příští tři dny jsem tedy vaší

poníženou služebnicí, můj pane a vládče."
Oba mladí lidé vyšli ze společenské kabiny držíce se v pase.
V pilotní kabině se Ray obrátil na Marka:
"Mám pocit, že s Oliverem nemá cenu pro hlídkovou službu počítat. Kdyby nikdo, tak přinejmenším on si nemůže na průběh téhle mise stěžovat."